

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

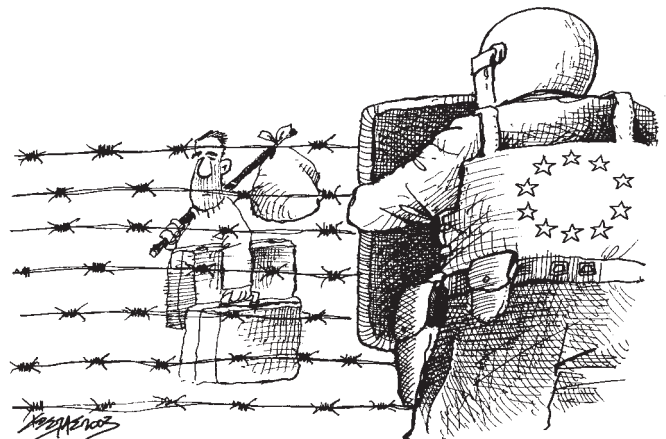
Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 4 - Νοέμβρης 2005

Οι ρατσιστές σπέρνουν το μίσος ανάμεσα στους εργάτες και τους λαούς και στηρίζουν τα εγκλήματα και τους πολέμους των καπιταλιστών, σε όλο τον κόσμο

Οι διάφορες ρατσιστικές και εθνικιστικές οργανώσεις είναι φυτώρια στελεχών του μιλιταρισμού και του φασισμού

Ο καμουφλαρισμένος ρατσισμός των ψευτοκομμουνιστών είναι ο πιο ύπουλος και επικίνδυνος εχθρός του εργατικού κινήματος και ολόκληρης της κοινωνίας

Τα τέρατα αυτά της καπιταλιστικής αποσύνθεσης πρέπει να συντριβούν πολιτικά πριν γίνουν ικανά να σύρουν την ανθρωπότητα σε νέες φασιστικές τραγωδίες και σε καταστροφικότερους ιμπεριαλιστικούς πολέμους

Ανταχθείτε ενεργά σε κάθε ρατσιστική, εθνικιστική και φασιστική εκδήλωση, με τη συγκρότηση Επιτροπών Δράσης

Περιεχόμενα Ειδικής Έκδοσης Νο 4

1. Απομονώστε τους ρατσιστές ψευροσοσιαλιστές.....Σελίδα 3
2. Οι αρχειομαρξιστές συκοφάντες ζητάνε και τα ρέστα .....Σελίδα 4
3. Οι πλαστογράφοι μεταμόρφωσαν Μάρξ και Εγκελς.....Σελίδα 7
4. Η Απριλιανή Δικτατορία και οι αποστάτες του Τροτσκισμού.....Σελίδα 10
5. Η αντεργατική δράση του εργατοπατέρα Γ. Βερούκη.....Σελίδα 18
6. Η εξαχρείωση μιας αρχειομαρξιστικής σχέτας.....Σελίδα 19

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις
της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Ειδική Έκδοση Νο 4 - Νοέμβρης 2005

**Διαβάστε, Ενισχύστε,
Διαδώστε την
Εργατική Δημοκρατία**
**Παλεύει για την πολιτική
ανεξαρτησία της εργατικής
τάξης και την ενιαιομετωπική
της δράση, για την οικοδόμηση
της επαναστατικής της ηγεσίας
στις βάσεις των ιδεών του
επαναστατικού μαρξισμού**

ΑΠΟΜΟΝΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ ΨΕΥΤΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ

Οι ρατσιστές εκδότες της ψευδεπίγραφης φυλλάδας "Σοσιαλιστική Προοπτική" είναι πλαστογράφοι του σοσιαλισμού και εχθροί της ενότητας των εργατών.

Μαζί με τις φασίζουσες ακροδεξιές εθνικιστικές ομάδες καλλιεργούν την ρατσιστική εχθρότητα εναντίον των μεταναστών εργατών, αδερφών μας.

Δεν έχουν καμιά σχέση με τις διεθνιστικές αρχές του μαρξισμού, ούτε και με το κίνημα της 4ης Διεθνούς, που υποκριτικά επικαλούνται.

Η 4η Διεθνής ιδρύθηκε για να ενώσει τους εργάτες όλου του κόσμου, σ' ένα παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Για να παλέψει ενάντια στον εθνικισμό και τον ρατσισμό που καλλιεργεί η καπιταλιστική αντίδραση και κρατάει διασπασμένους τους εργάτες σε αντίπαλα στρατόπεδα, για να μπορεί άνετα να τους ξεζουμίζει.

Πολεμήστε και απομονώστε πολιτικά αυτούς τους ψευτοσοσιαλιστές, όπου κι αν τους συναντάτε. Είναι οι πιο ύπουλοι εχθροί του εργατικού και σοσιαλιστικού κινήματος.

Όχι στο ρατσισμό, όποια προσωπίδα κι αν φοράει.

Ναι στη διεθνιστική αγωνιστική ενότητα των εργατών, ανεξάρτητα από φυλή και χρώμα.

Ζήτω η 4η Διεθνής και το μπολσεβίκικο πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Έλληνες και μετανάστες, εργάτες να οργανωθούμε και να παλέψουμε μαζί για το γκρέμισμα της καπιταλιστικής απάνθρωπης εξουσίας. Να βάλουμε τέλος στους ρατσιστικούς και τους θρησκευτικούς διαχωρισμούς, με την σοσιαλιστική αδερφοσύνη των εργαζομένων και των λαών όλης της γης.

ΟΙ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ ΖΗΤΑΝΕ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Οι βρυκόλακες του αρχειομαρξιστικού αντικομμουνισμού ζητάνε και τα ρέστα. Ενώ συνεχίζουν τις ηλίθιες διαστρεβλώσεις, τις βρωμερές ψευδολογίες και τις χαφιέδικες συκοφαντίες, βρίζουν κι' από πάνω και προκαλούν θρασύτητα.

Ολόκληρο το κείμενο της "απάντησής" τους στις καταγγελίες των πέντε τροτσκιστικών κινήσεων, είναι μια ακόμα ομολογία του αντιδραστικού - αντεπαναστατικού τους ρόλου. Κι' άλλη μια απόδειξη της αρχειομαρξιστικής παράνοιας, της μικροαστικής πολιτικής καθυστέρησης και κουτοπονηριάς και της μασονικής δολιότητας που χαρακτηρίζει από την αρχή την ψευδοτροτσκιστική εθνικιστική - ρατσιστική αυτή ομάδα.

ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

Τους καταγγείλαμε ότι με τις πρωτόγονες εθνικιστικές και ρατσιστικές απόψεις που υποστηρίζουν, στο όνομα των Μαρξ - Ένγκελς, Λένιν και Τρότσκι, διαστρέφουν και διασύρουν με τον πιο εξοργιστικό τρόπο, τις επαναστατικές διεθνικιστικές ιδέες και αρχές του κομμουνιστικού κινήματος, όπως αυτές είναι διατυπωμένες στα ιδρυτικά συνέδρια της 3ης και της 4ης Διεθνούς.

Μας απάντησαν ότι επιχειρήσαμε τάχα να τους απαγορέψουμε το δικαίωμά τους να έχουν την δική τους άποψη για τους "ξένους" εργάτες. Κατασκεύασαν έτσι άλλη μια ψεύτικη κατηγορία για να μας καταγγείλουν ως ιεροεξεταστές! Με τον πρόστυχο αυτόν τρόπο επιδιώκουν, σύμφωνα με την αρχειομαρξιστική παράδοση, να ξεφύγουν την ουσία της καταγγελίας μας, δηλαδή την διαστρέβλωση της διεθνιστικής προλεταριακής ουσίας του επαναστατικού μαρξισμού. Διαστρέβλωση και παραχάραξη συνειδητή, που δεν είναι ασφαλώς δικαίωμά τους και δεν πρόκειται να τους αναγνωρίσουμε τέτοιο δικαίωμα, όσες υποκριτικές κραυγές κι' αν υψώσουν κι' όσες βρισιές κι' αν εκτοξεύσουν.

Τις πρωτόγονες, εθνικο - σοσιαλιστικές, αγριανθρωπικές απόψεις τους, έχουν βέβαια το δικαίωμα να τις υποστηρίζουν. Όπως έχουμε κι' εμείς το δικαίωμα να τις πολεμάμε και να αποκαλύπτουμε τον οπισθοδρομικό, αντιδραστικό και αντεπαναστατικό τους ρόλο.

Όμως, το δικαίωμα της διαστρέβλωσης των ιδεών και των αρχών του Μαρξ - Ένγκελς, το δικαίωμα της ρατσιστικής παραμόρφωσης του μπολσεβικισμού και της 4ης Διεθνούς, αυτό το δικαίωμα δεν το έχουν και οπωσδήποτε δεν θα τους επιτρέψουμε να συνεχίσουν να το ασκούνε.

Δεν θα τους αναγνωρίσουμε το δικαίωμα να αποδίδουν στον Μαρξ - Ένγκελς τις δικές τους ηλίθιες θεωρίες, του ευρωπαϊκού μεσσιανισμού. Θεωρίες όπως αυτή που επαναλαμβάνουν στην απάντησή τους και σύμφωνα με την οποία οι δυο κορυφαίοι ηγέτες του παγκόσμιου προλεταριάτου, υποστήριζαν μεν το "προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε" αλλά έβαζαν δήθεν "πάνω απ' όλα τις κατακτήσεις του αγγλικού προλεταριάτου"!!!

Τέτοιες αντιδραστικές επινοήσεις δικαιούνται βέβαια να τις κάνει ένας αρχειομαρξιστής εθνικιστής. Μα δεν δικαιούται καθόλου να ισχυρίζεται πως αυτές ήταν απόψεις των ιδρυτών της 1ης Διεθνούς Ένωσης των εργατών, κακοποιώντας τα γραφτά τους.

Ούτε και δικαιούται να εμφανίζει τους ηγέτες του μπολσεβικισμού, τους αρχηγούς της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης (που δεν έγινε στην αναπτυσσόμενη Αγγλία, αλλά στην καθυστερημένη Ρωσία) σαν ανθρώπους που αγνοούσαν τάχα κάποια κείμενα και κάποιες "βαθύτερες" σκέψεις των δασκάλων του επαναστατικού μαρξισμού και της διαρκούς επανάστασης. Κείμενα και σκέψεις, αντίθετα σε ολόκληρη την κοσμοθεωρία τους, που τα "ανακάλυψαν" τώρα τα υπολείμματα του αρχειομαρξισμού στην Ελλάδα για να δώσουν μαρξιστικό κύρος στις ρατσιστικές εθνικο - σοσιαλιστικές αντιλήψεις τους.

ΑΔΙΣΤΑΧΤΟΙ ΨΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ

Τους καταγγείλαμε επίσης ως αδίσταχτους ψεύτες και συκοφάντες, για τις μεταθανάτιες ανανδρες, βρώμικες, ασφαλίτικες, όσο και γελοίες επιθέσεις που εξαπέλυσαν σε βάρος παλαιών ηγετικών στελεχών του ελληνικού τροτσκιστικού κινήματος. Που με συνέπεια πάλεψαν και υπερασπίστηκαν τις αληθινές ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, εναντίον τόσο των σταλινικών, όσο και των αρχειομαρξιστών αντιδραστικών αναθεωρητών σοσιαλπατριωτών.

Και τι βρήκαν αυτοί οι αρρωστημένοι μικροαστικοί εγκέφαλοι για να μας απαντήσουν; Μα τι άλλο θα μπορούσαν να βρουν έξω από μερικές ακόμα ηλίθιες αρχειομαρξιστικές ψευτιές και συκοφαντίες;

Μη έχοντας λοιπόν οποιαδήποτε στοιχεία ή επιχειρήματα να παρουσιάσουν, για να στηρίξουν τις βρωμερές συκοφαντίες τους, μας κατηγορούν ότι το ενδιαφέρον μας για τους συκοφαντούμενους παλαιούς ηγετικούς συντρόφους μας και συγκεκριμένα για τον Χρήστο Αναστασιάδη και τον Παντελή Πουλιόπουλο, είναι ενδιαφέρον προσποιητό και τεχνητό!! Τις δικές τους αρετές της προσποίησης και της

χαμέρπειας επιχειρούν να τις αποδώσουν σε όλους εμάς. Και για να γίνουν πειστικοί, μας εμφανίζουν ως τους "μεγαλύτερους αποστάτες της ιδεολογίας του Πουλιόπουλου"!!!

Αρχαιομαρξιστικότατη, όσο και ηλίθια, πολιτική σοφιστεία. Με την οποία θέλουν να προβάλουν την εθνικο - σοσιαλιστική ομάδα τους σαν τον μοναδικό υπέρμαχο της ιδεολογίας του Πουλιόπουλου και του Αναστασιάδη!! Τους οποίους όμως συκοφαντούν και διασύρουν, με καθαρά χαφιέδικο τρόπο, απ' το πολύ μεγάλο ιδεολογικό ενδιαφέρον γι' αυτούς, προφανώς!!!

Αφού λοιπόν επανέλαβαν και πάλι τις ιστορικές ψευτιές τους για τον αρχαιομαρξισμό και την Αριστερή Αντιπολίτευση του ΚΚΕ (Σπάρτακος) και ενώ κατέβασαν και τον Πουλιόπουλο στο δικό τους αξιοθρήνητο επίπεδο, για να τον κατηγορήσουν ότι "έτρεφε μίσος για τους εργάτες του Αρχείου" εναντίον των οποίων εκτόξευε, δήθεν, "συνεχείς μικρόψυχες συκοφαντίες", στο τέλος τον δαφνοστεφανώνουν, λέγοντας :

"Κατά τα άλλα εμείς αναγνωρίζουμε ότι ο Παντελής Πουλιόπουλος υπήρξε ένας μεγάλος θεωρητικός του Μαρξισμού. Η προσφορά του στον ιδεολογικό τομέα ήταν τόσο μεγάλη, που, τελικά, νομίζουμε ότι υπερκαλύπτει τα πολύ μεγάλα λάθη του"...

Στην αντίληψη των μικρόνων αρχαιομαρξιστών εθνικο - σοσιαλιστών, ένας μεγάλος θεωρητικός της ιδεολογίας του επαναστατικού μαρξισμού, όπως ήταν πράγματι ο ηγέτης της ελληνικής Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης, ο Π.Πουλιόπουλος, μπορεί ταυτόχρονα να είναι και μικρόψυχος, και συκοφάντης και γεμάτος μίσος για τους εργάτες οπαδούς του Αρχείου. Να έχει δηλαδή τις ίδιες μ' αυτούς πρωτόγονες αρετές του αγριανθρωπικού ρατσισμού εναντίον των "ξένων" εργατών. Που πρέπει να διωχτούν από την "πολιτισμένη" χώρα μας, όπως το προτείνουν και όλες οι "πολιτισμένες" φασίζουσες ομάδες, μαζί με τους ηγέτες της ελληνορθόδοξης μεσαιωνικής εκκλησίας μας. Για να σωθεί ο "πολιτισμός" μας από τους "βάρβαρους" εργάτες της Ασίας και της πρώην ΕΣΣΔ!!

Όμως, ο Π. Πουλιόπουλος ήταν ένας μεγάλος θεωρητικός του μαρξισμού, κ' ένας αληθινός επαναστάτης, μπολσεβίκος ηγέτης της εργατικής τάξης, ακριβώς επειδή δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με τις αντιδραστικές αντιλήψεις και μέθοδες της αρχαιομαρξιστικής αίρεσης. Και πάλεψε σε όλη του την υποδειγματική ζωή για να βάλει κάθε επαναστάτη εργάτη στο δρόμο του κομμουνισμού, καυτηριάζοντας ανελέητα τα ψέματα, την μικροψυχία, τις συκοφαντίες, και όλες τις άλλες αντεπαναστατικές πρακτικές της σταλινικής και της αρχαιομαρξιστικής γραφειοκρατίας, που καλλιεργούσαν το μίσος μεταξύ των εργατών και τους διασπούσαν σε αντίπαλα στρατόπεδα.

Έτσι, οι συκοφάντες του Πουλιόπουλου και διαστρεβλωτές της διεθνιστικής μαρξιστικής ιδεολογίας του, δεν μπορούν ταυτόχρονα να είναι και τιμητές του. Κατηγορώντας όλους τους άλλους σαν αποστάτες. Ολόκληρο το ιδεολογικό και πολιτικό έργο του Π. Πουλιόπουλου και της ελληνικής Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης, είναι έργο αληθινών κομμουνιστών διεθνιστών που πάλευαν εναντίον όλων

των καιροσκόπων διαστρεβλωτών του μαρξισμού, για τον κομμουνιστικό προσανατολισμό της εργατικής επαναστατικής πρωτοπορίας και ολόκληρου του προλεταριάτου.

Και ο αγώνας τους αυτός δικαιώθηκε από τα γεγονότα ακόμα και στην αντίθεσή τους με τον Λ. Τρότσκι, που έκανε το σοβαρό πολιτικό λάθος να δεχτεί το "Αρχείο" στους κόλπους της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης, για ένα μικρό διάστημα.

Γι' αυτό, τα αρχαιομαρξιστικά ψέματα και οι βρωμερές συκοφαντίες του τυχοδιώκτη Γ. Βερούχη και της κλίκας του, δεν μπορούν να τους αγγίξουν και να τους λερώσουν, αυτούς τους πραγματικούς ηγέτες της εργατικής τάξης. Που καμιά βεβαίως σχέση δεν είχαν με ψευδοτροτσκιστικές ρατσιστικές ομάδες, όπως αυτή της λεγόμενης "Σοσιαλιστικής Προοπτικής".

Ο ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ

Ωστόσο, ας δούμε για ποια αποστασία κάνουν λόγο οι αχρείοι αυτοί ψευδομαρξιστές;

Σε ό,τι αφορά τη δική μας πολιτική ομάδα, την Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας, η αρχαιομαρξιστική στοά του Γ. Βερούχη, μας κατατάσσει στους "αποστάτες" επειδή διαπράξαμε το "βαρύ" πολιτικό αμάρτημα να μπορούμε στο κεντρικό ΠΑΣΟΚ του 1975. Συγκεκριμένα γράφουν :

"Είναι αυτοί που επί πολλά χρόνια έγλειψαν το "σοσιαλιστικό" ΠΑΣΟΚ".

Ο δολοπλόκος Βερούχης δεν μπορεί να διατυπώσει ούτε μια φράση που να μην περιέχει τουλάχιστον δύο εντυπωσιακά ψέματα.

Ξέρει πολύ καλά ότι η ένταξή μας στο ΠΑΣΟΚ δεν κράτησε περισσότερο από έναν χρόνο. Αυτός όμως γράφει "επί πολλά χρόνια". Όπως ξέρει επίσης ότι η ψευδοσοσιαλιστική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μας διέγραψε, με συνοπτικές διαδικασίες επειδή δεν είχαμε πάει εκεί για να γλείψουμε και να πιάσουμε κάποια θεσούλα, αλλά για να παλέψουμε για τις αληθινές σοσιαλιστικές ιδέες ενάντια στις ψεύτικες. Παρ' όλα αυτά ο μυθομανής Βερούχης περιφρονεί την αλήθεια, αφού πρέπει να μας παρουσιάσει σαν γλείφτες του ΠΑΣΟΚ και αποστάτες του τροτσκισμού.

Με τον βρώμικο αυτό αρχαιομαρξιστικό τρόπο ο τυχοδιώκτης εθνικιστής Γ. Βερούχης προσπαθεί να εμφανίσει τον δικό του σεχταρισμό απέναντι στο εργατικό ρεύμα του ΠΑΣΟΚ, ως συνεπή τροτσκιστική πολιτική. Όπως το κάνει και με τις ρατσιστικές απόψεις του.

Όμως ήταν ο Λένιν και ο Τρότσκι εκείνοι που επεξεργάστηκαν και εισηγήθηκαν την εισοδική τακτική των κομμουνιστικών ομάδων μέσα σε μαζικά κόμματα που εξαπατούν πολιτικά και παρασύρουν τους πιο πολλούς εργάτες.

Και το ΠΑΣΟΚ του πρώτου καιρού (1974 - 76) ήταν ένα ασχημάτιστο, ανοικτό, κεντρικό ρεύμα, με αριστερή κατεύθυνση και με πολλές χιλιάδες μαχητικούς εργάτες. Ένα ρεύμα που πρόσφερε μια μοναδική ευκαιρία για την συ-

γκρότηση μαρξιστικής επαναστατικής οργάνωσης, με μια σωστή παρέμβαση των τροτσκιστών μέσα σ' αυτό το ρεύμα που αναζητούσε σοσιαλιστικό προσανατολισμό.

Την εξαιρετική αυτή ευκαιρία, δεν την είδαν καθόλου οι κάθε λογής σεχταριστές, σαν τον Γ. Βερούχη, και την άφησαν να περάσει. Συνεχίζοντας να αναμασάνε τα σεχταριστικά τους τροπάρια εναντίον των εισοδιστών "αποστατών", που μετέδωσαν τις μαρξιστικές ιδέες σε εκατοντάδες νέους αγωνιστές, παρά τις μικρές, δυνάμεις που είχαν.

Μα κι' αν ακόμα ήταν λάθος η εισοδιστική παρέμβαση της ομάδας μας στο κεντρικό ρεύμα του ΠΑΣΟΚ, πάλι δεν θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει το λάθος αυτό σαν αποστασία, αφού ποτέ δεν πάψαμε να υπερασπιζόμαστε απόφεις τις αρχές και τις ιδέες της 4ης Διεθνούς και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Ο αρχαιομαρξιστής Γ. Βερούχης όμως και ολόκληρη η βατραχοπαρέα του, έχουν κάθε λόγο να μας εμφανίζουν ως αποστάτες. Γιατί ελπίζουν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα αποφύγουν την αποκάλυψη της δικής τους εθνικιστικής αποστασίας, που δυσφημίζει με τον χειρότερο τρόπο το τροτσκιστικό κίνημα, εμφανίζοντάς το ως κίνημα μικροαστικής ξενοφοβίας και ρατσισμού.

ΤΑ ΧΑΦΙΕΔΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ιεροφάντης του αντικομμουνιστικού αρχαιομαρξισμού, όμως, ο θρασύδειλος Γ. Βερούχης, κρυμμένος πίσω από το όνομα Π. Δάγλας, όχι μόνο δεν απέσυρε τα χαφιέδικα μεταθανάτια ερωτήματα για τον Χρ. Αναστασιάδη, αλλά επανέρχεται σ' αυτά.

"Τα ερωτήματα έχουν γίνει και περιμένουμε απάντηση" γράφουν θρασύτατα.

Και βέβαια την απάντηση του την έχουμε δώσει, δημόσια και υπεύθυνα και οι πέντε πολιτικές ομάδες. Καταγγέλλοντας αυτόν τον βρυκόλακα της αρχαιομαρξιστικής αντίδρασης, ως έναν αδίσταχτο συκοφάντη πασίγνωστων επαναστατών, που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για τον σοσιαλισμό και για την αλήθεια.

Χρειάζεται ωστόσο να εξηγήσουμε, για ποιους λόγους ο εθνικο-σοσιαλιστής Γ. Βερούχης εκδηλώνει αυτό το μεταθανάτιο πρωτόγονο αντικομμουνιστικό μίσος εναντίον του Χρ. Αναστασιάδη;

Η εξήγηση δεν περιέχει κανένα μυστήριο. Ο Χρ. Αναστασιάδης ήταν από εκείνους που γνώρισαν από πρώτο χέρι τον αντικομμουνισμό της αρχαιομαρξιστικής ηγεσίας και έγκαιρα απομακρύνθηκαν απ' αυτήν και προσχώρησαν στην οργάνωση που είχε ηγήσει της τον Π. Πουλιόπουλο.

Στη συνέχεια ο Χρ. Αναστασιάδης αναδείχτηκε σε ηγετικό στέλεχος του τροτσκιστικού κινήματος. Και ως την τελευταία μέρα της ζωής του δεν έπαψε να αναγνωρίζει την ορθότητα των απόψεων του Π. Πουλιόπουλου και του "Σπάρτακου", σχετικά με την αντιδραστική πολιτική ουσία του αρχαιομαρξισμού. Γι' αυτό και εργαζόταν ακατάπαυστα

για την συγκέντρωση, την έκδοση και τη διάδοση των έργων του Π.Πουλιόπουλου. Αντικρούοντας έτσι και καταπολεμώντας επίμονα τις αρχαιομαρξιστικές μυθολογίες του Γ. Βερούχη και άλλων ομοίων του. Μυθολογίες που, δεν στηρίχτηκαν ποτέ σε κάποια ιστορικά ντοκουμέντα της οργάνωσης του "Αρχείου", αφού τέτοια ντοκουμέντα δεν άφησαν οι ψευδομαρξιστές ηγέτες της λεγόμενης "εργασίας".

Από εδώ πηγάζει όλη η αντιπάθεια και το ασίγαστο μίσος του Γιάννη Βερούχη για τον πρώην αρχαιομαρξιστή, επαναστάτη εργάτη, Χρήστο Αναστασιάδη, που έλεγε την αλήθεια, με πραγματικά στοιχεία και γεγονότα, για την αντιδραστική πολιτική, τις διαλυτικές αντεργατικές μέθοδες και τα εγκλήματα της αρχαιομαρξιστικής μικροαστικής αίρεσης.

Γόνος αρχαιομαρξιστικής οικογένειας, με πλούσια δράση και παράδοση αρχαιομαρξιστική του πατέρα Σταύρου Βερούχη (που δολοφονήθηκε από τους σταλινικούς) ο Γιάννης Βερούχης, δεν κατάφερε ποτέ να αναγνωρίσει την αντικομμουνιστική φύση και λογική του αρχαιομαρξισμού, που καιροσκοπικά και μόνο για τρία χρόνια, φόρεσε τον μανδύα του τροτσκισμού.

Με το πρωτόγονο αυτό μίσος στην καρδιά και στο μυαλό, εναντίον του Π.Πουλιόπουλου και του Χ. Αναστασιάδη, που του προσβάλανε τους θεούς του με τις ατράνταχτες αλήθειες τους, ο Γ. Βερούχης δεν έμαθε ποτέ να σκέφτεται και να δρα μαρξιστικά. Έμεινε προσκολλημένος στην αρχαιομαρξιστική "παιδεία" και παράδοση, κάτω από τροτσκιστικό μανδύα.

Αρχαιομαρξιστικότερα φερόμενος, αξιοποίησε την ιδεολογικο - πολιτική θολούρα που επικράτησε στις γραμμές του μεταπολεμικού τροτσκισμού, για να διαμορφώσει το δικό του καπετανάτο στους κόλπους του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς (Κ.Δ.Κ.Ε.).

Και δεν άφηγε ευκαιρία, για να ρίξει το αρχαιομαρξιστικό του δηλητήριο, στα νέα μέλη του κόμματος, κατά του Χρ. Αναστασιάδη. Αποφεύγοντας βέβαια επιμελώς την ανοικτή, τίμια, κομμουνιστική, αντιπαράθεση μαζί του. Ενεργούσε πάντα υπόγεια, πίσωπλάτα, ιντριγκαδώρικα, ακολουθώντας τη δική του γραμμή, έξω από αρχές και κομματική πειθαρχία, παρ' ότι συμμετείχε, μαζί με τον Χρ. Αναστασιάδη, στην Κ.Ε. του κόμματος.

Ο Χρ. Αναστασιάδης, που γνώριζε καλά τον τρόπο σκέψης, τη νοοτροπία και τις αρχαιομαρξιστικές πρακτικές του Γ. Βερούχη, μάταια προσπαθούσε να περιορίσει τις αλλοπρόσαλλες και διαλυτικές δραστηριότητές του. Στο καθεστώς των καπετανάτων που είχε επικρατήσει εξ αρχής στο ομοσπονδιακό ΚΔΚΕ, οι προσπάθειές του έπεφταν στο κενό. Και η διάλυση του κόμματος ήταν μια πραγματικότητα, πριν την αναγνώριση της διάλυσής του. Με το μεγαλύτερο μερίδιο της ευθύνης για τη διάλυση να ανήκει βέβαια στον δολοπλόκο και υπονομευτή αρχαιομαρξιστή Γιάννη Βερούχη.

Ήξερε επομένως πάρα πολλά για τον βίο και την πολιεία του, ο Χ.Αναστασιάδης. Και γι' αυτό ο θρασύδειλος αυτός καιροσκοπός, εθνικιστής και συκοφάντης, όσο ζούσε και συνέχιζε τον αγώνα του ασταμάτητα για το κόμμα ο υπομονετικός και καλόκαρδος Χρήστος, ο Ιούδας Βερού-

χης, δεν τόλμησε να του υποβάλλει τα χαφιέδικα ερωτήματα που τώρα, δεκαοκτώ χρόνια μετά τον θάνατό του, σαν ο-κιά ξεστομίζει. Και υποκριτικά ζητάει από εμάς απάντηση!!

Ύστερα, απ' όλα αυτά, κάθε τίμιος επαναστάτης και κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, που θα αναζητήσει την αλήθεια στα έργα των συκοφαντούμενων επαναστατών διεθνιστών, θα συμφωνήσει ασφαλώς μαζί μας ότι σε καμιά περίπτωση, ένας τέτοιος άνθρωπος, που δεν διστάζει να σπιλώνει ακόμα και πεθαμένους συντρόφους του, δεν είναι δυνατό να έχει οποιαδήποτε αληθινή σχέση με τα ιδανικά και με το κίνημα του κομμουνισμού. Τέτοια τέρατα μόνο ο σταλι-

σμός και ο αρχειομαρξισμός έχουν να επιδείξουν. Που ανταγωνίστηκαν τον φασισμό, στην πάλη τους εναντίον των συνεχιστών του λενινικού μπολσεβικισμού, εναντίον των θεμελιωτών της 4ης Διεθνούς.

7 - 8 - 05

Π. Δούμας

(για την Οργανωτική Επιτροπή
της Εργατικής Δημοκρατίας)

Οι αρχειομαρξιστές πλαστογράφοι ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΑΝ ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΕΝΓΚΕΛΣ σε εθνικο-σοσιαλιστές διώκτες των μεταναστών

Οι εκδότες της αρχειομαρξιστικής - ρατσιστικής φυλλάδας **"Σοσιαλιστική Προοπτική"** (ΣΠ), στην απελπισμένη προσπάθειά τους να πείσουν ότι και οι Μαρξ - Ένγκελς υποστήριζαν δήθεν τις εθνικιστικές, αγριανθρωπικές, ρατσιστικές αντιλήψεις που αυτοί πρεσβεύουν, βάλθηκαν να βρουν κάποια κείμενά τους που να ταιριάζουν κατά κάπως με τον "μαρξισμό" του Γιωτόπουλου και των άλλων πρωτεργατών της μικροαστικο-επαναστατικής αίρεσης του Αρχειομαρξισμού. Και "νόμισαν" πως τα βρήκαν, τα απαραίτητα αυτά κείμενα.

Σύμφωνα λοιπόν με την πρακτική του γνωστού αρχειομαρξιστή παραχαράκτη Γιάννη Βερούχη, πήραν αυτά τα κείμενα (αποσπάσματα) και χωρίς να αναφέρουν καθόλου από ποια έργα τα απέσπασαν και ποιος είναι ο μεταφραστής τους, και τα έκαναν ένθετο στην εμετική φυλλάδα τους, μαζί με μια περισπούδαστη δική τους εισαγωγή, τελείως παρνοϊκή και αντιδραστική.

Το ένθετο αυτό, με τον τίτλο: **"Για τους ξένους εργάτες"** (για τους αρχειομαρξιστές οι εργάτες χωρίζονται σε δικούς μας και σε ξένους), επιχειρεί να εμφανίσει τους δυο κορυφαίους δασκάλους του επαναστατικού μαρξισμού και ιδρυτές και ηγέτες της 1ης Διεθνούς Ένωσης των εργατών, ως εθνικιστές διώκτες των εργατών που βρίσκονται στην ανάγκη να μεταναστεύσουν έξω από τη χώρα τους ψάχνοντας κάποια δουλειά και ανθρώπινες συνθήκες ζωής.

Στο εξώφυλλο του κατάπτυστου αυτού ενθέτου προβάλλουν, μέσα σε πλαίσιο, την φράση: **"Ο σκοπός της εισαγωγής ξένων εργατών από τους εργοδότες είναι η**

δαιώνιση της σκλαβιάς" - Κάρολος Μαρξ.

Αναζητήσαμε αυτή την απομονωμένη φράση, μέσα στο κείμενο που έχει τον χαρακτηριστικό τίτλο : **"Μια προειδοποίηση"** (και που όπως λένε γράφτηκε από τον Μαρξ) για να δούμε τι ακριβώς σήμαινε η φράση αυτή.

Διαπιστώσαμε λοιπόν ότι η επιγραμματική, γενικόλογη και αφηρημένη αυτή φράση, είναι προϊόν αυθαίρετης αρχειομαρξιστικής παράφρασης των όσων έγραφε ο Μαρξ, για να βοηθήσει τους εργάτες διαφόρων χωρών, ντόπιους και μετανάστες, να συνεννοηθούν, να οργανωθούν και να παλέψουν μαζί, ενάντια στις προσπάθειες των καπιταλιστών να χρησιμοποιούν τους μεν εναντίον των δε!

Ας δούμε καλύτερα την συγκεκριμένη φράση του Μαρξ, μαζί με ολόκληρο το σχετικό τμήμα της τοποθέτησής του, για να καταλάβουμε την πλαστογραφία των υπολειμμάτων του αρχειομαρξισμού.

Να τι ακριβώς γράφει ο Μαρξ (σύμφωνα με τον άγνωστο σ' εμάς μεταφραστή του).

"Ο σκοπός αυτής της εισαγωγής εργατών είναι ο ίδιος με την εισαγωγή ινδών κούληδων στη Τζαμάικα, δηλαδή η διατήρηση της δουλείας. Αν οι εργοδότες του Εδιμβούργου πετύχουν, μέσω της εισαγωγής γερμανών εργατών, να εξουδετερώσουν τις παραχωρήσεις που έχουν ήδη κάνει, αυτό θα έχει αναπόφευκτα τον αντίκτυπό του και στην Αγγλία. Και αυτοί που θα υποφέρουν περισσότερο θα είναι οι ίδιοι οι γερμανοί εργάτες, που στη Μεγάλη Βρετανία είναι περισσότεροι απ' τους εργάτες των άλλων εθνών της ηπειρωτικής Ευρώπης. Αυ-

τοί οι ίδιοι οι νεο - εισαγόμενοι εργάτες, όντας τελείως αβοήθητοι σε μια ξένη χώρα, θα βυθιστούν σύντομα στο επίπεδο ενός παρία.

Είναι ζήτημα τιμής για τους γερμανούς εργάτες ν' αποδείξουν στους εργάτες των άλλων χωρών ότι κι αυτοί, όπως οι αδελφοί τους στη Γαλλία, στο Βέλγιο και στην Ελβετία, γνωρίζουν πώς να υπερασπιστούν τα κοινά συμφέροντα της τάξης τους και δεν θα γίνουν υποτακτικά όργανα του κεφαλαίου στον αγώνα του ενάντια στην εργατική τάξη".

Αυτό ήταν το περιεχόμενο και το νόημα της προειδοποίησης που είχε απευθύνει ο ηγέτης της Διεθνούς Ένωσης Εργατών, ο Κ. Μαρξ, στους γερμανούς και σε όλους τους εργάτες της Ευρώπης και όλου του κόσμου, στην ουσία.

Κι' όπως μπορεί εύκολα να το δει καθένας, που δεν φοβάει παραμορφωτικούς φακούς, αυτά που γράφει ο Μαρξ δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με το περιεχόμενο της αποκομμένης (και παραποιημένης) φράσης που του αποδίδουν ο αρχαιομαρξιστές ταχυδακτυλουργοί.

Πρώτα - πρώτα ο Μαρξ δεν χρησιμοποιεί καθόλου τη λέξη ξένοι εργάτες. Επειδή στη δική του αντίληψη δεν υπάρχουν ξένοι και δικοί μας εργάτες, όποιο χρώμα κι' αν έχουν και σε όποια φυλή ή εθνότητα κι' αν ανήκουν. Οι εργάτες κάθε χώρας, αναπτυγμένης ή καθυστερημένης, είναι κομμάτι της ενιαίας και αδιαίρετης παγκόσμιας εργατικής τάξης, όσο κι' αν οι εκμεταλλευτές της και τα πολιτικά τους όργανα, κάνουν ό,τι μπορούν για να τη διασπύουν και να την κομματιάζουν ακόμα και μέσα σε κάθε χώρα και σε κάθε κλάδο!

Είναι λοιπόν οι αρχαιομαρξιστές πλαστογράφοι που πρόσθεσαν την αθώα αυτή λεξούλα, ξένοι, για να δώσουν στο κείμενο του Μαρξ το δικό τους αντιδραστικό εθνικιστικό περιεχόμενο.

Μα και πάλι δεν κατάφεραν να αλλοιώσουν την διεθνιστική θέση και τοποθέτηση του Μαρξ και του Ένγκελς, οι οποίοι πουθενά δεν κάνουν λόγο για το διώξιμο των εισαγόμενων ή μεταναστών εργατών, ως αναγκαίο δήθεν όρο για την υπεράσπιση των κατακτήσεων των ανεπτυγμένων άγγλων εργατών, όπως υπερασπίζονται οι διάφοροι εθνικο - σοσιαλιστές.

Αντίθετα, αυτό που βλέπει κανείς ολοκάθαρα, ακόμα και σ' αυτό το απομονωμένο και νοθευμένο απόσπασμα, είναι ότι ο Μαρξ μιλάει για τον κίνδυνο μετατροπής των νεο - εισαγόμενων γερμανών εργατών σε παρίες! Και καλεί όλους τους μετανάστες γερμανούς εργάτες, όχι να φύγουν από την Αγγλία, αλλά να ακολουθήσουν το παράδειγμα των αδερφών τους στη Γαλλία, στο Βέλγιο και στην Ελβετία και ν' αποδείξουν κι' αυτοί στους εργάτες όλων των χωρών ότι γνωρίζουν να υπερασπίζονται **"τα κοινά συμφέροντα της τάξης τους"**!!

Έκκληση διεθνιστικού ταξικού αγώνα έκανε ο Μαρξ κι' όχι κήρυγμα εθνικιστικού διαχωρισμού και εκδίωξης των "καθυστερημένων ξένων εργατών" από την "πολιτισμένη" Αγγλία, όπως θέλουν και προσπαθούν να πούνε οι διαστρεβλωτές αρχαιομαρξιστές, μεταμορφώνοντας το Μαρξ και τον Ένγκελς από ηγέτες του παγκόσμιου προλεταριάτου σε

αντιδραστικούς σοσιαλατριώτες και ρατσιστές διώκτες των μεταναστών εργατών, εν ονόματι της υπεράσπισης της ιστορίας, του πολιτισμού και των κατακτήσεων ορισμένων λαών και χωρών.

Ο Μαρξ όπως το είδαμε αντιμετωπίζει τα προβλήματα των επιπτώσεων της μετανάστευσης, όχι από την εθνικιστική σκοπιά υπεράσπισης των συμφερόντων των "πολιτισμένων" εργατών εναντίον των "απολίτιστων". Μα τα αντιμετωπίζει από τη διεθνιστική σκοπιά υπεράσπισης των ταξικών συμφερόντων όλων των εργατών του πλανήτη. Και αγωνίζονταν για την συνεννόηση και την οργάνωσή τους σε μια παγκόσμια επαναστατική οργάνωση. Παρ' όλο που γνώριζε ασφαλώς καλύτερα από κάθε άλλον, πόσο πολύ δύσκολο εγχείρημα ήταν αυτό ιδιαίτερα στην εποχή του, εξαιτίας των διαφορετικών επιπέδων ταξικής συνείδησης των εργατών από χώρα σε χώρα, των εθνικιστικών, φυλετικών και θρησκευτικών διαιρέσεων, που συστηματικά και έντεχνα καλλιεργεί και εκμεταλλεύεται η κάθε μια αστική τάξη, και οι κολασούζοι της.

Άλλωστε ο Μαρξ, δεν αγνοούσε ασφαλώς ότι και μέσα σε κάθε χώρα η εργατική τάξη αποτελείται από στρώματα προοδευμένα και στρώματα καθυστερημένα, πολιτικά, κοινωνικά, πολιτιστικά. Και ίσα - ίσα γι' αυτό ο Μαρξ μάχονταν για την ανύψωση το επιπέδου ολόκληρης της εργατικής τάξης και την συνένωσή της σε μια ενιαία παγκόσμια δύναμη. Κι' αυτό επειδή ο Μαρξ, δεν πίστευε ότι η υπόθεση του σοσιαλισμού θα είναι δήθεν υπόθεση των προχωρημένων εργατών και χωρών της Ευρώπης, όπως υποστηρίζουν οι αρχαιομαρξιστές δοκησίσοφοι. Ξεκινώντας προφανώς ότι την πρώτη νικηφόρα απόπειρα για την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού πάνω στη γη, δεν την έκαναν, δυστυχώς, οι προχωρημένοι εργάτες της Ευρώπης, αλλά οι αγράμματοι, "καθυστερημένοι" και άξεστοι εργάτες της τσαρικής Ρωσίας. Με επικεφαλής τους, τον Λένιν και τον Τρότσκι, τους ηγέτες του μπολσεβικισμού, τους δυο αυτούς μεγάλους θεωρητικούς του μαρξισμού, τους καλύτερους μαθητές του Μαρξ και Ένγκελς, που επεξεργάστηκαν και ανέπτυξαν παραπέρα τη θεωρία της διαρκούς επανάστασης στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής.

Ύστερα απ' αυτό το κοσμοϊστορικό γεγονός της νικηφόρας Οκτωβριανής επανάστασης και όλων των άλλων επαναστάσεων που την ακολούθησαν (ιδιαίτερα μάλιστα στην ασιατική ήπειρο) επαναστάσεις που επιβεβαίωσαν στο ακέραιο την μαρξιστική θεωρία της διαρκούς επανάστασης, στον παγκόσμιο στίβο της πάλης των τάξεων, στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής και σήψης του παγκόσμιου καπιταλισμού, το να ψάχνει κανείς να βρει κάποιες φράσεις στα πρώτα γραφτά του Μαρξ και του Ένγκελς, για να στηρίξει τις εθνικο-σοσιαλιστικές απόψεις του, αποκαλύπτει απλά την μαρξιστική αγραμματοσύνη του, την μικροαστική απελπισία και βλακεία που τον δέρνει και βέβαια ομολογεί έτσι πως δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις ιδέες του Λένιν και του Τρότσκι, με το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού και με το κίνημα της 4ης Διεθνούς. Άλλωστε οι ηγέτες του αρχαιομαρξισμού έχουν προ πολλού αποδείξει την αντιδραστική ουσία της μικροαστικής ιδεολογίας τους, ε-

γκαταλείποντας στα γρήγορα τον τροτσκιστικό μανδύα που καιροσκοπικά είχαν φορέσει για λίγο.

ΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΓΡΑΦΕ Ο Φ. ΕΝΓΚΕΛΣ

Για να αναφερθούμε και στα κείμενα του Φρειδερίκου Ένγκελς, που παραθέτουν στο παραπάνω ένθετο οι αρχαιομαρξιστές πλαστογράφοι, θα πούμε μόνο ότι δεν λένε τα κείμενα αυτά απολύτως τίποτε το διαφορετικό από αυτά που λένε και τα κείμενα του Μαρξ.

Περιγράφοντας την καθυστέρηση, τον ξεπεσμό και την αποξένωση των ιρλανδών μεταναστών, που είχαν κατακλύσει την Αγγλία. Και επισημαίνοντας τις άσχημες επιπτώσεις που είχε αυτό πάνω στη ζωή και στον πολιτισμό των αγγλων και όλων των εργατών, ο Φ. Ένγκελς, δεν ζητούσε βέβαια την απομάκρυνση των ιρλανδών και την επιστροφή στη χώρα τους, μα αντίθετα στιγματίζε τον "πολιτισμό" της καπιταλιστικής κοινωνίας, της Αγγλίας.

Να τι έγραφε :

"Και πώς μπορεί η κοινωνία, που τον τοποθετεί (τον ιρλανδό μετανάστη) σε μια τέτοια κατάσταση, που θα τον σπρώξει σχεδόν αναγκαστικά να γίνει ένας πότης, που τον αφήνει ν' αποκτηνώνεται και δεν ασχολείται στο παραμικρό μαζί του - πώς μπορεί στη συνέχεια να τον κατηγορεί, όταν πραγματικά γίνεται ένας μέθυσος;" ("Η ιρλανδική μετανάστευση").

Άρα, για τον Ένγκελς, το ζήτημα ήταν να ενδιαφερθεί η αγγλική αστική κοινωνία και πρώτ' απ' όλους οι άγγλοι εργάτες, για τις ανάγκες και τα προβλήματα των ξενόφερτων εργατών. Κι' όχι να τους πετάξουν έξω από τη χώρα, για να απαλλαγούν από την καθυστέρησή τους. Όπως το προτείνουν τώρα οι διάφορες φασίζουσες ομάδες, η ηγεσία της εκκλησίας, ο Καρατζαφέρης και ο αρχαιομαρξιστής Γιάννης Βερούχης, με την παρέα του.

Και καθώς του Ένγκελς η έγνοια ήταν πώς θα φτιαχνόταν το ενιαίο επαναστατικό κόμμα των εργατών, στο γράμμα του προς τον Ζόργκε, αναφερόμενος στο μεγάλο αριθμό μεταναστών διαφορετικής εθνικής καταγωγής στη Βόρεια Αμερική, του έγραφε :

"Για να σχηματίσεις απ' όλους αυτούς ένα ενιαίο κόμμα απαιτούνται ασυνήθιστα μεγάλες δυνάμεις..."

Ακριβώς αυτή ήταν του Μαρξ και του Ένγκελς η πολιτική τους επιδίωξη. Να συνενώσουν όλους τους εργάτες, όλων των εθνικοτήτων, σε ένα ενιαίο κομμουνιστικό κόμμα για το σοσιαλισμό. Κι' όχι να τους χωρίσουν σε πολιτισμένους και απολίτιστους. Ολόκληρο το έργο τους και ο αγώνας τους ήταν να υπερνικήσουν τις μεγάλες δυσκολίες, να αποσπάσουν τους εργάτες από την επιρροή και τις παγίδες της αστικής τάξης, να εξουδετερώσουν τις εθνικιστικές προκαταλήψεις και να κάνουν πράξη το : προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε.

Με οδηγό αυτό το διεθνιστικό έργο των πρωτεργατών δασκάλων, ο Λένιν, ο Τρότσκι και όλοι οι άλλοι διεθνιστές επαναστάτες, συνέχισαν αυτόν τον ίδιο αγώνα, με την Ο-

κτωβριανή επανάσταση και με την ίδρυση της 3ης και της 4ης Διεθνούς.

Ούτε οι Μαρξ - Ένγκελς, ούτε βέβαια οι συνεχιστές τους, στην ιμπεριαλιστική εποχή των πολέμων και των προλεταριακών επαναστάσεων, σκέφτηκαν ποτέ τους να παλέψουν για να απομακρυνθούν και να κρατηθούν μακριά από την πολιτισμένη Ευρώπη και την Ελλάδα μας, οι "πρωτόγονοι" ασιάτες και όλοι οι άλλοι "καθυστερημένοι ξένοι εργάτες". (Αυτό ήταν ο στόχος των ρατσιστών - φασιστών).

Κανένας από τους ηγέτες του επαναστατικού μαρξισμού δεν πίστευε πως η πάλη για τον σοσιαλισμό είναι υπόθεση των προοδευμένων μόνο λαών και χωρών της Ευρώπης. Τέτοιες θεωρίες μόνο οι σοσιαλπατριώτες, όλων των αποχρώσεων, μπορούν να τις διανοούνται και να τις υποστηρίζουν. Και το χειρότερο είδος σοσιαλπατριωτισμού στη χώρα μας είναι τα παρανοϊκά υπολείμματα του αρχαιομαρξισμού, που φοράνε την λεοντή του λενινιστικού και τροτσκιστικού μπολσεβικισμού.

Οι Μαρξ - Ένγκελς, ο Λένιν, ο Τρότσκι, η Λούξεμπουργκ, ο Κ. Λήμπκνεχτ, ο Π. Πουλιόπουλος και όλοι οι αληθινοί μπολσεβίκοι ηγέτες, ήταν αδιάλλακτοι πολέμιοι κάθε εθνικού πολιτιστικού μεσσιανισμού.

Πάλευαν για το παγκόσμιο κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης κι' όχι για το κόμμα των "πολιτισμένων" της Ευρώπης και της Ελλάδας. Θεμελιώναν την Διεθνή οργάνωση των εργαζόμενων, των άνεργων, των μεταναστών και των απόκληρων όλης της γης. Κι' όχι την οργάνωση των εκλεκτών μιας ορισμένης Ηπείρου ή κάποιων "πολιτισμένων" εθνών και λαών. Υπεράσπιζαν και ανέπτυσσαν την θεωρία της παγκόσμιας διαρκούς επανάστασης κι' όχι τις εθνικο - σοσιαλιστικές επινοήσεις της φυλετικής ή πολιτιστικής ανωτερότητας των ελλήνων και των ευρωπαϊκών.

Μονάχα παρανοϊκοί αρχαιομαρξιστές, απομεινάρια και βρικόλακες του μικροαστικού και χωριάτικου πρωτογονισμού του ελληνικού προλεταριακού κινήματος, μπορούν να περνάνε πάνω από όλα αυτά. Να αγνοούν τα μαθήματα της Οκτωβριανής επανάστασης, της κινέζικης επανάστασης και όλων των άλλων επαναστάσεων στις καθυστερημένες και στις αναπτυγμένες χώρες στην εποχή της ιμπεριαλιστικής αποσύνθεσης. Να παραμερίζουν τη θεωρία της διαρκούς σοσιαλιστικής επανάστασης. Να παρακάμπουν τα ιδρυτικά συνέδρια, τις αρχές και τις θέσεις της 3ης και της 4ης Διεθνούς. Και να προσπαθούν στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, να παρουσιάσουν τον Μαρξ και τον Ένγκελς, τους κορυφαίους ηγέτες του παγκόσμιου προλεταριάτου, ως θιασώτες μικροαστικών, ηλίθιων, εθνικιστικών και αγριανθρωπικών ρατσιστικών αντιλήψεων, κακοποιώντας και παρερμηνεύοντας με τον πιο ελεεινό τρόπο κάποια κείμενά τους, όπως το αποδείξαμε.

Ματαιοπονούν όμως οι παρανοϊκοί αυτοί ρατσιστές. Κανένας σοβαρός επαναστάτης και κανένας πρωτοπόρος αγωνιστής εργάτης, δεν πρόκειται να πιστέψει ότι ο Μαρξ και ο Ένγκελς, οι δυο αυτοί αθάνατοι ηγέτες της παγκόσμιας εργατικής τάξης, οι θεμελιωτές της ιδεολογίας του

προλεταριακού διεθνισμού και του σοσιαλισμού, μπορεί να ήταν ταυτόχρονα και εθνικο -σοσιαλιστές δώκτες των μεταναστών εργατών, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες.

Ούτε και πρόκειται βέβαια ποτέ να ξαναζωντανέψει η αντιδραστική μικροαστικο - επαναστατική αίρεση του αρχαιομαρξισμού. Τα αντεργατικά και αντεπαναστατικά εγκλήματα της την έχουν αμετάκλητα καταδικάσει σε θάνατο.

Το ελληνικό, το ευρωπαϊκό και το παγκόσμιο επαναστατικό εργατικό κίνημα, με την πλούσια ιστορία αγώνων και εμπειριών επαναστατικών, ξέρει να ξεχωρίζει το γερό από το σκουληκιασμένο, το γνήσιο από το πλαστό, τον επαναστατικό σοσιαλισμό από τις σειρήνες της εθνικο - σοσιαλιστικής αντίδρασης. Και δεν θα ξαναγίνει θύμα του προδοτικού σοσιαλπατριωτισμού. Αλλά θα βαδίσει μπροστά στο δρόμο του προλεταριακού μπολσεβικισμού.

Όσο κι αν πιέζονται από την κρίση και την ανεργία, οι έλληνες εργάτες, με τις πικρές εμπειρίες που έχουν από τη μακρόχρονη μετανάστευση πολλών γενεών, δεν κυριεύονται από την μικροαστική ξενοφοβία και τον ηλίθιο ρατσισμό των πιο καθυστερημένων χωριάτικων και μικρομεσαίων στρωμάτων. Κατανοούν και συμερίζονται τα προβλήματα και τις ανάγκες των μεταναστών αδερφών τους και συνεργάζονται μαζί τους. Γι' αυτό και στη μεγάλη πλειοψηφία τους μένουν αδιάφοροι ή και εχθρικοί απέναντι στα αγριανθρωπικά κηρύγματα των μικροαστών εθνικιστών και ρατσιστών, όλων των αποχρώσεων.

Άλλωστε, από την άλλη πλευρά, οι μετανάστες εργάτες (ασιάτες, ανατολικο-ευρωπαίοι, πρώην ΕΣΣΔ, αλβανοί), παρά την βάρβαρη εκμετάλλευση και καταπίεση που ασκούν επάνω τους οι καπιταλιστές και το κράτος τους, αυτοί, έξω από ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουν αποδείξει πως είναι πιο

πολιτισμένοι απ' όλους τους μικροαστούς κοπρίτες ρατσιστές και διαθέτουν ανεπτυγμένη ταξική συνείδηση. Γι' αυτό και σημαντικά κομμάτια τους, σπάζοντας το φόβο των διώξεων και των απελάσεων και σ' αντίθεση με την αδιαφορία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, έχουν καταβάλει αξιόλογες προσπάθειες να οργανωθούν και να συνδεθούν με το ελληνικό εργατικό κίνημα. Που το έχουν καταρρακώσει οι ψευτοσοσιαλιστές και οι ψευτοκομμουνιστές σοσιαλπατριώτες ηγέτες.

Έτσι, αποδεικνύεται ότι οι γελοίες ρατσιστικές επινοήσεις και πλαστογραφίες των καταλοίπων του αντικομμουνιστικού αρχαιομαρξισμού, δεν είναι άλλο τίποτε από την προσπάθεια πολιτικής έκφρασης των πιο καθυστερημένων και οπισθοδρομικών στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Και αντιστοιχούν στις αντιδραστικές επιδιώξεις της άρχουσας αστικής τάξης. Μια προσπάθεια που βρίσκεται ασφαλώς σε πλήρη αντίθεση με την επαναστατική σοσιαλιστική παράδοση, τις πολιτικές ανάγκες και την ιστορική αποστολή της ελληνικής και της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Όπως αυτές εκφράζονται με συνέπεια, από τις ιδρυτικές αρχές και το μπολσεβίκικο πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς.

Το πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, που είναι η συνέχεια του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, στηρίζεται στο **“Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε”** και πολεμάει ασυμφιλίωτα ενάντια σε όλες τις παραλλαγές της εθνικο - σοσιαλιστικής και σοσιαλπατριωτικής αντίδρασης.

15 - 8 - 05

Π. Δούμας

(μέλος της Συντακτικής Επιτροπής της Εργατικής Δημοκρατίας)

Η ΑΠΡΙΛΙΑΝΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΙΣΜΟΥ

Μετά το θάνατο του **Χρ. Αναστασιάδη** και του **Λάζαρου Τουρνόπουλου** (παλαιά στελέχη του ελληνικού τροτσκιστικού κινήματος και οι δυο τους και μέλη της Κ.Ε. του μεταπολεμικού Κ.Δ.Κ.Ε.) ο **Γιάννης Βερούχης** νόμισε ότι μπορούσε να γράφει και να λέει ό,τι θέλει, χωρίς κανένας να μπορεί να τον ελέγξει. Και για μεγαλύτερη σιγουριά μάλιστα άφησε να περάσουν και 18 χρόνια απ' το θάνατο του **Χ.Αναστασιάδη** για ν' αρχίσει να παρουσιάζει την δική του μελοδραματική "αγωνιστική ιστορία των ελλήνων τροτσκιστών και των ΔΕΑ". Μια ψεύτικη ιστορία "αντίστασης στη δικτατορία της 21 Απριλίου 1967" που στην ουσία δεν έχει οποιαδήποτε σχέση με τον αγώνα, τις αρχές και το πρόγραμμα του ελληνικού τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς, όπως θα δούμε.

Έκανε λάθος όμως στους υπολογισμούς του. Γιατί υπάρχουν ακόμα στη ζωή και στο κίνημα κι' άλλοι τροτσκιστές που έχουν ζήσει από κοντά και ξέρουν καλά την πολιτική και τη δράση όχι μόνο του ΚΔΚΕ, αλλά και όλων των άλλων τροτσκιστικών οργανώσεων. Και ιδιαίτερα την δική του αρχαιομαρξιστική πολιτική και δράση. Κι' αυτοί οι μεταπολεμικοί τροτσκιστές εργάτες (πρώην μέλη του ΚΔΚΕ) που πάλεψαν εναντίον της δικτατορίας, της 21 Απριλίου, δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να ανεχθούνε τον διασυρμό του τροτσκιστικού κινήματος και των αγωνιστών του, από τις αρχαιομαρξιστικές μυθοπλασίες, τις ψευτιές και τις χαφιέδικες συκοφαντίες, ενός αθεράπευτου τυχοδιώκτη εθνικορεφορμιστή εργατοπατέρα, που θα είχε διωχτεί από το ΚΔΚΕ με τις κλωτσιές, αν το κόμμα αυτό ήταν ένα πραγματικό τροτσκιστικό,

μπολσεβίκικο κόμμα, και λειτουργούσε σύμφωνα με τις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς.

ΤΟ ΚΔΚΕ ΚΑΙ "Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ"

Αποφάσισε λοιπόν ο μυθοπλάστης Γ.Βερούχης, ύστερα από 30 χρόνια, να εξιστορήσει την "αντίσταση των τροτσκιστών του ΚΔΚΕ στη δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967". Με ολοφάνερο σκοπό να αυτοπροβληθεί ως ηγέτης του ΚΔΚΕ και να συκοφαντήσει παλαιούς γνωστούς επαναστάτες που είχαν διαφωνήσει και έμπρακτα διαχώρισαν τη θέση τους από τη δική του τυχοδιωκτική αρχαιομαρξιστική πολιτική, που συμβάδιζε με τον παμπλικό οπορτουνισμό.

Στο φύλλο 205 της ψευδοτροτσκιστικής φυλλάδας του, γράφει :

"Η δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, βρήκε τους τροτσκιστές της οργάνωσης του ΚΔΚΕ έτοιμους να αντισταθούν εναντίον της" ("Σοσιαλιστική Προοπτική").

Αυτό είναι το πρώτο ψέμα, πάνω στο οποίο προσπαθεί να στηρίξει όλο το κακοφτιαγμένο παραμύθι του.

Όπως έχουμε ξαναγράψει, το ΚΔΚΕ, στις αρχές του 1967, με μια πολιτική απόφαση που δημοσιεύτηκε στο "Μαρξιστικό Δελτίο" του Φλεβάρη, **δεν έβλεπε στον ορίζοντα κανέναν κίνδυνο δικτατορίας.**

Γι' αυτό, ο Γ.Βερούχης και οι κολαούζοι του, (μαζί με τους εδαΐτες νεορεφορμιστές) έναν μόνο μήνα πριν από το πραξικόπημα, ειρωνεύονταν την Εργατική Δημοκρατία, που μέσα στο Μάρτη είχε κυκλοφορήσει με κύριο άρθρο : "Να φράξουμε το δρόμο στη δικτατορία". Αυτή ήταν η πολιτική τους ορατότητα!

Επομένως, το ΚΔΚΕ συνολικά και προσωπικά ο Γ.Βερούχης, αυτός ο τυφλοπόντικας, δεν δικαιούνται τώρα να ισχυρίζονται ότι είχαν προετοιμαστεί πολιτικά να δράσουν εναντίον της δικτατορίας. Αφού οι προβλέψεις τους συμφωνούσαν με αυτές της ΕΔΑ. Και ανέμιζαν σαν ηλίθιοι τα ψηφοδέλτια που είχαν κυκλοφορήσει για να μας αποδείξουν ότι βαδίζαμε ολοταχώς σε βουλευτικές εκλογές και σε "ομαλές κοινοβουλευτικές εξελίξεις". Άλλωστε με όλα όσα γράφει, παραδέχεται στην ουσία ότι δεν υπήρχε καμιά πολιτική και οργανωτική προετοιμασία, σχετική με το ενδεχόμενο της δικτατορίας. Γι' αυτό δεν αναφέρεται καθόλου σε οποιαδήποτε προγενέστερη απόφαση. Αλλά μιλάει γενικά και αόριστα για μια 17χρονη "επίμονη εργασία", με δυο φάσεις ανάπτυξης αριθμητικής και μόρφωσης και διαπαιδαγώγησης των μελών, κλπ. Δηλαδή, για προσπάθειες και δραστηριότητες που αναπτύσσει κάθε οργάνωση για να μπορεί να υπάρχει. Και θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι κομματικές οργανώσεις της ΕΔΑ, που λειτουργούσαν νόμιμα, έκαναν πολύ περισσότερα απ' αυτά που ισχυρίζεται ο Γ.Βερούχης πως έκανε μαζί με τους παμπλικούς κομφορξιομιστές φίλους του. Κι' ωστόσο κανένας από την ΕΔΑ ή άλλη οργάνωση, δεν τόλμησε να υποστηρίξει ότι τάχα οι συνηθισμένες δραστηριότητες κομματικής ανάπτυξης και συγκρότησης αποτελούν απόδειξη προετοιμασίας για μια οργανωμένη, και πειθαρχημένη, παράνομη επαναστατική δράση εναντίον της στρατιωτικής δικτατορίας. Μονάχα ένας αρχαιομαρξιστής τσαρλατάνος

μπορεί να γράφει και να υποστηρίζει στα σοβαρά τέτοιες αρλούμπες, και με τρόπο δονκιχωτικό να τις παρουσιάζει σαν σπουδαίες επαναστατικές πράξεις.

Ως μέλη του ΚΔΚΕ, μέχρι τον Οκτώβρη του 1964 και μάλιστα σε στενή κομματική σχέση με τον ίδιο το Βερούχη, ήμασταν σε θέση να γνωρίζουμε πόσο απέχουν όλα αυτά από την αλήθεια, της οπορτουνιστικής θολούρας, της απουσίας επαναστατικών αρχών και του αντιδραστικού μυστικισμού, που καλλιεργούσε ο Βερούχης.

Αν το ΚΔΚΕ, ως ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς, λειτουργούσε σύμφωνα με τις μπολσεβίκικες ιδρυτικές αρχές της. Κι' επομένως, αν ήταν μια ενιαία πραγματική τροτσκιστική οργάνωση με ξεκαθαρισμένη επαναστατική πολιτική και πρόγραμμα. Αν δηλαδή ήταν μια πειθαρχημένη σοβαρή κομμουνιστική οργάνωση, ακόμα κι' αν είχε έγκαιρα προβλέψει τον κίνδυνο της δικτατορίας, το πρώτο που όφειλε να κάνει αμέσως μετά την επικράτηση του στρατιωτικού πραξικοπήματος, ήταν να εκτιμήσει τη νέα πολιτική πραγματικότητα και να μετρήσει τις δυνατότητες και τους τρόπους δράσης, καθορίζοντας ακριβώς την πολιτική, τους στόχους και τα καθήκοντά της, με συγκεκριμένη απόφαση της ηγεσίας της, που θα έπρεπε να συνεδριάσει μόλις αυτό θα ήταν δυνατό. Και να αποτυπώσει τις θέσεις της σ' ένα χαρτί όπως έκαναν πάντα οι επαναστατικές οργανώσεις, εκτός από τους ηγέτες του αρχαιομαρξισμού.

Αλλά η "οργάνωση" του ΚΔΚΕ δεν έκανε κάτι τέτοιο, όπως το λέει ο ίδιος ο Βερούχης. Κι' αυτό επειδή από χρόνια δεν ήταν μια ενιαία οργάνωση επαναστατική, αλλά μια ομοσπονδία φραξιών και καπετανάτων, μέσα στην οποία αλώνιζαν ο αρχαιομαρξιστής Βερούχης και οι οπαδοί του αρχι-οπορτουνιστή Πάμπλο (Μ.Λιβιεράτος, Γ.Δαλαβάγκας, κλπ.).

Γι' αυτό, ο αυτοανακηρυγμένος "υπεύθυνος οργανωτικού" Γ.Βερούχης αντί να φροντίσει πριν απ' όλα να εξασφαλίσει μια συνεννόηση για μια ασφαλή συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής τους, όσο το δυνατό γρηγορότερα (κι' αυτό θα ήταν σχετικά εύκολο αν υπήρχε πράγματι σχετική πολιτική προετοιμασία) αυτός, το πρωί της 21 Απριλίου του '67, πήγε στο μαγαζί του Γ. Δαλαβάγκα (δίπλα στην Ομόνοια) δηλαδή σ' ένα πασίγνωστο πέρασμα τροτσκιστών όλων των τάσεων (την ώρα που εξελίσσονταν το πραξικόπημα), βρήκε εκεί και τον Μίμη Λιβιεράτο και στα όρθια (λόγω συνωμοτισμού;) αποφάσισαν οι τρεις τους, σε μια "ολιγόλεπτη συνάντηση", να "πρωτοστατήσει" το ΚΔΚΕ στη δημιουργία ενός "κινήματος" επιτροπών αντίστασης με το όνομα "Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης" (ΔΕΑ). Με ποιο σκεπτικό, ποια πολιτική εκτίμηση και ποια προοπτική, δεν λέει απολύτως τίποτε!

Για την έγκριση αυτής της "επαναστατικής" απόφασης (και ενώ η αστυνομία και ο στρατός διενεργούσαν χιλιάδες συλλήψεις μελών και στελεχών όλων των κομμάτων και των οργανώσεων, και έκαναν μπλόκα και έρευνες σε όλη την Αθήνα) ο "εξαιρετικά επικίνδυνος κομμουνιστής" Γ.Βερούχης, κυκλοφορούσε ελεύθερα και σαν να ήταν άγνωστος, επήγε κατευθείαν και βρήκε ατομικά και όλα τα άλλα μέλη της Κ.Ε. (εκτός από τον Χρ. Αναστασιάδη, επειδή ανέλαβε, λέει, ο Λάζαρος την ευθύνη γι' αυτόν!). Τα οποία ομόφωνα και με ενθουσιασμό μάλιστα συμφώνησαν απολύτως με την άποψη - απόφαση των τριών πρώτων, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας!!

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Την πολιτική μωρία, την τυχοδιωκτική ανευθυνότητα, ή την ξετσιπώτη ψευτιά του;

Έτσι, ως το απόγευμα της ίδιας μέρας (21 Απρίλη) ο Γ.Βερούχης, γλυστρώντας ανάμεσα στα τανκς και τα μπλόκα της αστυνομίας, τα κανόνισε όλα στην εντέλεια, χωρίς να τον πάρει κανένας είδηση! Και αφού "διαβίβασε μόνο προφορικά" (όπως έκαναν και οι προπάτορές του αρχειομαρξιστές ηγέτες) την "έκτακτη απόφαση της Κ.Ε." προς τα μέλη του κόμματος, το βράδυ πετάχτηκαν στην Αθήνα "μεγάλος αριθμός προκηρύξεων των ΔΕΑ", όπως ο ίδιος υποστηρίζει κι' όποιος θέλει τον πιστεύει.

Απ' όλα αυτά τα δονκιωτικά, προκύπτει, πρώτα-πρώτα, ότι η 17χρονη "επίμονη εργασία" και "διαπαιδαγώγηση" δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με τις μπολσεβίκικες αρχές του Τρότσκι, και του τροτσικισμού. Αφού είναι βέβαιο ότι μια αληθινή τροτσικιστική οργάνωση σε καμιά περίπτωση δεν θα δέχονταν όλα αυτά τα παιδαριώδη και εξωφρενικά που έκανε και πρότεινε ο υπερφίαλος Βερούχης. Αλλά θα αξίωνε να εφαρμοστούν οι κομμουνιστικές αρχές και οι συνωμοτικοί κανόνες του μπολσεβικισμού. Στέλνοντας τον επικίνδυνο τυχοδιώκτη αρχειομαρξιστή να ξεκουραστεί σε κάποιο κρησφύγετο.

Φανερώνουν επίσης όλα τα παραπάνω, ότι το κακό (όπως πάντα άλλωστε) ξεκίνησε από την κορυφή, από τις κεφαλές της ηγεσίας, ντόπιας και διεθνούς. Από όλους αυτούς που καθόριζαν τη γραμμή πλεύσης, συντηρούσαν την πλαστή ενότητα και έκαναν την 17χρονη "διαπαιδαγώγηση" των κάτω, μέσα στο παράνομο ΚΔΚΕ. Ενώ χρειάζονταν οι ίδιοι αυτοί κομμουνιστική εκπαίδευση. Και ενώ τους έλειπε το αίσθημα της επαναστατικής ευθύνης και εντιμότητας. Με εξαίρεση το Χ.Αναστασιάδη και Λ.Τουρνόπουλο, που ήταν μια ανήμπορη μειοψηφία, υποταγμένη στη διεθνή ηγεσία και μια ιεραποστολική καρτερική νοοτροπία. Κι' αυτό διότι δεν μπορούν να θεωρηθούν κομμουνιστές (τροτσικιστές) ηγέτες, τρεις μεσήλικες (που συμμετέχουν από παιδιά στο κίνημα της αριστεράς) και οι οποίοι, επιδεικνύουν μια τόσο έκδηλη πολιτική και οργανωτική ελαφρότητα απέναντι σε βασικά ζητήματα λειτουργίας μιας παράνομης κομμουνιστικής οργάνωσης.

Σύμφωνα με αυτά που γράφει ο Γ.Β., οι τρεις "τροτσικιστές" Κεντρικοί Επίτροποι που συσκέφτηκαν στα όρθια το πρωί της 21 Απρίλη στη στοά της οδού Ζήνωνος, με τις ενέργειες και τις αποφάσεις τους :

α) έδειξαν πλήρη περιφρόνηση και ασέβεια προς το καθοδηγητικό όργανο (την Κ.Ε.) της οργάνωσής τους. Που μόνο αυτή είχε το δικαίωμα και την υποχρέωση να συνέλθει σε έκτακτη Ολομέλεια, να εξετάσει τη νέα πολιτική πραγματικότητα, και να καθορίσει την πολιτική και τακτική της οργάνωσης. Πριν απ' αυτό κανένας "οργανωτικός υπεύθυνος" δεν είχε το δικαίωμα να κάνει όλα όσα λέει ότι έκανε ο Μπάτμαν Γ.Βερούχης, την ώρα που τα στελέχη ακόμα και των αστικών κομμάτων (όσα δεν είχαν συλληφθεί) φρόντιζαν κάπου να κρυφτούν, για να μην πάρουν κι' άλλους στο λαιμό τους.

β) αγνόησαν περιέργως και αδιαφόρησαν τελείως για τους στοιχειώδεις συνωμοτικούς κανόνες, που έπρεπε να εφαρμόσουν πριν απ' όλα τα στελέχη της ηγεσίας του κόμματος, ιδιαίτερα τις πρώτες ώρες και μέρες του στρατιωτικού πρα-

ξικοπήματος. Αυτοί αντίθετα συμπεριφέρθηκαν όπως και όλο τον προηγούμενο καιρό, λες και ήταν σίγουροι πως δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο σύληψης ή παρακολούθησης! Και ασφαλώς, το λιγότερο που μπορεί να σκεφτεί κανείς είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν τελείως ακατάλληλοι να οργανώσουν και να καθοδηγήσουν μια παράνομη, πραγματικά κομμουνιστική, οργάνωση κάτω από ένα στρατιωτικό καθεστώς. Όπως και αποδείχτηκε.

Κί' εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι, όταν έγιναν οι ομαδικές συλλήψεις (μέσα στους πρώτους 4-5 μήνες της δικτατορίας) όλων σχεδόν των πρώην μελών του ΚΔΚΕ, που ακολούθησαν τον Βερούχη και συμμετείχαν στο σχηματισμό "αυτόβουλων" ΔΕΑ (έτσι που και άνθρωποι της μυστικής αστυνομίας μπορούσαν άνετα να εμφανίζονται ως ΔΕΑ) κυκλοφόρησαν αμέσως τότε και για αρκετό διάστημα τα χειρότερα ερωτήματα και "ερμηνίες" για τον ρόλο που μπορεί να είχε παίξει ο εξαφανισμένος Γ. Βερούχης σ' αυτή τη θεαματική επιτυχία της κουντικής ασφάλειας. εμείς όμως που γνωρίζαμε από κοντά αυτόν τον υπερφίαλο τυχοδιώκτη απορρίψαμε αυτές τις "ερμηνείες" των διαφόρων "αντιπαμπλικών" προχειρολόγων και επιμείναμε σταθερά στην εξήγηση ότι η γρήγορη αυτή εξάρθρωση των λεγόμενων ΔΕΑ, ήταν το αποτέλεσμα της εγκληματικής ανευθυνότητας και του πολιτικού τυχοδιωκτισμού που χαρακτήριζαν πάντα όλες τις κινήσεις του αναρχομένου αρχειομαρξιστή εργατοπατέρα Γ. Βερούχη. Χαρίσματα που περιγράφει άλλωστε ο ίδιος με τον δικό του δονκιωτικό τρόπο, στην εξιστόρηση της "ηρωϊκής" αντίστασής του στη χούντα των συνταγματαρχών.

Γίνεται έτσι ολοφάνερο, ότι οι κατά Βερούχη, "τροτσικιστές του ΚΔΚΕ" δεν ήταν καθόλου έτοιμοι (ως άτομα και ως ενιαία κομμουνιστική οργάνωση) και δεν είχαν την πρόθεση, να αναπτύξουν τροτσικιστική πολιτική και δράση εναντίον της δικτατορίας. Και γι' αυτό δεν ανέπτυξαν καμιά τέτοια δράση. Ούτε μια προκήρυξη με τροτσικιστικό περιεχόμενο (έστω παμπλικό) δεν κυκλοφόρησαν. Ούτε ένα τροτσικιστικό σύνθημα δεν έγραψαν σε κάποιο τοίχο. Παρά ενθάρρυναν τον σχηματισμό αναρχοαυτόνομων ομάδων (ΔΕΑ, ΚΕΟ, κλπ.) με εθνικιστική κατεύθυνση.

Το Κ.Δ.Κ.Ε. ποτέ στην ουσία δεν ήταν ενιαία κομμουνιστική οργάνωση. Το είχαμε αυτό γράψει και καταγγείλει πριν από τον Οχτώβρη του 1964, που το εγκαταλείψαμε. Μα όταν εκδηλώθηκε το απριλιανό πραξικόπημα, έπαψε πια να υπάρχει και η τυπική "ενότητα" της ομοσπονδίας φραξιών του ΚΔΚΕ. Εξαιτίας της απόφασης των παμπλικών και αρχειομαρξιστών "διαπαιδαγωγητών" να πετάξουν τον "τροτσικιστικό" μανδύα και να σηκώσουν τη σημαία της "δημοκρατίας". Με αποτέλεσμα, η μειοψηφία των ζερμενικών (κεντριστών) με τον Χρ. Αναστασιάδη επικεφαλής, να διαχωρίσει τη θέση της και να αναπτύξει τη δική της αντιδικτατορική δράση, με την κυκλοφορία παράνομων εντύπων στο όνομα του τροτσικισμού και της 4ης Διεθνούς (ΚΔΚΕ).

Τα θάβει βέβαια τα γεγονότα αυτά ο παραμυθός Βερούχης. Όπως ακριβώς παραλείπει να πει ότι ο Χρ. Αναστασιάδης ήταν εκείνος που, στη διάρκεια της 30χρονης ύπαρξης του ΚΔΚΕ, έκανε σχεδόν μόνος του όλη τη δουλειά έκδοσης έργων του Τρότσκι, του Πουλιόπουλου και άλλων τρο-

τοκιστών συγγραφέων. Και επί εφτά χρόνια είχε την ευθύνη έκδοσης του παράνομου "Μαρξιστικού Δελτίου".

Αλλά πώς να αναγνωρίσει τις αλήθειες αυτές για τη δράση ενός επαναστάτη εργάτη και διανοητή, που παρά τα πολιτικά του λάθη, ήταν ένας αδιάλλακτος και έντιμος κομμουνιστής και επέμενε σταθερά να στιγματίζει την αντιδραστική δράση της αρχαιομαρξιστικής αντικομμουνιστικής αίρεσης; Και ο οποίος αντιτάχτηκε στην απόφαση μετατροπής του ΚΔΚΕ σε "δημοκρατικό κίνημα" αντιδικτατορικό αναρχοτρομοκρατικό (ΔΕΑ).

Κατά συνέπεια δεν είναι καθόλου αλήθεια ότι οι τυχοδιωκτικές αποφάσεις του Βερούχη και των παμπλικών, εκφράζανε δήθεν και αφορούσαν το σύνολο των στελεχών και μελών του Κ.Δ.Κ.Ε. Ο παλιός και έμπειρος τροτσκιστής Λάζαρος Τουρνόπουλος το πρωί της 21 Απρίλη, που πήγε στο σπίτι του ο Βερούχης, δεν ανέλαβε να κάνει το "σύνδεσμο" με το Χρήστο. Αλλά εμπόδισε τον επικίνδυνο Γιάννη Βερούχη να επισκεφτεί και τον Χρήστο Αναστασιάδη. Όστε να κερδίσει χρόνο και να πάει ο ίδιος να τον βρει, για να καθορίσουν τη στάση τους. Γι' αυτό και στη συνέχεια ο "σύνδεσμος" φρόντισε να "εξαφανιστεί" για τον "ηγέτη των ΔΕΑ", καθώς ο ίδιος το ομολογεί.

Βγαίνει έτσι αβίαστα το συμπέρασμα ότι αυτοί οι "τροτσκιστές του Κ.Δ.Κ.Ε." (αρχαιο-παμπλικοί) δεν αντιπροσώπευαν καμιά τροτσκιστική οργάνωση έτοιμη να παλέψει εναντίον της δικτατορίας, με τροτσκιστική επαναστατική πολιτική. Κι ούτε ήθελαν να συγκροτήσουν μια τροτσκιστική οργάνωση που να βασίζεται στις ιδρυτικές αρχές και στο πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης της 4ης Διεθνούς. "Τροτσκιστές" στο όνομα, νεοεφορμιστές όμως και καιροσκόποι στην πράξη, μια ζωή, δεν ήταν δυνατό να οικοδομήσουν τροτσκιστική κομμουνιστική οργάνωση με μπολσεβίκικες αρχές και πρόγραμμα.

Άρα, αυτοί οι αναρχοί αυτοί "τροτσκιστές", όσο κι αν το ήθελαν, δεν ήταν σε θέση ούτε και αυτό το "δημοκρατικό κίνημα" που ονειρεύονταν να συγκροτήσουν. Οι δονκιχώτες που τύπωσαν και πέταξαν, το βράδυ της 21 Απρίλη (όπως ισχυρίζονται) κάποιες προκηρύξεις με την υπογραφή ΔΕΑ, ήταν αυτοί οι ίδιοι οι ψευδοτροτσκιστές του παμπλικού και αρχαιομαρξιστικού ΚΔΚΕ, που μάταια προσπάθησαν να εμφανιστούν ως ένα νέο "κοινωνικό κίνημα" εναντίον της δικτατορίας του ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου. Μα απέτυχαν οικτρά. Στέλνοντας στη φυλακή μερικές δεκάδες νέους και άπειρους αγωνιστές και τους πιο στενούς συνεργάτες τους!

ΤΙ ΗΤΑΝ ΟΙ "ΔΕΑ";

Δεν υπήρξε λοιπόν μια νέα τροτσκιστική οργάνωση που, με το όνομα του ΚΔΚΕ και με τροτσκιστική πολιτική, να αποφάσισε και να έδρασε εναντίον της δικτατορίας του κεφαλαίου. Όλα όσα γράφει ο αρχαιομαρξιστής Γ.Βερούχης, 18 χρόνια μετά το θάνατο του Χρ.Αναστασιάδη, είναι σκόπιμα ψέματα από την αρχή ως το τέλος. Γι' αυτό και δεν παρουσιάζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Αντίθετα κρύβει αυτά που αποδείχνουν την αλήθεια. Για παράδειγμα, παριστάνει ότι δεν ξέρει τίποτε για τη δράση του Χρ.Αναστασιάδη,

του Λ.Τουρνόπουλου (κεντριστική μειοψηφία του ΚΔΚΕ) και αρκετών άλλων τροτσκιστών, εναντίον της δικτατορίας, μέσα και έξω από τη χώρα.

Το μόνο που πραγματικά υπήρξε ήταν μια ομάδα αποστατών του τροτσκισμού, που από "ηγέτες" του "ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς" (ΚΔΚΕ) μετατράπηκαν ξαφνικά, μέσα σε λίγες ώρες και εμφανίστηκαν ως κίνημα λαϊκό "δημοκρατικής Αντίστασης". Αποκαλύπτοντας έτσι ποιοι πραγματικά ήταν ως τότε και πόσο πλαστή σχέση είχαν με το μπολσεβίκικο κομμουνιστικό κίνημα της 4ης Διεθνούς.

Το δυστύχημα γι' αυτούς ήταν που δεν είχαν καταφέρει να μάθουν από τον Λένιν και από τον Τρότσκι, ότι κανένα κοινωνικό, λαϊκό, κίνημα δεν δημιουργείται με τεχνάσματα και τερτίπια τυχοδιωκτικά. Και ότι σ' όλη την εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής, η αστική "δημοκρατία" έχει χρεοκοπήσει. Και μόνο με την πάλη για τον σοσιαλισμό και όχι για την αστική "δημοκρατία" θα μπορέσει η κοινωνία να βγει από το αδιέξοδο του καπιταλισμού. Κι' αφού αυτά δεν τα' μάθαν, ή τα ξέχασαν για χάρη της "δημοκρατίας", σκέφτηκαν να μιμηθούνε, οι άμοιροι, τα παραπειστικά κόλπα του Παπαφλέσσα, για τις φανταστικές στρατιές που έρχονταν!

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο και την απαγόρευση του ΚΚΕ, η σταλινική νεοεφορμιστική ηγεσία δημιούργησε την ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά). Το νόμιμο αυτό κοινοβουλευτικό κόμμα, με το πρόγραμμα και την πολιτική που είχε υιοθετήσει, εκπροσωπούσε την ιδεολογική και πολιτική ταυτότητα του σταλινικού εθνικοεφορμισμού, που αγωνίζεται για τον εκδημοκρατισμό του σαπισμένου καπιταλισμού.

Όταν επικράτησε το απριλιανό στρατοκρατικό καθεστώς, και απαγορεύτηκε η ΕΔΑ, τα δυο κόμματα του ΚΚΕ (εξωτερικού - εσωτερικού) συγκρότησαν παράνομες κομματικές οργανώσεις, διακηρύσσοντας ότι αγωνίζονται για την Εθνική Δημοκρατική Ανεξαρτησία (ΕΔΑ) "και για τον σοσιαλισμό", στο άγνωστο μακρινό μέλλον.

Οι αποστάτες τροτσκιστές του ΚΔΚΕ, όμως, λειτούργησαν αντίστροφα: έβαλαν το κόμμα στο χρονοντούλαπο, μετονομάστηκαν σε ΔΕΑ και ανέλαβαν να δημιουργήσουν ένα "μεγάλο κοινωνικό κίνημα εναντίον της δικτατορίας" και μάλιστα χωρίς κάποια καθορισμένη πολιτική, δίχως κάποιο πρόγραμμα, ή έστω διακήρυξη.

Η απόφαση που μεταδόθηκε "μόνο προφορικά" από τον Βερούχη, καλούσε στην πρωτόβουλη συγκρότηση Δημοκρατικών Επιτροπών Αντίστασης ενάντια στη δικτατορία. Τίποτε άλλο. Ούτε για σκοπούς, ούτε για στόχους έκανε καθόλου λόγο!

"Κάθε σχηματισμός του ΚΔΚΕ δημιουργεί επιτροπές Δ.Ε.Α., κάθε επιτροπή άλλες επιτροπές και αλυσιδωτά εφοδιάζονται με τα αναγκαία εκτυπωτικά μέσα και υλικά, χωρίς κανένα όρο, παρά μόνο την χρησιμοποίησή τους".

Ναι. Αυτά έλεγε ρητά η εντολή που δόθηκε στα κομματικά μέλη! Χωρίς κανένα όρο συγκροτήστε Δ.Ε.Α. Έτσι γράφει ο δαιμόνιος και πολυμήχανος αποστάτης του τροτσκισμού, θλιβερό απομεινάρι του ψευδοτροτσκιστικού αρχαιομαρξισμού.

Και για να μην υπάρξουν οποιεσδήποτε παρανοήσεις, η προφορική εντολή ξεκαθάριζε και υπογράμμιζε ότι:

"η σύνταξη των προκηρύξεων (των ΔΕΑ) να μη γίνει στη δική μας πολιτική γλώσσα".

Καθαρά πράγματα! Καμία σχέση, όχι μόνο με το πρόγραμμα και το κόμμα του τροτσκισμού, αλλά ούτε καν με την πολιτική γλώσσα του παμπλικού ψευδοτροτσκισμού, που από χρόνια ήταν η δική τους πολιτική γλώσσα.

Με άλλα λόγια η τροτσκιστική πολιτική γλώσσα κρίθηκε ακατάλληλη και απορρίφθηκε ως εμπόδιο στη συγκρότηση του νέου λαϊκού κινήματος των ΔΕΑ!

Και οι σχηματισμοί του πρώην ΚΔΚΕ, μεταβλήθηκαν μέσα σε μια μόνο μέρα σε πρόπλασμα και κινητήρια δύναμη των ΔΕΑ. Με αποκλειστικό καθήκον τους να οργανώσουν γρήγορα ένα πλατύ δίκτυο ΔΕΑ με **"αυτόβουλη αντιδικτατορική κατεύθυνση"**. Κι' επειδή φαίνεται πως κάποιοι μπερδεύτηκαν και ζητούσαν εξηγήσεις, ο αρχειομαρξιστής ινστρουκτάς "υπομονετικά" τους έλυσε τις απορίες, λέγοντάς τους :

"Η οργάνωσή μας, το ΚΔΚΕ, διατηρεί τον ανεξάρτητο και αδιάλλαχτο κοινωνικό του σκοπό. Και τα ΔΕΑ, στην πρώτη φάση τους αναπτύσσονται αυτόβουλα πάνω σε μια γενική αντιδικτατορική πάλη και να αποφεύγουμε οποιαδήποτε τεχνητή επέμβαση μας για την γρηγορότερη αριστεροποίησή τους". Προς θεού, μην τρομάζουν οι εθνικόφρονες δημοκράτες!

Και με ποια πολιτική και ποιον τρόπο θα αγωνίζονταν, σ' αυτή την "πρώτη φάση" το ΚΔΚΕ για να προβάλλει και να προωθήσει τον δικό του "ανεξάρτητο και αδιάλλαχτο κοινωνικό σκοπό"; Όταν μάλιστα έπρεπε να αποφύγει κάθε επέμβαση για την αριστεροποίηση της "αυτόβουλης" πολιτικής των ΔΕΑ; Τι μπορούσε να σημαίνει αυτό το "διατηρεί τον ανεξάρτητο (!) και αδιάλλαχτο (!) κοινωνικό του σκοπό" όταν στην πράξη καταργήθηκε και έπαψε να αναπτύσσει οποιαδήποτε δική του πολιτική δράση, έξω από την συγκρότηση "αυτόβουλων" ΔΕΑ;

Με τέτοιες λεπτομέρειες δεν ασχολείται ένας οραματιστής σαν τον Γ.Βερούχη. Το δικό του το όραμα ήταν η δημιουργία ενός πλατιού κοινωνικού κινήματος εναντίον της δικτατορίας, αδιάφορο ποια πολιτική θα είχε αυτό το κίνημα. Κι' επομένως όλα έπρεπε να υποταχθούν σ' αυτόν τον μεγάλο ιστορικό σκοπό. Το κόμμα, με επικεφαλής τον "οργανωτικό του υπεύθυνο" για να εκπληρώσει τον ιστορικό του ρόλο, δεν έπρεπε να αναπτύξει την δική του πολιτική πάλη εναντίον της δικτατορίας και του καπιταλισμού, αλλά όφειλε να μπει στην υπηρεσία ανάπτυξης ενός άλλου κινήματος με ακαθόριστη πολιτική, μακριά από την τροτσκιστική πολιτική γλώσσα.

Έτσι και έγινε. Οι σχηματισμοί του ΚΔΚΕ μετονομάστηκαν σε ΔΕΑ. Και πήραν γραμμή από το Βερούχη να γράφουν προκηρύξεις και συνθήματα που να μην θυμίζουν καθόλου την τροτσκιστική ή έστω γενικά αριστερή γλώσσα!! Ένα εθνικό "δημοκρατικό" κίνημα δεν μπορεί να έχει μια αριστερή πολιτική! Ξεπέρασαν και την ΕΔΑ!

Κι' όπως μας πληροφορεί ο ίδιος, η πρωτότυπη αυτή καιροσκοπική επιχείρηση, σε σύντομο διάστημα έδωσε θεαματικά αποτελέσματα. Από 55 μέλη που είχε το ΚΔΚΕ στην αρχή, κατόρθωσε να οργανώσει περί τους 440 ανθρώπους στις ΔΕΑ. Στην πραγματικότητα δηλαδή (αν δεχτεί κανείς ότι αυτά που γράφει ο μυθομανής Βερούχης, είναι αλήθεια) μπόρεσαν σε λίγους μόνο μήνες να δημιουργήσουν ένα μεγάλο αντιδικτατορικό κίνημα. Μόνο που τα γεγονότα διαψεύδουν και σ' αυτό το σημείο τον παραμυθά Γ.Βερούχη, όπως θα δούμε σε λίγο.

Όποια όμως και αν είναι η αλήθεια για τον αριθμό των μελών που είχαν οι ΔΕΑ, το αποφασιστικό ζήτημα είναι, πάνω απ' όλα, η πολιτική, οι στόχοι, η ιδεολογία και το πρόγραμμα που είχαν και εφάρμοζαν αυτές οι "αντιδικτατορικές" επιτροπές αγώνα. Μια και ο εμπνευστής και δημιουργός τους είχε τη γνώμη πως έπρεπε να αποκλειστεί η τροτσκιστική ιδεολογία και πολιτική και το κόμμα να μείνει στα χαρτιά, σκέτος τίτλος (γιατί άραγε;) θα' πρεπε να' χει να προτείνει μια άλλη ιδεολογία και πολιτική. Ποια λοιπόν ήταν αυτή η νέα πολιτική; Δεν μας το λέει. Μα όπως το είδαμε ήταν αυτός ο ίδιος που έγραψε τις πρώτες προκηρύξεις με την υπογραφή ΔΕΑ, τη νύχτα της 21 Απρίλη. Εκτός και δημιούργησε ΔΕΑ, με κάποιο μαγικό ραβδί, τη στιγμή που τις οραματίστηκε.

Αυτός ο ίδιος επομένως προσδιόρισε και την "αυτόβουλο αντιδικτατορική κατεύθυνση" που πήραν οι ΔΕΑ και οι οποίες σχηματίστηκαν από πρώην μέλη και κάποιους οπαδούς του αείμνηστου παμπλικού καιροσκοπικού ΚΔΚΕ, στην πρώτη και μοναδική "φάση ανάπτυξης" του προσδοκώμενου λαϊκού κινήματος αντίστασης (ΔΕΑ).

Από τα φυλλάδια και τις προκηρύξεις, που με τις δικές του οδηγίες κυκλοφόρησαν οι πρώην σχηματισμοί του ΚΔΚΕ ως ΔΕΑ, πληροφορούμαστε το "αυτόβουλο" πολιτικό περιεχόμενο της "αντιδικτατορικής κατεύθυνσής" τους.

Με τίτλους, όπως : "Ελληνας", "Ελληνικός Λαός", "Γαπαφλέσσας", "Δημοκρατία", "Λαός", "Φοίνικας", "Δημοκρατική Αντίσταση" και άλλα παρόμοια ελληνοπρεπή και αστικοδημοκρατικά ονόματα, τα φυλλάδιά τους. Και με συνθήματα : "Αντισταθείτε", "Φτιάξτε μια μικρή ομάδα και χτυπήστε τη δικτατορία όπως μπορείτε", "Κάτω η χούντα", "Ζήτω η Δημοκρατία", "Λαϊκή αντίσταση" και άλλα τέτοια, οι προκηρύξεις τους. Και με έμβλημά τους την γαλανόλευκη σημαία της ελληνικής καπιταλιστικής εξουσίας, αν δεν είχαν την υπογραφή ΔΕΑ, δεν θα μπορούσε κανείς να τα ξεχωρίσει από τα φυλλάδια και τις προκηρύξεις των περιβόητων "Αοράτων Ελλήνων". Των γραφικών εκείνων οπαδών του παλατιού, που "αγωνίζονταν" κι' αυτοί εναντίον της χούντας, στο όνομα του λαού, για να επαναφέρουν την βασιλευόμενη δημοκρατία των Γλύξμπουργκ. Και είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε μερικούς απ' αυτούς τους "αντιδικτατορικούς λαϊκούς αγωνιστές" μέσα στις φυλακές. Όπου προσπάθησαν μάλιστα να μας πείσουν ότι εμείς οι "φανατικοί" τροτσκιστές, επιμένοντας στην σοσιαλιστική επαναστατική πολιτική μας, εξασθενίζαμε το αντιδικτατορικό μέτωπο των "δημοκρατικών δυνάμεων" που πάλευαν για την ανατροπή της χούντας και την επαναφορά της δημοκρατίας!

Τι ήταν λοιπόν οι ΔΕΑ; Απ' όλα όσα είπαμε έχει γίνει καθαρό ότι δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με το κομμουνιστικό κίνημα της 4ης Διεθνούς, με τις αρχές, το σοσιαλιστικό επαναστατικό πρόγραμμα και την μπολσεβίκικη πολιτική και τακτική του τροτσκιστικού κινήματος.

Και όχι μόνο αυτό. Δεν ήταν ούτε καν κάποια αριστερότερη, ή κεντριστική, έκφραση και απόχρωση του σταλινικού εθνικοεφορμισμού ή του ριζοσπαστικού σοσιαλδημοκρατικού νεοαριστερισμού.

Αλλά ήταν ένα παρανοϊκό εθνικο-δημοκρατικό κατασκευάσμα, που δεν ξεχώριζε σε τίποτε από τις διάφορες αστικές ομάδες που αντέδρασαν κι' αυτές με τα ίδια εθνικο-δημοκρατικά συνθήματα, και με τις ίδιες ηλίθιες δυναμιτίστικες

μεθόδους θκροτίδες και δολιοφθορές) στη χούντα των συνταγματαρχών. Διεκδικώντας την "αποκατάσταση της δημοκρατίας" του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, ή την επαναφορά της "βασιλευόμενης δημοκρατίας".

Σ' αυτούς τους αντιδραστικούς μύλους, έριξε το νεράκι του ο αρχειομαρξιστής Γ. Βερούχης και οι παμπλικόι αποστάτες, με την διάλυση του ΚΔΚΕ και την αντικατάστασή του από το τυχοδιωκτικό αυτό κατασκεύασμα των ΔΕΑ που αποτελέστηκαν από τα πρώην κομματικά μέλη.

Αυτή και μόνο είναι η αλήθεια, όπως καθαρά προβάλλει μέσα από τα ίδια τα γραφτά του εμπνευστή των ΔΕΑ. Και με ψευτιές και συκοφαντίες δεν θα μπορέσει ποτέ αυτός ο δολοπλόκος να σκεπάσει αυτή την αλήθεια και να κρύψει τον επαίσχυντο ρόλο που έπαιξε και παίζει σε βάρος ανίδεων απλών αγωνιστών του εργατικού κινήματος.

Όσο κι αν ωρύεται δεν θα καταφέρει να μετατρέψει τα τυχοδιωκτικά του κατορθώματα σε αγωνιστική τροτσικιστική ιστορία. Οι "τροτσικιστές" στα λόγια, αλλά καιροσκοποί εθνικο-δημοκράτες στην πράξη, αυτοί που αποκήρυξαν την τροτσικιστική πολιτική γλώσσα και μετέβαλαν το ΚΔΚΕ σε καρικατούρα δημοκρατικιστικού εθνικιστικού "κινήματος" για χάρη της "δημοκρατίας" και του Παπαφλέσσα, δεν μπορούν να έχουν την παραμικρή σχέση με το κομμουνιστικό κίνημα του τροτσικισμού και με τους επαναστατικούς αγώνες των αληθινών τροτσικιστών σε όλο τον κόσμο εναντίον της σαπισμένης καπιταλιστικής δημοκρατίας και εναντίον όλων των αποστατών και προδοτών του προγράμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Ο βρυκόλακας αυτός του αντικομμουνιστικού αρχειομαρξισμού και οι άλλοι αποστάτες του τροτσικισμού, που εκμεταλλεύτηκαν την πολιτική απειρία μερικών νέων αγωνιστών και με καθαρά τυχοδιωκτικό τρόπο, χωρίς πολιτικό πλαίσιο, και με αναρχοτρομοκρατικές πρακτικές, αποπειράθηκαν να δημιουργήσουν αντιδικτατορικό κίνημα, θα έπρεπε να αισχύνονται και να σωπαίνουν, αντί να λερώνουν τη μνήμη επαναστατών που έδωσαν όλη τους τη ζωή για τις απελευθερωτικές ιδέες του κομμουνισμού.

Και θα' πρεπε να αισχύνονται αυτοί οι τυφλοπόντικες διότι με το αντιδραστικό τους εγχείρημα (που απέτυχε παταγωδώς, όπως είταν επόμενο) διέλυσαν το Κ.Δ.Κ.Ε. και οδήγησαν στα χέρια της αστυνομίας 45 μέλη και οπαδούς του κόμματος. Και ενώ ο υπεύθυνος αυτής της ηλίθιας αντιδραστικής επιχείρησης φρόντισε, ο θρασύδειλος, να λακίσει στο εξωτερικό.

Και τώρα ο πρωταίτιος αυτών των εγκληματικών πολιτικών πράξεων, επιμένει να προβάλλει τον εαυτό του ως δήθεν "εξαιρετικά επικίνδυνο κομμουνιστή" και ως "ηγέτη των ΔΕΑ", προσπαθώντας να εμφανίσει την αποστασία και την πολιτική χρεοκοπία του ως ηρωικό αγώνα τροτσικιστικό εναντίον της απριλιανής δικτατορίας!

Αλλά αυτοί οι πολιτικά αφελείς νέοι που συνεχίζουν να παίρνουν στα σοβαρά τα παραμύθια του και να τον ακολουθούν στο ρατσιστικό του κατρακύλισμα, θα' πρεπε να βρουν το θάρρος και να του κάνουν μερικά πολύ απλά και τίμια ερωτήματα:

1. Ποιος ευθύνεται για την σύλληψη, μέσα στους πρώτους μήνες της δικτατορίας, όλων σχεδόν των μελών του ΚΔΚΕ,

που βρέθηκαν κάτω από τη δική του σοφή καθοδήγηση και ηγεσία να εκτελούνε καθήκοντα ΔΕΑ; Και πού βρίσκονται τώρα όλοι αυτοί οι αγωνιστές;

2. Γιατί αποφεύγει να μιλήσει για τους λόγους της πλήρους εξάρθρωσης μέσα σε λίγους μήνες; Πώς κατόρθωσε ο ίδιος, ύστερα από μια τέτοια συνολική εξάρθρωση, να αποφύγει τη σύλληψη; Και γιατί δεν συνέχισε τον αγώνα και προτίμησε να λακίσει στο εξωτερικό; Την ώρα που οι σύντροφοί του, εξαιτίας του, ήταν στα χέρια της χούντας; Μήπως η φυγή αυτή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μικροαστική θρασυδειλία ενός καιροσκοπού χρεοκοπημένου αποστάτη του τροτσικισμού;

3. Αν πράγματι οι ΔΕΑ είχαν φτάσει να αριθμούν "περί τους 440" αγωνιστές του ελληνικού λαού και της "δημοκρατίας" τι απέγιναν όλοι αυτοί οι στρατιώτες του νέου "δημοκρατικού κινήματος"; Γιατί άραγε εξατμίστηκαν ξαφνικά μόλις πιάστηκαν τα 40 - 45 μέλη των σχηματισμών του ΚΔΚΕ, που είχαν μετονομαστεί σε ΔΕΑ; Μήπως από λάθος κάποιος είχε προσθέσει το "0" στο 40 - 45 κι' έτσι (άθελα ή σκόπιμα) δημιουργήθηκε η πλαστή εικόνα των 440; Γιατί είναι κομμάτι δύσκολο 440 "αυτόβουλοι" αγωνιστές των ΔΕΑ, που είχαν ενστερνιστεί το μεγαλειώδες μήνυμα του εμπνευστή τους, να εξανεμιστούν και να γίνουν άφαντοι στο άψε - σβήσε.

4. Γνώριζε και από πότε, ότι ο Χρ. Αναστασιάδης και η μειοψηφούσα ομάδα του ΚΔΚΕ (που δεν συμφώνησε και δεν εντάχθηκε στις ΔΕΑ) κυκλοφορούσε τρία διαφορετικά παράνομα έντυπα, με τα οποία προσπαθούσε να προπαγανδίσει τη δική της κεντριστική "τροτσικιστική" πολιτική εναντίον της δικτατορίας και του καπιταλισμού που την έθρεψε; Κι' αν όντως υπήρχαν κι' από πιο παλιά ακόμα, κάποια μελανά σημεία στη στάση αυτών των αρχαιότερων μελών της Κ.Ε. του Κ.Δ.Κ.Ε., γιατί δεν φρόντισε να τα διευκρινίσει και να τα καταγγείλει από τότε που ζούσαν ακόμα;

5. Στη χώρα μας, πριν από τη δικτατορία, υπήρχαν κι' άλλες οργανώσεις, εκτός από το ΚΔΚΕ που ισχυρίζονταν πως ήταν τροτσικιστικές και επικαλούνταν τις ιδέες και τις αρχές της 4ης Διεθνούς. Του Λένιν και του Τρότσκι το μπολσεβίκικο παράδειγμα. Όπως η "Εργατική Δημοκρατία", η "Εργατική Πρωτοπορεία" κλπ. Αυτές οι οργανώσεις, πάλεψαν ή όχι εναντίον της δικτατορίας και με ποια πολιτική; Αν έτυχε ν' ακούσει κάτι σχετικό μ' αυτές, καλό ή κακό, αυτός ο ηγέτης του ναυαγίου των ΔΕΑ, γιατί αποφεύγει να το αναφέρει; Όστε έμπραχτα ν' αποδειχτεί ποιοι ήταν οι τροτσικιστές και ποιοι οι αποστάτες;

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Όπως το αναφέραμε ήδη η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, είχε από καιρό προβλέψει τον επερχόμενο κίνδυνο ανοιχτής επέμβασης του στρατού στην πολιτική σκηνή. Όλα τα άρθρα της εφημερίδας μας και άλλα κείμενα μας το μαρτυράνε αδιάψευστα. (Έχουν κατά καιρούς αναδημοσιευτεί και σύντομα θα ξαναδημοσιευτούν).

Όταν οι τυφλοπόντικες του σταλινικού εθνικορεφορμι-

σμού και οι παμπλικοί κολαούζοι τους γύριζαν με τα ψηφοδέλτια να μαζέψουν ψήφους, εμείς με το τεύχος του Μάρτη, ένα μόνο μήνα πριν από το πραξικόπημα, καλούσαμε όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος σε Ενιαίο Μέτωπο Πάλης για **"Να φράξουμε το δρόμο στη δικτατορία"** (Εργατική Δημοκρατία, φύλλο 30).

Έτσι, τα ξημερώματα της 21 Απρίλη, όταν ακούσαμε τις ερπύστριες των τανκς να κυλάνε στην άσφαλτο, δεν ξαφνιαστήκαμε και δεν πανικοβληθήκαμε, είχαμε κιόλας από μέρες πριν, πάρει τα μέτρα μας : αλλάξαμε σπίτια, συγκροτήσαμε τον παράνομο εκτυπωτικό μηχανισμό μας, κανονίσαμε τις επικοινωνίες μας και ήμασταν έτοιμοι να δράσουμε κατά της στρατοκρατίας, με βάση την επεξεργασμένη πολιτική μας του Ενιαίου Μετώπου.

Είχαμε άλλωστε μελετήσει προσεκτικά το φωτεινό παράδειγμα των πρωτεργατών του ελληνικού τροτσκισμού, της ΟΚΔΕ και του Π. Πουλιόπουλου, την μπολσεβίκικη πολιτική και την αδιάλλακτη επαναστατική τους πάλη. Που χωρίς καμιά υποστολή της κομμουνιστικής σημαίας τους, δίχως να εγκαταλείψουν τη γνήσια τροτσκιστική τους γλώσσα, με τη δική τους οργάνωση, είχαν κι' αυτοί βρεθεί στην ανάγκη να μπουνε στην παρανομία, να εφαρμόσουν αυστηρούς συνωμοτικούς κανόνες και να παλέψουν εναντίον της αυλικό-στρατιωτικής βοναπαρτίστικης δικτατορίας της 4ης Αυγούστου του 1936, του Γ.Μεταξά.

Σ' αυτή τη μπολσεβίκικη παράδοση, εμείς οι τροτσκιστές της Εργατικής Δημοκρατίας, στηριχθήκαμε. Και αυτό το φωτεινό επαναστατικό, προλεταριακό, παράδειγμα προσπαθήσαμε όσο το μπορούσαμε να ακολουθήσουμε. Με οδηγητή μας τον Λένιν της Ελλάδας, τον Π. Πουλιόπουλο και τα αθάνατα μαρξιστικά έργα του. Γι' αυτό και το όνομα που δώσαμε στην παράνομη οργάνωσή μας, δεν ήταν κάποιο δημοκρατίστικο αντιστασιακό όνομα, αλλά ήταν το όνομα της ΟΚΔΕ (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας). Και το παράνομο πολυγραφημένο έντυπο που κυκλοφορήσαμε, το ονομάσαμε κι' αυτό "Σπάρτακο". Θέλοντας έτσι να δείξουμε την αφοσίωσή μας στις αρχές, τις ιδέες και τις θέσεις των θεμελιωτών της 4ης Διεθνούς στην χώρα μας. Και να κάνουμε καθαρό στους πρωτοπόρους αγωνιστές της εργατικής τάξης ότι δεν έχουμε καμιά σχέση με τους τσαρλατάνους ψευδοδημοκράτες, ούτε και με τους ψευδοκομμουνιστές του σταλινικού και του αρχαιομαρξιστικού σοσιαλ-πατριωτισμού, που όλοι μαζί είχαν συνεργήσει στην αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος και στην επικράτηση της δικτατορίας.

Από την πρώτη μέρα λοιπόν ήμασταν έτοιμοι να βάλουμε σε κίνηση τον πολύγραφο μας. Μα δεν το κάναμε. Έπρεπε πρώτα να ανταλλάξουμε τις γνώμες μας, να εκτιμήσουμε την κατάσταση και να καθορίσουμε ακριβώς τις θέσεις μας, να ξαναδούμε την πολιτική μας και τις προοπτικές μας και να διαμορφώσουμε τα συνθήματά μας. Κι' αφού έγιναν αυτά και

σιγουρευτήκαμε πως είχαν παρθεί όλα τα μέτρα ασφαλείας απ' όλους μας, ήρθε η ώρα να μπουν σε κίνηση η γραφομηχανή και ο πολύγραφος. Και τότε, προς το τέλος του Μάη τυπώθηκαν οι πρώτες προκηρύξεις και το πρώτο τεύχος του "Σπάρτακου" με την διακήρυξη της οργάνωσής μας, προς τους εργάτες και όλους τους εκμεταλλεόμενους, σε ολοκάθαρη τροτσκιστική, κομμουνιστική, γλώσσα.

Μπήκαμε ψύχραιμα και άφοβα στον αγώνα ενάντια στο στρατοκρατικό καθεστώς. Όμως δεν ρίξαμε νερό στο μύλο των δημοκρατικών αυταπατών που είχαν πάλι αρχίσει να καλλιεργούν τα αριστερά δεκανίκια της καπιταλιστικής εξουσίας. Αντίθετα καταγγείλαμε μαζί και τη χρεοκοπημένη αστική δημοκρατία και τον καπιταλισμό που γέννησαν και ανέβασαν τη χούντα. Και ταυτόχρονα στιγματίσαμε την ηλίθια και ροσκοπική πολιτική όλων των νεοεφορμιστών και των αποστατών του τροτσκισμού. Με προκηρύξεις, με τον "Σπάρτακο" και με συνθήματα στους τοίχους, δεν προτείναμε να φτιαχτούν "αυτόβουλες" Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης να παλέψουν για την "δημοκρατία". Αλλά εξηγήσαμε ότι η "δημοκρατία" απέδειξε ότι ούτε μπορεί, ούτε και θέλει να λύσει τα προβλήματα της κοινωνίας. Και καλούσαμε τους εργάτες και όλους τους εκμεταλλεόμενους να οργανωθούν σε **Εναιομετωπικές Επιτροπές Ταξικής Πάλης, για την ανατροπή της δικτατορίας, για την κατάκτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για τη δική τους εξουσία, για την Εργατική Δημοκρατία, για την Σοβιετική Σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας, με την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.**

Με άλλα λόγια, ενώ βάζαμε στην πρώτη γραμμή της πάλης τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες, **προπαγανδίζαμε μαζί και όλα τα βασικά στοιχεία του μεταβατικού προγράμματος της 4ης Διεθνούς για την προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση.** Και πάνω σ' αυτή την τροτσκιστική προγραμματική και πολιτική βάση επιδιώκαμε την οικοδόμηση της οργάνωσης της προλεταριακής πρωτοπορίας.

Και παρά το γεγονός ότι όλα τα μέλη της μικρής μας ομάδας ήταν γνωστά από τη νόμιμη δράση τους και καταζητούμενα από την πρώτη μέρα του πραξικοπήματος, κατορθώσαμε ωστόσο, κοντά ενάμισι χρόνο (ως το Σεπτέμβριο του 1968) να συνεχίσουμε την πάλη μας. Και μόνο από απροσεξία ενός συντρόφου μας μπόρεσαν τελικά να συλλάβουν τους περισσότερους μας και να βρουν και τον μηχανισμό μας.

Όμως, ούτε οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η φάλαγγα, οι απειλές της εκτέλεσης, μπόρεσαν να μας γονατίσουν. Μείναμε όλοι όρθιοι και συνεχίσαμε τον αγώνα για τις ιδέες μας, χωρίς εκπτώσεις. Και στο στρατοδικείο (που μας επέβαλε

τις πιο βαριές ποινές) και μέσα στις φυλακές, πέντε ολόκληρα χρόνια, υπερασπιστήκαμε αταλάντευτα τις αρχές και το πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, **εμπνευσμένοι ιδιαίτερα από τις θέσεις, το φωτεινό κομμουνιστικό παράδειγμα και την ηρωική θυσία των αθάντων εκείνων ηγετών του ελληνικού τροτσικιστικού κινήματος που δολοφονήθηκαν στο Νεζερό και στην Καισαριανή και όλων των άλλων αλύγιστων κομμουνιστών διεθνιστών που έδωσαν τη ζωή τους για τη νίκη της εργατικής τάξης και του κομμουνισμού.**

Με τη μεγαλύτερη δυνατή συνέπεια, μα και με τα αναπόφευγα πολιτικά ή τακτικά λάθη, τις αδυναμίες, τις διαφωνίες και αντιθέσεις, μείναμε πιστοί στη δική μας την κόκκινη σημαία του μπολσεβικισμού και της 4ης Διεθνούς, τη σημαία του σοσιαλισμού και της Εργατικής Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Πολεμήσαμε θαρραλέα ενάντια σε όλες τις αποχρώσεις του εθνικισμού, του σοσιαλπατριωτισμού και του ρατσισμού. Ενάντια στα σύμβολα και τα λάβαρα του αστικού ελληνικού έθνους, τη σημαία των αστικών κομμάτων και της χούντας, τη σημαία της σαπισμένης καπιταλιστικής δημοκρατίας και της ιμπεριαλιστικής πειρατείας, που έχει γίνει λάβαρο και όλων των προδοτών του σοσιαλισμού, των δειλών, των καιροσκόπων και των κοντόθωρων αποστατών. Αυτή τη σημαία που ζωγράφιζε ο "ηγέτης των ΔΕΑ" πάνω στις εθνικιστικές προκηρύξεις του.

Ωστόσο δεν ήμασταν παρά μόνο μια πολύ μικρή δράκα προλεταρίων επαναστατών διεθνιστών. Χωρίς διεθνή ηγεσία και οργάνωση που να μας εκφράζει. Και χωρίς οποιαδήποτε στήριξη. Μόνοι μας κολυμπούσαμε με πείσμα ενάντια στο ρεύμα της συνθηκολόγησης, του καιροσκοπισμού και της χαμέρπειας. Μέσα σ' ένα παγκόσμιο πέλαγος ιδεολογικού και πολιτικού χάους, που δεν έχει ανάλογο προηγούμενο. Σε μια περίοδο κατάπτωσης, και αποσύνθεσης των ψευτοκομμουνιστικών κομμάτων του σταλινισμού, απουσίας επαναστατικής μαρξιστικής ηγεσίας και κατακερματισμού των δυνάμεων της 4ης Διεθνούς. **Όπου ένα τεράστιο επαναστατικό δυναμικό της προλεταριακής πρωτοπορίας και της νεολαίας σ' ολόκληρο τον κόσμο, οδηγούνταν (και οδηγείται ως τώρα ακόμα) στην καταστροφή, με τις τυχοδιωκτικές μέθοδες του αναρχισμού, της ατομικής τρομοκρατίας και των αντάρτικων "νεοαριστερών" εθνικιστικών κινήματων.**

Από την συγκρότησή της η Κίνησή μας είχε τονίσει ότι η κρίση του σταλινισμού ("αποσταλινοποίηση", ρωσο-κινέζικη διαμάχη, κλπ.) ήταν σύμπτωμα νέας επαναστατικής ανόδου του εργατικού κινήματος και πρόσφερε τεράστιες δυνατότητες στο κίνημα της 4ης Διεθνούς, για την αναγέννηση και μαζικοποίησή του, αν έδειχνε συνέπεια με τις ιδρυτικές αρχές του. Τα γεγονότα δικαίωσαν απολύτως τη θέση μας αυτή, ιδιαίτερα μάλιστα στα χρόνια της δικτατορίας.

Το κομμάτιασμα του σταλινικού ΚΚΕ και της ΕΔΑ και η κατακόρυφη πτώση της επιρροής του ΚΚΣΕ, απελευθέρωσε τις νέες επαναστατικές δυνάμεις που μόνο μια οργάνωση με το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς (που θα είχε έγκαιρα παρέμβει στην κρίση του σταλινισμού) μπορούσε να τις προσανατολίσει στον μπολσεβικισμό και να τις κερδίσει.

Όμως, η συντριπτική πλειοψηφία των οργανώσεων που εμφανίζονταν ως τροτσικιστικές είχαν μεταβληθεί σε ουρά του εθνικο-ρεφορμισμού, του κεντρισμού, των μικροαστικο-επαναστατικών κινήματων, των εθνικιστικών ηγεσιών και των αναρχοαυτόνομων ομάδων και ρευμάτων. Εγκαταλείποντας και διαστρέφοντας τις αρχές και το πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς.

Το πιο χτυπητό παράδειγμα του εκφυλισμού όλων αυτών των "τροτσικιστικών" δυνάμεων, ήταν αυτό των αποστατών του ΚΔΚΕ που με επικεφαλής τον αρχειομαρξιστή Γ.Βερούχη, οδήγησε την οργάνωση του ΚΔΚΕ στον τυχοδιωκτισμό του αστικού εθνικο-ρεφορμισμού και τελικά στην διάλυση.

Έτσι, χάθηκε κι' αυτή η ιστορική ευκαιρία διαμόρφωσης της νέας μπολσεβίκικης οργάνωσης και ηγεσίας που θα μπορούσε να οδηγήσει τον αγώνα κατά της δικτατορίας, στον δρόμο της πάλης για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό. Και για μια ακόμα φορά η "δημοκρατία" του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, η "δημοκρατία" της καταλήστευσης των εργαζομένων, ενίκησε και πάλι!

Μα οι αποστάτες του τροτσικισμού, οι αρνητές του μπολσεβικισμού και του προγράμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, αυτοί που με τις εθνικιστικές προκηρύξεις τους καλούσαν σε αγώνα για την δημοκρατία (ανεμίζοντας την αστική σημαία), όχι μόνο δεν μπόρεσαν να βγάλουν κανένα μάθημα από τον πολιτικό καιροσκοπικό τυχοδιωκτισμό τους αλλά κατρακύλησαν πιο χαμηλά στον κατήφορο του εθνικο-ρεφορμισμού τους, για να φτάσουν να συναντηθούν με την πιο μαύρη καπιταλιστική αντίδραση, με τις φασίζουσες και τις μεσαιωνικές θρησκευτικές ρατσιστικές κινήσεις.

Εκτός απ' αυτό επιχειρούνε τώρα, στο όνομα του τροτσικισμού, να δικαιώσουνε κιόλας τον επαίσχυντο προδοτικό τους ρόλο. Και μάλιστα συκοφαντώντας και βρίζοντας τους επαναστάτες που προσπάθησαν, όσο μπορούσαν, τουλάχιστον να υπερασπιστούν τη σημαία της 4ης Διεθνούς.

Αυτό το αίσχος δεν πρέπει να επιτρέψουμε να εξακολουθήσει να υπάρχει. Πρέπει να τους αφαιρέσουμε το δικαίωμα να διασύρουν το κομμουνιστικό μας κίνημα με το αντεργατικό ρατσιστικό παραλήρημά τους. Πρέπει δηλαδή να τους κηρύξουμε ανελέητο ιδεολογικό - πολιτικό πόλεμο. Αποδοκιμάζοντας όσους κωφεύουν και υποστηρίζουν πως δεν αξίζει να τα βάζουμε μ' έναν "παλαβό", και την παρέα του.

20-8-05

Π. Δούμας

Η ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΑ Γ. ΒΕΡΟΥΧΗ

Με την υπογραφή Πάρις Δάγλας, οι Συντάκτες της ψευδοτροτσκιστικής (αρχειομαρξιστικής) φυλλάδας "Σοσιαλιστική Προοπτική", στο τεύχος 208, δηλώνουν με καμάρι ότι είναι "περήφανοι για το πολύπλευρο επαναστατικό έργο του συντρόφου" τους Γ. Βερούχη. Και τον παρακαλούν θερμά να ξεπεράσει την "σεμνότητά του" (!!!) και "να συντάξει ένα πλήρες και αναλυτικό βιογραφικό του κείμενο για την μεγάλη, πολύχρονη και πολυσύνθετη προσφορά του..." Έτσι ώστε να αποστομώσει τους "άτιμους" κατηγορούς του!

Υποστηρίζομε ένθερμα κι' εμείς το αίτημά τους αυτό. Θεωρώντας ότι με ένα αναλυτικό βιογραφικό του ο Γ. Βερούχης (όσο προσεκτικά κι' αν το συντάξει) θα βοηθήσει πολύ στην αποκάλυψη της αντιδραστικής, εργατοπατερίστικης, καιροσκοπικής πολιτικής δράσης του. Όπως το έχει κάνει με όσα έγραψε ως τώρα!

Και για να συμβάλουμε στο ξεπέρασμα της πασίγνωστης "σεμνότητάς" του, παραθέτουμε εδώ μερικά μόνο στοιχεία από την "επαναστατική προσφορά του" στο σωματείο των λιθογράφων εργατών, τον καιρό που ήταν πρόεδρός του. Στοιχεία που χαρακτηρίζουν ολόκληρη την "πολυσύνθετη" πολιτικο-συνδικαλιστική διαδρομή του.

Η καταγγελία που ακολουθεί είχε δημοσιευτεί τον Δεκέμβριο του 1964, στο 3ο φύλλο της **Εργατικής Δημοκρατίας**. Μαζί με άλλες ανάλογες καταγγελίες της αντεπαναστατικής δράσης των σταλινικών εργατοπατέρων.

Η εργάτρια που είχε κάνει την καταγγελία αυτή, ήταν η Ελένη Δούμα (Φατούρου), λιθογράφος, μέλος ενεργό του Συνδέσμου Λιθογράφων Εργατών, και μέλος της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου των λιθογράφων εργατών, ελεγχόταν τότε από την ομάδα του Γιάννη Βερούχη (Ι.Β.) και του Γιώργου Χατζή (Γ.Χ.). Πρόεδρος ο πρώτος και ταμίας ο δεύτερος. Και οι δυο τους ήταν στελέχη του Παμπλικού κατασκευάσματος που λεγόταν "Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας" (Κ.Δ.Κ.Ε.).

Με βάση ένα υπεραντιδραστικό καταστατικό από την εποχή της δικτατορίας του Γ. Μεταξά (που δεν έκαναν καμιά προσπάθεια για να το αλλάξουν) και με τις πιο αντεργατικές, εργατοπατερικές μέθοδες που εφάρμοζαν (καλπονοθείες, ψέματα και συκοφαντίες εναντίον εργατών με κριτική σκέψη, κατάπιξη κάθε δημοκρατικής λειτουργίας, ακόμα και με προβοκάτσιες και ανοιχτούς τραμπουκισμούς) κατόρθωναν, επί χρόνια, να κρατάνε το σωματείο κάτω από τον έλεγχο μιας κλίκας που είχαν σχηματίσει γύρω τους. Ακολουθούσαν δηλαδή τις ίδιες αντιδραστικές πρακτικές όλων των άλλων εργατοπατερικών κλικών (δεξιές, κεντρώες και σταλινικές).

Μικρό μόνο δείγμα αυτής της αρχειομαρξιστικής αντεργατικής δράσης του εργατοπατέρα Γ. Βερούχη και της κλίκας του (που την είχαμε ζήσει από πολύ κοντά, ως μέλη του Κ.Δ.Κ.Ε. για μερικά χρόνια) είναι η τραμπούκικη επίθεσή τους εναντίον της συντρόφισσάς μας που πήγε στα γραφεία του σωματείου (το οποίο θεωρούσαν τσιφλίκι τους) να δώσει στους εργάτες την εφημερίδα μας. Όλα τα στοιχεία που διαθέτουμε (και θα δημοσιεύσουμε) αυτό ακριβώς αποδεικνύουν.

Ότι δηλαδή αυτός ο ψευδοτροτσκιστής ρασιιστής εργατοπατέρας Γ.Βερούχης έχει μια μακρά ιστορία και παράδοση αντεργατικής αντικομμουνιστικής δράσης, μέσα στο εργατικό κίνημα, όπως και οι σταλινικοί και όλες οι άλλες εργατοπατερικές κλίκες.

Το ίδιο μίσος που εκδηλώνει από καιρό εναντίον των μεταναστών ("ξένων") εργατών, εκδήλωνε τότε εναντίον των εργατών επαναστατών που πάλευαν για την εργατική δημοκρατία και του αμφισβητούσαν την εργατοπατερική εξουσία. Η οποία στηρίζονταν στο αντιδραστικό καταστατικό της δικτατορίας του Μεταξά και στους αντεργατικούς νόμους που λυσσασμένα υποστήριζε, μαζί με όλους τους άλλους εργατοπατέρες.

"ΜΟΥ ΑΡΠΑΞΕ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ..."

"Η εργάτρια Ε.Δ. μας καταγγέλλει: Την πρώτη φορά που έδωσε την "Εργατική Δημοκρατία" στο σωματείο της - Σύνδεσμο Λιθογράφων - δυο συνάδελφοί της από το στενό περιβάλλον της διοίκησης, την απείλησαν ότι αν ξαναπάει εκεί θα γίνει "καρπαζοεισπράκτορας". Ύστερα από την κυκλοφορία του δεύτερου φύλλου, στις 10/11/64 πήγε πάλι στο σωματείο να δώσει την εφημερίδα. Μερικοί από τους συνάδελφους που ήρθαν εκεί την πήραν. Κείνη τη στιγμή όμως έφτασε ο πρόεδρος του σωματείου Ι.Β. Ο οποίος μόλις είδε την εφημερίδα ανοιχτή στα χέρια ενός εργάτη έβαλε τις φωνές. Όρμησε κατά πάνω της, της άρπαξε από τα χέρια τις εφημερίδες και απείλησε πως θα τις σκίσει. Το ίδιο απείλησε κ' ένας σύμβουλος της διοίκησης, ο Ι.Π., λέγοντας μάλιστα ότι θα φωνάξει τον κλητήρα να την πετάξει έξω με τις κλωτσιές. Ήθελε μ' αυτό να πει ότι υπάρχει και αστυνομία; Νομίζουν φαίνεται ότι το σωματείο είναι τσιφλίκι τους και μπορούν αυτοί μόνοι να λύνουν και να δένουν. Εδώ προσθέτει ο ταμίας Γ.Χ. ότι δε μπορεί κανένας να κάνει επιχείρηση και εμπόριο μέσα στο σωματείο. Ας μας απαντήσει: Έκανε κάτι τέτοιο η συναδέλφισσα; Όμως παρ' όλες τις συκοφαντίες και τον τραμπουκισμό του προέδρου εναντίον της συναδέλφισσας και παρ' όλες τις δικαιολογίες, σαν δήθεν εξηγήσεις, που έσπευσε να δώσει στους συναδέλφους, τίποτε δεν κατόρθωσε. Οι εργάτες που είχαν υποστηρίξει τη συναδέλφισσα. Και κείνοι που δεν είχαν πάρει την εφημερίδα, ύστερα από το γεγονός αυτό τη ζήτησαν και την αγόρασαν. Η αιτία γι' αυτό που έγινε δεν είναι οι ψευδοδικαιολογίες του Ι.Β. ότι θέλουν, δήθεν, μ' αυτό τον τρόπο ν' αποφύγουν και τις τυχόν αντιδραστικές εφημερίδες που θα θελήσουν ίσως μερικοί να πουλήσουν στο Σύνδεσμο, αλλά γιατί το πρώτο φύλλο της "Εργατικής Δημοκρατίας" κάνει στο "Δελτίο" του Συνδέσμου αυστηρή κριτική τοποθετώντας εκεί που πρέπει αυτούς που πήραν θέση υπέρ του εργατικού νομοσχεδίου.

(Εργατική Δημοκρατία, φύλ. 3, Δεκέμβρης 1964)

Τέτοια και χειρότερα ήταν τα έργα του αρχειομαρξιστή βρυκόλακα. Που με πολλή "σεμνότητα" επιτίθονταν κρυφά και φανερά, στους τροτσκιστές που πάλευαν για την κατάργηση των αντιδραστικών νόμων και καταστατικών και για την επικράτηση της εργατικής δημοκρατίας στα εργατικά συνδικάτα.

Ας τολμήσει λοιπόν να διαψεύσει, αν μπορεί, αυτές τις καταγγελίες μας και όσες πρόκειται να ακολουθήσουν, γράφοντας το αναλυτικό βιογραφικό που του ζητάνε οι αδαείς θαυμαστές του.

**Σεπτέμβρης 2005
Π. Δούμας**

Η ΕΞΑΧΡΕΙΩΣΗ ΜΙΑΣ ΝΕΟΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΣΕΧΤΑΣ

του Γιαννέλη Σωτήρη

Η νεοαρχειομαρξιστική σχέση που εκδίδει την εφημερίδα "Σοσιαλιστική Προοπτική", διαβόητη πλέον για τον ξενόφοβο ρατσισμό της, σημείωσε προσφάτως στροφή και στον χώρο της λιβελογραφίας. Έτσι, από τον θεωρητικό αντικομμουνισμό προχωρεί στην σπίλωση της μνήμης κομμουνιστών αγωνιστών, προσθέτοντας στην πολιτική της σήψη το φυσικό συμπλήρωμα της ηθικής εξαχρείωσης.

Ένα κατάπτυστο δημοσίευμα

Επί του συγκεκριμένου, στο φύλλο Νο. 205 (Απρίλιος 2005) της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" (ΣΠ), ο Γιάννης Βερούχης, "γκουρού" της ομάδος, συκοφαντεί τον μακαρίτη παλαίμαχο τροτσκιστή, Χρήστο Αναστασιάδη, αμφισβητώντας την γνωστή αντιστασιακή του δράση κατά την περίοδο της απριλιανής χούντας των συνταγματαρχών και υπονοώντας ευθέως, υπό την μορφή "αναπάντητων ερωτημάτων", ύποπτες σχέσεις του εκλιπόντος με την δικτατορία. Ο λιβελογράφος δεν παραθέτει το **παραμικρό στοιχείο** που να θεμελιώνει ή, έστω, να στηρίζει ενδεικτικά και εύλογα τα χυδαία υπονοούμενά του και απαξίζει να δώσει την **παραμικρή απάντηση** στα ερωτήματα που ο ίδιος σκοπύμω εθεσε.

Το εν λόγω συκοφαντικό δημοσίευμα περιλαμβάνεται σε ειδικό υποκεφάλαιο άρθρου υπό τον τίτλο "**Η αντίσταση στη δικτατορία**" (σ. 11-12), το οποίο υπογράφεται από τον Γ. Βερούχη.

Προς επίρρωσιν των ισχυρισμών μας, παραθέτουμε αυτούσιο το συγκεκριμένο δημοσίευμα, προκειμένου ο καθένας να διαπιστώσει ιδίοις όμμασι το αληθές των ισχυρισμών μας:

"8) Αναπάντητα ερωτήματα.

Το ζήτημα των καταδίωξεων που δέχθηκαν από τη δικτατορία οι αγωνιστές της τροτσκιστικής οργάνωσης ΚΔΚΕ, που πρωτοστάτησαν εναντίον της, είναι μια συμπληρωματική πτυχή αυτής της ιστορίας και γι' αυτό και την εξετάζουμε τελευταία.

Στην περίπτωση του Χρήστου Αναστασιάδη δεν βρήκαμε να έχει καμία καταδίωξη από τη Δικτατορία.

Το πρόσφατο βιογραφικό βιβλίο του Β. Σακκάτου για τον Χ. Αναστασιάδη με τίτλο "Ο Τροτσκισμός και η εποχή μας" δεν αναφέρεται σε καμία συγκεκριμένη καταδίωξη του ή ενόχλησή του από τη δικτατορία.

Και εδώ μπαίνει το πρώτο ερώτημα:

Όταν ολόκληρη η ηγεσία του ΚΔΚΕ καταδιώχτηκε. Ο Γιώργος Δαλαβάρης φυλακίστηκε. Ο Λάζαρος Τουρνόπουλος "εξαφανίστηκε". Οι Στέφανος Χατζημιχαλάκης και Μίμης Λιβιεράτος διέφυγαν τη σύλληψη την τελευταία στιγμή. Και οι Γιάννης Βερούχης και Γιώργος Κώτσου μπήκαν σε μια εκπληκτικά περιπετειώδη καταδίωξη.

Αυτόν λοιπόν, τον Χ. Αναστασιάδη, που ήταν ο γνωστότερος από τους ηγέτες του ΚΔΚΕ, πώς το αντιμετώπισαν; Πώς ξεπεράστηκε το ζήτημα;

Το βιογραφικό βιβλίο για το Χρήστο Αναστασιάδη στη σελίδα 19 προβάλλει την αντικουρκτική του δράση γράφοντας:

"Στη διάρκεια της χουντικής δικτατορίας, το ΚΔΚΕ έβγαζε, δια χειρός Χρήστου, τρία παράνομα πολυγραφημένα έντυπα, την "Εργατική Πάλη", πολιτικό όργανο, την "4η Διεθνή", θεωρητικό και τον "Αγωνιστή", ευρύτερο αντιδικτατορικό".

Και εδώ μπαίνει το δεύτερο ερώτημα.

Πώς είναι δυνατόν, όλα τα μέλη και οι οπαδοί και φίλοι του ΚΔΚΕ να βρίσκονται: άλλοι στη φυλακή, άλλοι καταδιωκόμενοι, άλλοι να μπεινοβγαίνουν για ανάκριση στα αστυνομικά τμήματα, άλλοι να βρίσκονται συνεχώς με τη συνοδεία ενός χαφιέ της δικτατορίας, και ο γνωστότερος ηγέτης του ΚΔΚΕ να εκδίδει 3 παράνομα έντυπα χωρίς να τον ενοχλήσει κανένας;

Πώς είναι δυνατόν η δικτατορία που διέθετε ένα πλήθος προσωπικού για τα φρικτά βασανιστήρια των Τροτσκιστών, και τις συνεχείς νυχτερινές εφόδους στα σπίτια τους, να αφήνει έναν ηγέτη των Τροτσκιστών εντελώς ανενόχλητο να εκδίδει 3 παράνομα έντυπα;

Στον Γιώργο Χατζή, μέλος του ΚΔΚΕ, δοκιμάστηκαν πάνω του πειραματικά κάθε είδους βασανιστηρίου, επειδή μοίραζε προκηρύξεις κατά της δικτατορίας και γινότουσαν συνεχώς έρευνες στα σπίτια των γνωστών του. Οπότε πώς είναι δυνατόν να έχει αφήσει η δικτατορία έναν ηγέτη του ΚΔΚΕ εντελώς ανεξέλεγκτο;

Μήπως πρόκειται για διάκριση συμπεριφοράς της δικτατορίας μεταξύ της συνολικής οργάνωσης του ΚΔΚΕ, και του στελέχους της ηγεσίας της, Χρήστο Αναστασιάδη; Δεν επιθυμούμε να το πιστέψουμε.

Και προχωρούμε στο τελευταίο ερώτημα.

Ο στενότερος και αχώριστος προσωπικός και πολιτικός φίλος του Χ. Αναστασιάδη ήταν ένα πρόσωπο που ήξεραν όλα τα παλιά μέλη των Τροτσκιστών. Και θέλουμε να μάθουμε από όποιον γνωρίζει οτιδήποτε:

Είναι αλήθεια ή είναι ένα ψέμα ότι αυτό το πρόσωπο έγινε στη δικτατορία, πολιτικός σύμβουλος του δικτάτορα Μακαρέζου;

Γιάννης Βερούχης"

Τα "αναπάντητα ερωτήματα"

Δεν είναι δύσκολο, να διαπιστώσει κανείς από τα παραπάνω ότι ο προφανής στόχος του συντάκτη είναι η **προσωπική σπίλωση ενός αγωνιστή** δια της μεθόδου παράθεσης δήθεν "ερωτημάτων", προκειμένου να προκαλέσει δυσμενείς εντυπώσεις στον ακατατόπιστο και ανυποψίαστο αναγνώστη.

Ο Χρήστος Αναστασιάδης είναι μια πασίγνωστη φυσιογνωμία στον τροτσκιστικό χώρο αλλά και ιδιαίτερα γνωστή στον χώρο της Αριστεράς ως ιστορικό στέλεχος του προπολεμικού και μεταπολεμικού ελληνικού τροτσκιστικού κινήματος με πλούσιο πολιτικό και αγωνιστικό παρελθόν, μιας και η μακρά θητεία στο εργατικό κίνημα χρονολογείται από το 1929 έως το 1987.

Δεν αποτελεί το ζητούμενο αυτού του άρθρου να αποτιμήσουμε τις επιμέρους πολιτικές απόψεις του Χ. Αναστασιάδη. Ανεξαρτήτως από αυτές, αναντίρρητο γεγονός, το οποίο ουδείς και ουδέποτε αμφισβήτησε, είναι η **αγωνιστική πολιτική του δράση**, συμπεριλαμβανομένης και της αντιστασιακής του δράσης κατά την περίοδο της απριλιανής δικτατορίας, καθώς και η αναμφισβήτητη **ηθική του ακεραιότητα**.

Το γεγονός ότι γίνεται στόχος του Γ. Βερούχη δεν οφείλεται στο ότι ο ίδιος ανέσυρε αίφνης από την μνήμη του, τριάντα ένα ολόκληρα χρόνια μετά την πώση της χούντας, αυτά τα "αναπάντητα ερωτήματα", αλλά, απλούστατα, **στις πολιτικές διαφωνίες του με τον εκλιπόντα** τόσο για το ζήτημα του **αρχειομαρξισμού** όσο και για την δημιουργία των ΔΕΑ κατά την διάρκεια της δικτατορίας των συνταγματαρχών. Με δεδομένο ότι έχουν περάσει κάμποσα χρόνια από τον θάνατο του Χ. Αναστασιάδη, αλλά και λόγω των θανάτων αρκετών αγωνιστών που διαδραμάτισαν ενεργό ρόλο στο μεταπολεμικό τροτσκιστικό κίνημα, ο Γ. Βερούχης δράττεται της ευκαιρίας τόσο να συκοφαντήσει την μνήμη του όσο και να παραχαράξει την ιστορία εκείνης της περιόδου. Σίγουρα δεν έχουμε την δυνατότητα σε αυτό το άρθρο να εκφράσουμε αναλυτικά την προσωπική μας άποψη για τον χαρακτήρα της αντιδικτατορικής δράσης του ελληνικού τροτσκισμού. Αυτό που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι **αποτελεί ιδιαίτερος ειδικός μέθοδος η αντιμετώπιση πολιτικών διαφωνιών με την αισχρή μέθοδο της προσωπικής συκοφαντίας**.

Η σπίλωση αγωνιστών αποτελεί μια από τις φρικωδέστερες μεθόδους πολιτικής χαμέρπειας και συνάδει, ως γνωστόν, με τις αντεπαναστατικές παραδόσεις του σταλινισμού, ιδιαίτερα έναντι των τροτσκιστών, τους οποίους μονίμως στιγματίζε ως "χαφιέδες", "πράκτορες" κ.ο.κ. Αυτή την μέθοδο επέλεξε και ο Γ. Βερούχης για να λασπολογήσει εις βάρος ενός αγωνιστή που δεν ζει πλέον, και μάλιστα αρκετά χρόνια ύστερα από τον θάνατό του. Αυτό αποτελεί και από δείγμα της σταλινικής νοοτροπίας και μεθοδολογίας του.

Άλλωστε, ο ίδιος ο Γ. Βερούχης είναι περιβόητος στους τροτσκιστικούς κύκλους για την κακή του φήμη ως κατά σύστημα συκοφάντης συντρόφων και συναγωνιστών του

που διαφώνησαν κατά καιρούς μαζί του και πολλούς από αυτούς τους αντιμετώπισε είτε διαγράφοντάς τους με τα πλέον ταπεινά γραφειοκρατικά μέσα είτε κατηγορώντας τους με τους πιο χυδαίους και ανυπόστατους χαρακτηρισμούς, φθάνοντας μέχρι την κατηγορία του "χαφιέ".

Παρά τη γελοιότητα του εν λόγω δημοσιεύματος, οι υπονοούμενες κατηγορίες που προσάπτονται στον εκλιπόντα είναι εξαιρετικά σοβαρές.

Δεν είναι δυνατόν να κατηγορεί κανείς "ελαφρά τη καρδία", και μάλιστα με αυτόν τον ύπουλο και θρασύ τρόπο, έναν βετεράνο επαναστάτη που αφιέρωσε ολόκληρη την ζωή του στην υπόθεση του κομμουνισμού, ως λίγο-πολύ συννεργάτη της χούντας υπό την μορφή αίολων ερωτημάτων που από μόνα τους δεν αποδεικνύουν απολύτως τίποτε και χωρίς να προσκομίζει το ελάχιστο τεκμήριο.

Ως προς τα δύο "ερωτήματα", το μόνο που δείχνουν είναι ότι ένας αγωνιστής με μακρά θητεία στην παρανομία και, επομένως, με μεγάλη πείρα στην συνωμοτική δουλειά, κατόρθωσε να διατηρεί έναν παράνομο εκδοτικό μηχανισμό μιας μικρής τροτσκιστικής ομάδας παραμένοντας ο ίδιος ασύλληπτος. Αποτελεί μήπως τεκμήριο ενοχής το γεγονός ότι ένας αγωνιστής που έδρασε κατά την διάρκεια της δικτατορίας κατόρθωσε να τηρεί τους συνωμοτικούς κανόνες και να διαφύγει την σύλληψη των αρχών; Μήπως εκατοντάδες άλλοι αγωνιστές που έκαναν το ίδιο θα πρέπει να θεωρηθούν ύποπτοι; Ο Χ. Αναστασιάδης ήταν, άλλωστε, ο υπεύθυνος του παράνομου εκδοτικού μηχανισμού του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ΚΔΚΕ), -της μεταπολεμικής ενοποιημένης τροτσκιστικής οργάνωσης- ήδη από το 1947, έτος κατά το οποίο η οργάνωση τέθηκε εκτός νόμου. Η συστηματική επιλογή, επίσης, ενός τέτοιου προσώπου στην ανάληψη της ευθύνης αυτού του τομέα, εκτός από την μεγάλη του πείρα στην εκδοτική εργασία, οφείλεται και στην νομιμοφάνεια που του παρείχε η ιδιότητά του ως δημοσιογράφος. Μήπως οι αρχές είχαν κάποιο ιδιαίτερο συμφέρον να αφήνουν ασύλληπτο τον εκδότη των εντύπων μιας επαναστατικής ομάδας που εξέδιδε κομμουνιστική προπαγάνδα και γιατί;

Ως προς το τρίτο "ερώτημα", ο Γ. Βερούχης φθάνει στο επίπεδο της φαιδρότητας, αποκαλύπτοντας το ψευδές του περιεχόμενο. Δεν αναφέρεται ούτε το συγκεκριμένο πρόσωπο ούτε ο συγκεκριμένος χαρακτήρας των υποτιθέμενων σχέσεων του με τον εκλιπόντα (ποιο είναι το όνομά του, τι έκανε την περίοδο της δικτατορίας, υπήρξε μέλος ή συμπαθών της ομάδας του Αναστασιάδη, την κάλυπτε και γιατί;). Ας μας αποκαλύψει, επιτέλους, το όνομα αυτού του "μυστηριώδους Χ".

Εάν ο συντάκτης αυτού του μικρόψυχου και θρασύδειλου λίβελου διέθετε την παραμικρή απάντηση σε αυτά τα "ερωτήματα" δεν θα τα άφηνε να αιωρούνται. **Απλούστατα, τα θέτει και τα αφήνει ο ίδιος αναπάντητα προκειμένου να δημιουργήσει τις κατάλληλες αρνητικές εντυπώσεις για την αγωνιστική ακεραιότητα του Χ. Αναστασιάδη, προκειμένου να βεβηλώσει την μνήμη του, εξαιτίας των πολιτικών του διαφωνιών με τον εκλιπόντα και της φιλοδοξίας του να θεωρηθεί -μάταια- ο ίδιος ως η μόνη "ενσάρκωση"**

της τροτσκιστικής κομμουνιστικής παράδοσης στην Ελλάδα. Η ομάδα που διευθύνει διακηρύττει, άλλωστε, με θρησκευτικό φανατισμό μέσα από τις στήλες του εντύπου της, ότι κατέχει το μονοπώλιο της "επαναστατικής αλήθειας", αφορίζοντας τις τροτσκιστικές οργανώσεις και στέλνοντας "στο πυρ το εξώτερον" οποιονδήποτε διαφωνούντα μέσα στις γραμμές της.

Ο συκοφαντικός "βίος και πολιτεία" του Γ. Βερούχη είναι πασίγνωστος στους "παροικούντες την Ιερουσαλήμ". Δεν είναι, άλλωστε, η πρώτη φορά που το πράττει. Την ίδια τύχη είχαν κατά καιρούς και αρκετοί άλλοι που είχαν το "θράσος" να διαφωνήσουν μαζί του, αμφισβητώντας το αλάθητο των απόψεών του. Η ανάληψη από τον ίδιο της "αρχηγίας" της ομάδας που εκδίδει την ΣΠ -μιας εφημερίδας που εκδίδεται από το 1981 και τηρούσε απαρέγκλιτα διεθνιστική στάση έναντι των μεταναστών- πραγματοποιήθηκε με την εκκαθάριση των 2/3 των μελών της και σχεδόν του συνόλου των παλαιών της στελεχών από την προσωπική κλίκα που δημιούργησε με καθαρά ιντριγκαδόρικες μεθόδους. Ο γράφων, γνωρίζει πάρα πολύ καλά αυτήν την υπόθεση, έχοντας διατελέσει στέλεχος της οργάνωσης που εξέδιδε την ΣΠ, από το 1987 έως το 1999 προτού, φυσικά, αυτή εκπέσει στον σημερινό της εκφυλισμό, και διαθέτει, φυσικά, όλα τα απαραίτητα στοιχεία για την τεκμηρίωση των ισχυρισμών του. Η αποψίλωση αυτή συμπίπτει, διόλου τυχαία, και με την υιοθέτηση, από τον Φεβρουάριο του 2000, της σημερινής ξενόφοβης γραμμής αυτής της εφημερίδας, που την κατατάσσει επάξια στις ρατσιστικές απόψεις της ελληνικής και διεθνούς ακροδεξιάς.

Παρ' όλα αυτά, τα "ερωτήματα" αυτά αξιώνουν απαντήσεις από εκείνον που τα έθεσε. Από τον Απρίλιο μέχρι σήμερα (Σεπτέμβριος), ο κατά τα άλλα πολυγραφοτάτος συντάκτης της ΣΠ (ο μόνος που απολαμβάνει το προνόμιο της μόνιμης προσωπικής στήλης στην εφημερίδα του) παραμένει κυριολεκτικά άλαλος ως προς αυτό το ζήτημα.

Αξίζει μονάχα να υπογραμμίσουμε ότι η σημερινή ρατσιστική προπαγάνδα του Γ. Βερούχη και της ομάδας του κατά των ξένων εργατών προσομοιάζει με τις σχετικές απόψεις των παλαιών και νέων υποστηρικτών της απριλιανής δικτατορίας και ολόκληρου του ακροδεξιού βάλτου. Αυτή είναι η σημερινή κατάντια του ανδρός!

Σιγή ιχθύος

Πολύ σωστά, πέντε τροτσκιστικές οργανώσεις ανέλαβαν τον περασμένο Μάιο την πρωτοβουλία να συντάξουν ένα κείμενο καταδίκης τόσο των ρατσιστικών ακροδεξιών αντιλήψεων αυτής της ομάδας που αυτάρεσκα αυτοαποκαλείται "Κομμουνιστική Τροτσκιστική Ένωση" όσο και καταγγελίας της συκοφαντίας κατά του Χ. Αναστασιάδη. Ο συκοφάντης, ωστόσο, προτίμησε να τηρήσει σιγή ιχθύος και έβαλε τους αφοσιωμένους οπαδούς του να "βγάλουν τα κάστανα από την φωτιά". Έτσι, στο φύλλο 208 (Ιούλιος-Αύγουστος 2005) η ΣΠ αναγκάζεται να λύσει επιτέλους την σιωπή της. Η Συντακτική Επιτροπή του εντύπου δημοσιεύει σχετικό κείμενο δια χειρός Πάρι Δάγλα υπό τον τίτλο "Μια αναγκαία

απάντηση". Το διαβάσαμε με προσοχή και θα θέλαμε πολύ να το παραθέσουμε, αλλά, δυστυχώς, δεν μας το επιτρέπει ο χώρος, μιας και καταλαμβάνει μια ολόκληρη σελίδα εφημερίδας. Ωστόσο, παρά τον τίτλο και την έκταση του άρθρου, η Συντακτική Επιτροπή δεν δίδει την **ουδεμία απάντηση** για να τεκμηριώσει τα ρηθέντα στο εν λόγω συκοφαντικό δημοσίευμα της εφημερίδας. Στο ολοσέλιδο αυτό άρθρο, αφού αναθεματίζονται με το γνωστό παραλληλιστικό ύφος όλες οι οργανώσεις που τόλμησαν να θίξουν το "επαναστατικό μονοπώλιο" της βερουχικής σχέτας, επαναλαμβάνεται η ίδια φαρμακερή ρατσιστική προπαγάνδα κατά των "καθυστερημένων μεταναστών" και διαστρεβλώνεται κατ' εξακολούθησιν η ιστορία του ελληνικού τροτσκισμού. Ωστόσο, ο, κατά τα άλλα χειμαρρώδης και λαλίστατος, Π. Δάγλας, **αφιερώνει μόλις δύομισι σειρές** στο επίμαχο ζήτημα των συκοφαντιών. Στο υποκεφάλαιο του άρθρου του με τον τίτλο "*Τα ερωτήματα για τον Αναστασιάδη*" αρκείται να αναφέρει απλά το εξής:

"Τα ερωτήματα έχουν γίνει και περιμένουμε απάντηση. Δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε άλλο..."

Εύλογα ρωτάμε με την σειρά μας: Ποιος έθεσε αυτά τα ερωτήματα; Δεν είναι ο ίδιος ο Γ. Βερούχης; Δεν είναι, επομένως, αυτός αρμόδιος να απαντήσει στα "ερωτήματα" που ο ίδιος επίτηδες έθεσε; Και αν δεν μπορεί να απαντήσει ούτε αυτός ούτε η εφημερίδα του, τότε ποια ήταν η σκοπιμότητα να τεθούν άραγε αυτά τα ερωτήματα, με τα άθλια υπονοούμενα που σαφώς αφήνουν; Σίγουρα, ζητάμε πολλά από αυτούς τους κυρίους. Δεν έχουν να απαντήσουν απολύτως τίποτε, διότι γνωρίζουν πολύ καλά ότι είναι κοινοί συκοφάντες και ότι τα δήθεν "αναπάντητα ερωτήματα" τα έθεσαν μόνο και μόνο για να σπιλώσουν τον Χ. Αναστασιάδη.

Χυδαία διπροσωπία

Σε άλλο σημείο, ο αρθρογράφος καταφέρεται κατά των οργανώσεων που συνέταξαν αυτήν την καταγγελία λέγοντας:

"Η "εξαλλότητά" τους είναι τεχνητή και δεν οφείλεται σε καμιά συμπάθειά τους για το πρόσωπο του Χ. Αναστασιάδη. Και απόδειξη για αυτό είναι ότι και οι 5 αυτοί ιεροεξεταστές δεν έγραψαν ποτέ έστω και δυο λόγια για αυτόν".

Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ότι η ΟΚΔΕ-"Σπάρτακος"-η οργάνωση του Χ. Αναστασιάδη- έχει δημοσιεύσει κατά καιρούς κείμενα αναφερόμενα στο εκλιπόν ιδρυτικό της στέλεχος. Για τις υπόλοιπες, ειλικρινά δεν γνωρίζουμε. Αυτό, ωστόσο, που γνωρίζουμε πολύ καλά είναι **αυτά που έγραφε στο κοντινό παρελθόν ο ίδιος ο Γ. Βερούχης από τις στήλες της ΣΠ**. Ας δούμε, λοιπόν, ένα δείγμα γραφής και ας θαυμάσουμε το "ηθικό μεγαλείο" του ανδρός:

“ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Συμπληρώνονται 9 χρόνια από το χαμό του παλαίμαχου Μαρξιστή Επαναστάτη Τροτσκιστή Χρήστου Αναστασιάδη.

Η προσφορά του Χρήστου ήταν πολύ μεγάλη στην ι-

δεολογική και πολιτική πάλη και δια μέσου μιας πλούσιας αρθρογραφίας και με μπροσούρες και βιβλία.

Το βασικό χαρακτηριστικό του Χρήστου ήταν η άκαμπτη, η ακούραστη επιμονή του και η βαθειά και ακλόνητη πίστη του στη Μαρξιστική ιδεολογία, στην προλεταριακή επανάσταση και στο σοσιαλιστικό μέλλον της ανθρωπότητας.

Η μεγάλη συμβολή του συντρόφου μας "Χρηστάκη", όπως είχε πολιτογραφηθεί στους στενούς συνεργάτες του, θα αποκαλυφθεί σε όλο της το βάθος και σε όλη της την έκταση, όταν αξιοποιηθεί το τεράστιο προσωπικό του αρχείο -που είναι και αρχείο του ελληνικού επαναστατικού κινήματος- το οποίο τελικά διασώθηκε χάρις στην προσπάθεια της συντρόφισσάς του Ειρήνης.

Ο Σύντροφός μας Χρήστος θα μείνει στην ιστορία σαν ένα από τα μεγάλα ιδεολογικά στελέχη του Ελληνικού Μαρξιστικού Επαναστατικού κινήματος. Στην πρώτη δε δυνατότητά μας θα δημοσιεύσουμε ένα κατατοπιστικό βιογραφικό του "σημείωμα".

Και για όσους διδαχτήκαμε, πολεμήσαμε και ζήσαμε δίπλα του, ο Χρήστος ήταν ένας εντελώς δικός μας. Δηλαδή από τότε ξέραμε ότι τελικά θα πεθάνει μαχόμενος.

Για την σύνταξη

Βλαδίμηρος - Γιάννης Σταύρου Βερούχης"

(Σοσιαλιστική Προοπτική, Νο. 112, Νοέμβριος 1996, σ. 2)

Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να ειπωθεί τίποτε περισσότερο που να δείχνει τόσο καθαρά την χαμέρπεια και την αισχρότητα τόσο του ίδιου του Γ. Βερούχη όσο και της Συντακτικής του Επιτροπής, μέλος της οποίας ήταν τότε τόσο ο ίδιος όσο και ο "πολύς" Π. Δάγλας. Αφήνουμε τους αναγνώστες να βγάλουν τα συμπεράσματά τους.

Το άρθρο που παραθέσαμε δεν είναι το μοναδικό του είδους. Αξίζει, ωστόσο, να σημειώσουμε, παρεμπιπτόντως, ότι οι εγκωμιαστικές νεκρολογίες του Γ. Βερούχη προς τον Χ. Αναστασιάδη συνέπιπταν με το διάστημα κατά το οποίο η χήρα του εκλιπόντος έδινε, καλή τη πίστη, οικονομική ενίσχυση στην εν λόγω εφημερίδα, προτού φυσικά αυτή εκπέσει στον ρατσιστικό βούρκο στον οποίο σήμερα παρεπιδημεί. Έτσι, στο φύλλο 135 (Νοέμβριος 1998), η "Σύνταξη" της ΣΠ ανακοινώνει το ακόλουθο ευχαριστήριο:

"Λάβαμε στην μνήμη του Μαρξιστή επαναστάτη συντρόφου Χρήστου Αναστασιάδη από την σύντροφο της ζωής του Ειρήνη, το ποσό των 30.000 δρχ. και ευχαριστούμε θερμά".

Οι οικονομικές ενισχύσεις "κόβονται", από την στιγμή που η εφημερίδα αυτή υιοθετεί την σημερινή της ρατσιστική γραμμή για το ζήτημα των μεταναστών, μετά τον Φεβρουάριο του 2000. Έτσι, αντί του "κατατοπιστικού βιογραφικού σημειώματος" που υπόσχεται ο συντάκτης, "στην πρώτη δυνατότητα" δημοσίευσε τον γνωστό του λίβελο.

Σίγουρα δεν γράφει κανείς τόσο εγκωμιαστικά κείμενα για ένα πρόσωπο για το οποίο εγείρονται σοβαρά "αναπάντητα

ερωτήματα" για ύποπτες σχέσεις του με την χούντα των συνταγματαρχών. Θα θέλαμε και εμείς λοιπόν, με την σειρά μας να ρωτήσουμε: Τι συνέβη άραγε και σήμερα ο αρθρογράφος και η εφημερίδα που προηγουμένως έπλεκαν το εγκώμιο του Χ. Αναστασιάδη, θέτουν "ερωτήματα" που αφήνουν αυτά τα χυδαία υπονοούμενα για το πρόσωπό του; Πότε και γιατί θυμήθηκαν τόσα χρόνια μετά τον θάνατό του Χ. Αναστασιάδη αυτά τα "αναπάντητα ερωτήματα", στα οποία οι ίδιοι αποφεύγουν πεισματικά να απαντήσουν; Αν τα περισσότερα μέλη της Συντακτικής Επιτροπής της ΣΠ δεν είχαν, ούτε καν, δει τον Χ. Αναστασιάδη, ο ηλικιωμένος Γ. Βερούχης είναι αναμεμειγμένος επί δεκαετίες στην πολιτική και υπήρξε από την νεανική του ηλικία σύντροφος και συνεργάτης του Χ. Αναστασιάδη, ήδη από τα πρώτα χρόνια ίδρυσης του ΚΔΚΕ, μετά την λήξη του πολέμου, οργάνωσης της οποίας ο εκλιπών υπήρξε ιδρυτικός μέλος και ηγετικό της στέλεχος έως την διάλυσή της, με το απριλιανό πραξικόπημα. Επιπλέον, ο Βερούχης υπήρξε, δύο, μάλιστα, φορές (1979-80, 1987-89), μέλος της ΟΚΔΕ-"Σπάρτακος", οργάνωσης στην οποία ο Χ. Αναστασιάδης έπαιξε προεξάρχοντα ρόλο. Από την πτώση της χούντας μέχρι σήμερα έχουν περάσει 29 χρόνια και από τον θάνατο του Χ. Αναστασιάδη 18. Γιατί ουδέποτε σε όλο αυτό το μακρό διάστημα ο Γ. Βερούχης δεν έθεσε ποτέ και σε κανέναν αυτά τα "αναπάντητα ερωτήματα"; Πολύ θα θέλαμε να μας απαντήσει ο ίδιος, ο "συνήγορός" του Π. Δάγλας ή, έστω, κάποιο άλλο πολιτικό του παραπαίδι. Έτσι, παρά τον σάλο που έχει δημιουργηθεί στους τροτσικιστικούς κύκλους από αυτό το κατάπτυστο δημοσίευμα, η ΣΠ δεν έχει τολμήσει να δώσει συνέχεια. Προτιμά τον δρόμο της σιωπής. Και είναι φυσικό να σιωπά κανείς όταν δεν έχει τίποτα να πει.

Η Συντακτική Επιτροπή της ΣΠ, στο "απαντητικό" της άρθρο αναφέρει:

"Κατηγόρησαν επώνυμα σύντροφό μας, κρυμμένοι οι ίδιοι στην ανωνυμία. Αυτό όμως είναι μια πολιτική ατιμία. Γι' αυτό, απαιτούμε τα ονόματα αυτών των ιεροεξεταστών που συνυπέγραψαν αυτό το κατηγορητήριο, διότι τότε μόνο θα μπορούσαμε να απαντήσουμε σε κάθε έναν από αυτούς προσωπικά".

Ουδείς κατηγόρησε ανώνυμα τον Γ. Βερούχη ως κοινό συκοφάντη. Το κείμενο καταγγελίας υπογράφεται από συγκεκριμένες πολιτικές οργανώσεις, των οποίων τα περισσότερα στελέχη είναι γνωστά για την δράση και την θητεία τους στο τροτσικιστικό κίνημα.

Επιπλέον, ο συγγραφέας αυτού εδώ του άρθρου απέστειλε με το όνομα και το επώνυμο του δημόσια επιστολή καταγγελίας σε γνωστές ιστοσελίδες του διαδικτύου και είναι ιδιαίτερα γνωστός και στον Γ. Βερούχη και στα μέλη της Συντακτικής του Επιτροπής. Ο γράφων, λοιπόν, περιμένει την απάντηση.

Ας σταματήσουν, λοιπόν, να μας εμπαίζουν. Ας απαντήσουν καθαρά και ξάστερα στα χυδαία ερωτήματά τους με ατράντακτες αποδείξεις που να θεμελιώνουν τους υπονοούμενους ισχυρισμούς τους. Διαφορετικά δεν είναι τίποτε άλλο από κοινό συκοφάντες και μάλιστα θρασύδειλοι.

Τι κρύβεται πίσω από τις συκοφαντίες;

Είπαμε προηγουμένως ότι ο Γ. Βερούχης επέλεξε την खुδαία μέθοδο της σπίλωσης της μνήμης του Χ. Αναστασιάδη όντας ανίκανος να αντιμετωπίσει διαφορετικά τις πολιτικές διαφωνίες που είχε μαζί του. Σε αυτές ακριβώς θα αναφερθούμε, στον βαθμό, φυσικά, που μας το επιτρέπει η έκταση αυτού του άρθρου.

Το κατάπτυστο δημοσίευμα του Γ. Βερούχη αποτελεί υποκεφάλαιο σε άρθρο του, στο οποίο υμνεί, αλλά και διαστρεβλώνει, την δραστηριότητα των Δημοκρατικών Επιτροπών Αντίστασης (ΔΕΑ). Αυτή ήταν η ονομασία της οργάνωσης που δημιούργησε μία από τις τάσεις του ΚΔΚΕ την περίοδο της δικτατορίας. Το απριλιανό πραξικόπημα αποτέλεσε το εφαλτήριο για την έκρηξη όλων των αντιφάσεων του ελληνικού μεταπολεμικού τροτσκισμού, με αποτέλεσμα την διάλυση του ΚΔΚΕ και την διάσπασή του σε ποικίλες φράξιες. Καθεμιά από αυτές ακολούθησε διαφορετική πορεία και υιοθέτησε δικό της πολιτικό προσανατολισμό και μεθόδους δράσης κατά την διάρκεια της χουντικής επταετίας. Οι ΔΕΑ δεν ιδρύθηκαν με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΔΚΕ, αλλά από μια ιδιαίτερη φράξια, στην οποία συμμετείχε ενεργά ο Γ. Βερούχης, η οποία στόχευσε στην συγκρότηση ενός μαζικού δημοκρατικού κινήματος υιοθετώντας την τακτική της ατομικής τρομοκρατίας με την ρίψη ελαφρών βομβιστικών μηχανισμών (οι περίφημες "κροτίδες"), μέθοδο που ακολούθησαν πλείστες αντιστασιακές ομάδες ποικίλων πολιτικών αποχρώσεων κατά την ίδια περίοδο. Ωστόσο, οι ελπίδες των ιδρυτών της διαψεύστηκαν γοργά λόγω των καταστροφικών συνεπειών αυτής της τυχοδιωκτικής τακτικής και η οργάνωση εξαρθρώθηκε από την δικτατορία μόλις μερικούς μήνες μετά την ίδρυσή της. Για το τι πραγματικά ήταν τα ΔΕΑ αξίζει να παραθέσουμε ενδεικτικά μια δήλωση του Θ. Ψαραδέλη, ο οποίος διατέλεσε ενεργό στέλεχος της οργάνωσης και υπήρξε γνωστός αντιστασιακός αγωνιστής:

"Ως επακόλουθο του πραξικοπήματος, το ελληνικό τμήμα της Τετάρτης Διεθνούς υπέστη ένα μεγάλο σχίσμα, με την πλειοψηφία των μελών του να ακολουθεί την αυθορμητίστηκη-βομβιστική γραμμή που εκφράστηκε με τις Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης. Οι ομάδες αυτές περιελάμβαναν όλες τις πολιτικές τάσεις, σταλινικούς, δεξιές ομάδες και μοναρχικούς... εξαιτίας του χαρακτήρα που υιοθέτησε η οργάνωση, οι νεαροί ηγέτες που εγκατέλειψαν το ελληνικό τμήμα σύντομα βρέθηκαν στην φυλακή και ένα καινούργιο ξεκίνημα έπρεπε να γίνει από το μηδέν". (παρατίθεται στο Robert J. Alexander, *International Trotskyism 1929-1985, A documented analysis of the movement*, σ. 43, Duke University Press, Durham and London, 1991, απόσπασμα από συνέντευξη που δόθηκε το 1972, δική μας μετάφραση)

Η πολιτική στρατηγική του ηγετικού πυρήνα των ΔΕΑ δεν αποσκοπούσε, επομένως, στην κινητοποίηση της εργατικής τάξης για την ανατροπή της χούντας μέσω της σοσιαλιστικής επανάστασης αλλά, απεναντίας, στην επιστράτευση του αντιδικτατορικού ελληνικού λαού γενικά, ανεξάρτητα από

ταξική θέση και πολιτική τοποθέτηση, για την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας -της δημοκρατικής μορφής της δικτατορίας της αστικής τάξης- μέσω της συγκρότησης δημοκρατικών επιτροπών και εφαρμογής της μικροαστικής τακτικής της ατομικής τρομοκρατίας, την οποία ο μαρξισμός απορρίπτει ως αδιέξοδη απόπειρα μιας πεφωτισμένης μαχητικής μειοψηφίας να υποκαταστήσει το πραγματικό κίνημα των μαζών. Κοντολογίς, η στρατηγική της φράξιας του ΚΔΚΕ που δημιούργησε τις ΔΕΑ δεν είχε την παραμικρή σχέση με τον επαναστατικό μαρξισμό, αλλά με τον **αστικοδημοκρατικό μικροαστικό τυχοδιωκτισμό**.

Εν αντιθέσει με τους τυχοδιωκτισμούς του Γ. Βερούχη και της ομάδας που συμμετείχε, ο Χ. Αναστασιάδης και η τάση του διαχωρίστηκαν από τον αστικοδημοκρατικό προσανατολισμό των ΔΕΑ, αρνήθηκαν ρητά την αδιέξοδη τακτική της ατομικής τρομοκρατίας, και επέλεξαν την διενέργεια προπαγάνδας με την έκδοση και την κυκλοφορία τριών παράνομων πολυγραφημένων εντύπων ("Εργατική Πάλη", "4η Διεθνής", "Αγωνιστής"), χωρίς να αφήσουν έκθετες τις δυνάμεις τους στα χέρια των χουντικών αρχών, εν ονόματι της υποκατάστασης της πολιτικής δουλειάς με τις "δυναμικές ενέργειες" του ηγετικού πυρήνα των ΔΕΑ.

Προς αποφυγήν κάθε παρεξήγησης, αναγνωρίζουμε και σεβόμαστε την αγωνιστικότητα των μελών των ΔΕΑ, του ίδιου του Γ. Βερούχη, όπως και κάθε αντιστασιακού αγωνιστή, χωρίς, ωστόσο, αυτό να σημαίνει ότι είμαστε υποχρεωμένοι να αποδεχτούμε και το πολιτικό περιεχόμενο και την τακτική του αγώνα τους. Ωστόσο, το αδιέξοδο αυτού του πολιτικού προσανατολισμού δεν άργησε να φανεί και το δίκτυο εξαρθρώθηκε πολύ σύντομα από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της χούντας, με αποτέλεσμα την σύλληψη και την καταδίκη, συχνά σε βαρύτατες ποινές, δεκάδων αγωνιστών που **πλήρωσαν το τμήμα των τυχοδιωκτικών επιλογών της ηγεσίας τους**. Όπως φαίνεται και από το ίδιο το δημοσίευμα του Γ. Βερούχη, στις 18 Οκτωβρίου 1968, δηλαδή μόλις έξη μήνες μετά την δημιουργία της οργάνωσης, άρχισε στο έκτακτο στρατοδικείο Αθηνών, η πρώτη δίκη 38 μελών των ΔΕΑ. Ο ενθουσιασμός των "δυναμικών ενεργειών" και οι φαντασιώσεις για την δημιουργία ενός "μαζικού δημοκρατικού κινήματος αντίστασης" εξανεμίστηκαν από την οικτρή πραγματικότητα της εξάρθρωσης της οργάνωσης. Οι καθοδηγητές των ΔΕΑ, από μελλοντικοί ηγέτες του "δημοκρατικού ελληνικού λαού" βρέθηκαν ξαφνικά φυλακισμένοι ή καταδικασμένοι. Μεταξύ αυτών, ο Γ. Βερούχης, ύστερα από την επικήρυξή του, στις 9 Φεβρουαρίου 1968, επιλέγει τον δρόμο της απόδρασης στο εξωτερικό. Η ιστορία των ΔΕΑ, την οποία ο ίδιος επιμένει να παρουσιάζει ως εποποιία, ήταν ένα ακόμη διόλου πρωτότυπο αποτυχημένο τυχοδιωκτικό εγχείρημα του μικροαστικού δημοκρατισμού. Ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι, όπως ο Γ. Βερούχης, που, παρά τις οικτρές αποτυχίες τους, επιμένουν πεισματικά να μην θέλουν να μάθουν από τα λάθη τους και -το χειρότερο- να τις παρουσιάζουν ως νίκες για να διαπαιδαγωγήσουν στρεβλά νέες απληροφόρητες γενιές αγωνιστών, οδηγώντας τες στα ίδια ακριβοπληρωμένα σφάλματα του παρελθόντος.

Το μένος, ωστόσο, του Γ. Βερούκη, απέναντι στον Χ. Αναστασιάδη έχει και μία άλλη, ίσως σημαντικότερη, εξήγηση: την ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος και, συγκεκριμένα, την διάσταση του ελληνικού τροτσκισμού και του θεμελιωτή του, Παντελή Πουλιόπουλου, με το αντιδραστικό ρεύμα του αρχαιομαρξισμού. Σε αυτό η συμβολή του Χ. Αναστασιάδη υπήρξε καθοριστική, διότι **αποκατέστησε την ιστορική αλήθεια για τον αντιδραστικό χαρακτήρα του αρχαιομαρξισμού**. Αυτό έχει δημιουργήσει ένα σοβαρό πολιτικό εμπόδιο στην προσπάθειά του Γ. Βερούκη να νεκραναστήσει τον αρχαιομαρξισμό, διαστρεβλώνοντας κατάφωρα την ιστορική αλήθεια, και, κυρίως, δημιουργώντας μια ομάδα -την ομάδα που εκδίδει την ΣΠ- κατά τα αρχαιομαρξιστικά πρότυπα.

Ο Χρήστος Αναστασιάδης υπήρξε μέλος της οργάνωσης του "Αρχείου του Μαρξισμού" από το 1929 και συμμετείχε στην ίδρυση της ΚΟΜΛΕΑ (Κομμουνιστική Οργάνωση Μπολσεβίκων, Λενινιστών, Αρχαιομαρξιστών) -ονομασία που υιοθέτησε η οργάνωση μετά την προσχώρησή και την βραχύβια παραμονή της στην Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση- έως το 1934. Μετά την εσωκομματική κρίση και το σχίσμα στην ΚΟΜΛΕΑ, τάσσεται υπέρ των απόψεων του Τρότσκι, αποχωρεί από την οργάνωση και συμμετέχει στις τεταρτοδιεθνιστικές ομάδες "Μπολσεβίκος" και "Νέος Δρόμος", που αποσπάστηκαν από τον αρχαιομαρξισμό. Στην συνέχεια, προσχωρεί στην ΕΟΚΔΕ (Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας), οργάνωση που σχηματίστηκε με την ενοποίηση της ΟΚΔΕ του Παντελή Πουλιόπουλου και τεταρτοδιεθνιστικών ομάδων που προήλθαν από το "Αρχείο". Ανήκει, επομένως, **στις δυνάμεις των τροτσκιστών που αποσπάστηκαν από τον αρχαιομαρξισμό, τήρησαν κριτική στάση απέναντί του και ενοποιήθηκαν με τις τροτσκιστικές δυνάμεις που αντιπροσώπευε η οργάνωση του Πουλιόπουλου**. Από τότε, ο Χρήστος Αναστασιάδης υπήρξε ο στενότερος συνεργάτης του Πουλιόπουλου και, μετά την εκτέλεσή του, το 1943, διετέλεσε ηγετικό στέλεχος της οργάνωσης και, παράλληλα με την δραστήρια συμμετοχή του στο τροτσκιστικό κίνημα, ανέλαβε ως έργο ζωής την διάσωση της εργογραφίας του Πουλιόπουλου και την προβολή της μεγάλης πολιτικής του συνεισφοράς. Ο Χ.Αναστασιάδης υπήρξε, επομένως, ένας άνθρωπος που, **όντας πρώην μέλος του αρχαιομαρξισμού, γνώρισε πολύ καλά την οργάνωση αυτή "εκ των έδων"** και πιστοποίησε, όπως και πολλά άλλα πρώην μέλη του "Αρχείου", με ιστορικά δημοσιεύματα που διακρίνονται για την επιχειρηματολογική τους δεινότητα και την ιστορική τεκμηρίωση **την ορθότητα των απόψεων του Πουλιόπουλου για τον αντιδραστικό ρόλο του αρχαιομαρξισμού**.

Έτσι, με πλούσια αρθρογραφία του καταγράφει την ιστορία του μεσοπολεμικού τροτσκιστικού κινήματος και αποκαλύπτει την αντιδραστική φύση της αρχαιομαρξιστικής σχέτας. Προτείνουμε ενδεικτικά ορισμένα σχετικά κείμενά του, δημοσιευμένα στο περιοδικό "**Μαρξιστικό Δελτίο**": "**Αλήθειες και ψέμματα για την ιστορία του κινήματός μας**" (Μέρος 1 και 2), "**Ο Αρχαιομαρξισμός στη γέννηση και την ανάπτυξη του**", "**Ο Αρχαιομαρξισμός: Μύθος**

και πραγματικότητα" και "**Η ιστορία του ελληνικού τροτσκισμού στην κλίση του Προκρούστη**", τα οποία περιλαμβάνονται στο πρόσφατο βιβλίο "**Ο τροτσκισμός και η εποχή μας**" (Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, Αθήνα 2003). Σε αυτά, ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται για την ιστορία του ελληνικού τροτσκιστικού κινήματος μπορεί να βρει μια καλή σκιαγράφησή της, συνοδευόμενη από πλούσιο υλικό και τεκμηριωμένες απόψεις, με τις οποίες αποκαλύπτεται η πραγματική πολιτική φυσιογνωμία του αρχαιομαρξιστικού ρεύματος και αποδεικνύεται η πλήρης διάστασή του με τον τροτσκισμό.

Αυτό ακριβώς το γεγονός αποτελεί και το "κόκκινο πανί" για τον φιλοαρχαιομαρξιστή Γ. Βερούκη και τους ανιστόρητους θιασώτες του. Ασφαλώς είναι αναφαίρετο δικαίωμα οποιουδήποτε να υιοθετεί μια άποψη φίλα προσκείμενη στον αρχαιομαρξισμό ιστορική και πολιτική αντίληψη. Μόνο που ο Βερούκης και οι μυγοχάφτες οπαδοί του **υιοθετούν ταυτόχρονα και τις κλασσικές αρχαιομαρξιστικές μεθόδους για να υποστηρίξουν τις απόψεις τους**: την έξαλλη διαστρέβλωση ιστορικών γεγονότων και απόψεων και την συκοφαντική προσωπική επίθεση όσων διαφωνούν με την θρησκευτική αρχαιομαρξιστική τους υμνολογία. Σε αυτό, σίγουρα, αποδεικνύονται "άξιοι συνεχιστές" των πολιτικών τους προκατόχων.

Η σημερινή νεόκοπη αρχαιομαρξιστική συνηγορία που έχει αναλάβει εργολαβικά ο Γ.Β. και η κουστωδία του έχει μια πολιτική εξήγηση που δεν είναι δύσκολο να την ανακαλύψει κανείς. Στο σημείο αυτό ισχύει το αρχαίο ρητό "όμοιος τω ομοίω αεί πελάζει" ή, αν προτιμάτε, η δημώδης παροιμία "όμοιος τον όμοιο κι η κοπριά τα λάχανα". Υπερασπίζονται με τόσον φανατισμό τον αρχαιομαρξισμό, επειδή από εκεί ακριβώς αντλούν την προσφορότερη παράδοση πάνω στην οποία θέλουν να θεμελιώσουν το δικό τους "πολιτικό εγχείρημα", με την φρούδα φιλοδοξία να δημιουργήσουν μια νεκραναστημένη αρχαιομαρξιστική οργάνωση. Σε αυτό έχουν δίκιο, διότι, πράγματι, **τους ενώνουν πολλά με τους αρχαιομαρξιστές προπάτορές τους**. Τους ενώνει, πρώτα απ' όλα, η κοινότητα των αντιδραστικών τους αντιλήψεων, ο εμφυλιοπολεμικός αντικομμουνιστικός εκφυλισμός του αρχαιομαρξισμού και ο ρατσιστικός ξενοφοβικός ξεπεσμός της βερούχειας μετάλλαξής του. Τους ενώνει η κραυγαλέα προσαρμογή στα πιο καθυστερημένα στρώματα της ελληνικής εργατικής τάξης (οι περίφημοι "παρθένοι εργάτες" κατά την έκφραση του Π. Δάγλα) και, ειδικά, στα πιο συντηρητικά στρώματα της μικροαστικής αντίδρασης, που είναι και οι κλασσικοί φορείς του εθνικού σοβινισμού και του έξαλλου ρατσιστικού φανατισμού κατά των μεταναστών. Τους ενώνει επίσης ο οικονομιστικός εργατισμός που, εν ονόματι της προσηχηματικής υπεράσπισης των θεσμικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης, στρέφει, σε περιόδους κρίσης, το ένα τμήμα του προλεταριάτου εναντίον του άλλου για την διαφύλαξη της θέσης των ανώτερων στρωμάτων του απέναντι στα πιο καταπιεσμένα. Τους ενώνει ο ίδιος πολιτικός καιροσκοπισμός, η υιοθέτηση των πιο διαφορετικών πολιτικών θέσεων ανάλογα με τις συγκυριακές διαθέσεις της μικροαστικής "κοινής

γνώμης" (εξ ου και ο ξενοφοβικός τους κατήφορος), με κίβδηλες αναφορές στον μαρξισμό. Τους ενώνει ο ιδεολογικός πρωτογονισμός -μέχρι σημείο θεωρητικής αποκτήνωσης- που απεχθάνεται την μαρξιστική επιστήμη και μετατρέπει τον κομμουνισμό σε θρησκευτικό δόγμα ανάμικτο με κούφια μικροαστικές ηθικολογίες στην θεωρία και ηθική εξαχρείωση στην πράξη. Τους ενώνουν οι πανομοιότυπες γραφειοκρατικές μέθοδοι, η παντελής έλλειψη εσωτερικής δημοκρατικής λειτουργίας και συλλογικών διαδικασιών, το προσωποπαγές καθεστώς, η απομόνωση και ο αποκλεισμός όσων τολμήσουν να αμφισβητήσουν το "αλάθητο" της ηγεσίας και η λατρεία του "μεγάλου αρχηγού". Τους ενώνει, τέλος, η ίδια μεθοδολογία στην αντιμετώπιση των πολιτικών αντιπάλων, με την μέθοδο της λασπολογίας και της συκοφαντικής δυσφήμισης.

Σφτεριστές ενός τίτλου

Ωστόσο, οι εθνικοσοσιαλιστές της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" δεν είναι μονάχα διαφημιστές του αρχαιομαρξιστικού πτώματος αλλά και **σφτεριστές της εφημερίδας που κυκλοφορούν**. Η εφημερίδα "Σοσιαλιστική Προοπτική" εκδόθηκε το 1981, με την μορφή φυλλαδίου, από την **Σοσιαλιστική Οργάνωση Εργαζομένων** (ΣΟΕ), η οποία ήταν το ελληνικό τμήμα του μορνετικού Διεθνούς Συνδέσμου Εργαζομένων - 4η Διεθνής. Ανεξάρτητα από τις σοβαρές πολιτικές αδυναμίες και τα πολιτικά σφάλματά της ήταν αναμφισβήτητη μια τροτσικιστική οργάνωση -τουλάχιστον, με τα κριτήρια του εκφυλισμένου μεταπολεμικού τροτσικισμού- που κράτησε, μεταξύ άλλων, μια συνεπή διεθνιστική στάση απέναντι στον ρατσισμό και την ξενοφοβία και υποστήριζε σταθερά την ταξική ενότητα Ελλήνων και ξένων εργατών, στην πάλη για την προλεταριακή επανάσταση, ενάντια στην καταπίεση που υφίστανται οι μετανάστες εργάτες από την άγρια καταστολή του ελληνικού αστικού κράτους και της υπερεκμετάλλευση των εργοδοτών. Αυτή η γραμμή αποτέλεσε την σταθερή πλεύση αυτής της οργάνωσης σε ολόκληρη την ιστορία της και αυτήν διατήρησε ύστερα από την κρίση που υπέστη, το 1995, και την μετονομασία της πλειοψηφία της σε Κομμουνιστική Οργάνωση Επαναστατών Εργατών - 4η Διεθνής (ΚΟΕΕ) που διατήρησε την εφημερίδα "Σοσιαλιστική Προοπτική". Το γεγονός αυτό μπορεί πολύ εύκολα να αποδειχτεί από το σύνολο της αρθρογραφίας της εφημερίδας και τα ντοκουμέντα της οργάνωσης και είναι πασίγνωστο σε όσους έχουν συμμετάσχει σε αυτήν, έχουν παρακολουθήσει την πορεία της και προμηθεύονταν την εφημερίδα της, στην οποία υπήρχαν πλείστα άρθρα για το ζήτημα των μεταναστών, στα οποία τηρούνταν απαρέγκλιτα αυτή η διεθνιστική ταξική γραμμή.

Ωστόσο, από τον Φεβρουάριο του 2000, η εφημερίδα αυτή μεταβάλλει τόσο το πολιτικό της περιεχόμενο, όσο και ειδικά την γραμμή της για το ζήτημα των μεταναστών, υιοθετώντας και θέτοντας στο επίκεντρο της πολιτικής της εξόφθαλμα ρατσιστικές αντιλήψεις, πανομοιότυπες με την προπαγάνδα των ακροδεξιών και φασιστικών εντύπων. Αρκεί μια ματιά στην σχετική αρθρογραφία της για να διαπι-

στώσει κανείς του λόγου το αληθές. Στο έντυπο αυτό, εξαπολύεται συστηματικά μια ξέφρενη προπαγάνδα κατά των μεταναστών και των προσφύγων που βρίσκονται στην Ελλάδα, θεωρώντας τους υπεύθυνους για την ανεργία και την πτώση του βιοτικού επιπέδου των Ελλήνων εργατών. Έτσι, καλεί, χωρίς περιστροφές, τους Έλληνες εργάτες να εκδιώξουν από τους χώρους δουλειάς τους μετανάστες που δουλεύουν με πενιχρά μεροκάματα και απαιτεί από το αστικό κράτος την άμεση απέλασή τους και την θέσπιση ενός ορίου "εισαγωγής" μεταναστών για την κάλυψη των αναγκών της οικονομίας. Οι αρθρογράφοι της ΣΠ, αφού στιγματίζουν όσους διαφωνούν με τις ρατσιστικές τους απόψεις ως "φερέφωνα των καπιταλιστών" και διαφημίζουν τους εαυτούς τους ως γνήσιους υπερασπιστές των κατακτήσεων του ελληνικού προλεταριάτου έναντι των "καθυστερημένων μεταναστών". Στο ζήτημα αυτό έχουμε αναφερθεί αναλυτικά σε άλλα άρθρα μας και εδώ δεν πρόκειται να επεκταθούμε. Θέλουμε απλώς να επισημάνουμε τι έγγραφε η ίδια εφημερίδα και **τι έγραφαν οι ίδιοι αρθρογράφοι πριν από μερικά χρόνια για το ίδιο ζήτημα**. Δεν θα παραθέσουμε κάποιο άρθρο, αν και έχουμε στην διάθεσή μας σχετικά ευνόγραφα άρθρα τους και άρθρα της Συντακτικής Επιτροπής της εφημερίδας. Θα παραθέσουμε ένα πιο "επίσημο" κείμενο για να φανεί τόσο η χτυπητή διαφορά ανάμεσα στην οργάνωση που εξέδιδε την ΣΠ και τους σημερινούς της σφτεριστές, αλλά και την χυδαία διγλωσσία των σημερινών της "κυρίων":

"Ο εθνικισμός και όλα τα συμπληρώματά του είναι ένα βασικό μέρος της αντεργατικής επίθεσης των αστών. Σκοπεύει στο χτύπημα της εργατικής αντίστασης και στην προετοιμασία για αντεπαναστατικές λύσεις... Ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και ο μιλιταρισμός είναι το γνήσιο γέννημα της καπιταλιστικής κρίσης. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αντιμετώπισή τους, αν δεν χτυπηθεί ο σκληρός πυρήνας της αστικής ιδεολογίας, δηλαδή η ιδέα ότι ανάμεσα στους εκμεταλλεζόμενους και τους εκμεταλλευτές υπάρχουν κοινά συμφέροντα. Γι' αυτό και οι κάθε λογής ρεφορμιστές είναι σήμερα στην υπηρεσία του εθνικισμού, γιατί ο "πατριωτισμός" τους ξεκινά από την αντίληψη ότι τα εθνικά συμφέροντα είναι πάνω από τα ταξικά.

Η κόντρα με τον εθνικισμό και η υπεράσπιση των ξένων εργατών δεν είναι δημοκρατικά καθήκοντα. Είναι ταξικά ζητήματα, από τα οποία εξαρτάται η ίδια η ύπαρξη του εργατικού κινήματος. Οι εργαζόμενοι σήμερα δεν μπορούν να υπερασπιστούν ούτε τις πιο στοιχειώδεις κατακτήσεις τους αν δεν σταθούν ενάντιοι σε οποιαδήποτε οικονομική, πολιτική ή στρατιωτική πρωτοβουλία των αφεντικών τους στην περιοχή. Αν δεν απλωθεί παντού ο διεθνισμός της εργατικής τάξης, που δεν γνωρίζει σύνορα και θεωρεί όλους τους εργάτες του κόσμου ταξικά αδέρφια. Χαν δεν δραστηριοποιηθούν οι εργάτες και οι νεολαίοι για το τσάκισμα των φασιστικών συμμοριών, που παρά το σημερινό τους μέγεθος τους, είναι η πιο θανάσιμη απειλή για το εργατικό κίνημα".

"Ο κίνδυνος του εθνικισμού πάει μαζί με τον κίνδυνο του ρατσισμού και της αναβίωσης των φασιστικών συμμοριών. Καμιά αποφασιστική αντίσταση δεν πρόκειται να προβάλλει η εργατική τάξη σ' αυτήν την επίθεση, αν δεν υπερασπιστεί τον ίδιο της τον εαυτό σα μια ενιαία τάξη, που δεν γνωρίζει και διακρίσεις στο εσωτερικό της. Το ζήτημα της υπεράσπισης των ξένων εργατών, με την απαίτηση για ίσα δικαιώματα και ίσους μισθούς και με την πάλη για την οργάνωσή τους στα σωματεία, δεν είναι ζήτημα "δημοκρατίας" ή "πολιτισμού" αλλά εσωτερικό ζήτημα της τάξης μας. Πρέπει να κατοχυρωθεί η αντίληψη ότι οι ξένοι εργάτες είναι τμήμα του ελληνικού προλεταριάτου".

Και το κείμενο καταλήγει στην πολιτική προγραμματική θέση:

"Υπεράσπιση των ξένων εργατών ενάντια στα ρατσιστικά πογκρόμ του κράτους. Ίσοι μισθοί-ίσα δικαιώματα. Ανοικτά σύνορα. Όχι στα τάγματα συνόρων. Ν' αναλάβουν δράση τα συνδικάτα για να κερδίσουν τους ξένους εργάτες".

Τα αποσπάσματα που παραθέσαμε προέρχονται από την **"Εισήγηση πάνω στην εθνική πολιτική κατάσταση"** (σ. 4, 8, 12), δηλαδή στις Πολιτικές Θέσεις του συνεδρίου της ΣΟΕ, το 1996, γραμμένες από τον Π. Δάγλα, εγκεκριμένες από το σύνολο των μελών της Κεντρικής Επιτροπής, στην οποία ανήκε και ο Γ. Βερούχης, και ψηφισμένες ομόφωνα από τους συνέδρους.

Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε εμείς. **Οι τοποθετήσεις αυτές αποτελούν την καλύτερη απάντηση από τους ίδιους στις σημερινές τους θέσεις.** Δεν νομίζουμε να ήταν τότε "φερέφωνα των καπιταλιστών" που σήμερα αίφνης ανένηψαν. Ούτως ή άλλως, δεν μπήκαν ποτέ στον κόπο να εξηγήσουν δημόσια, αν όχι στους εαυτούς τους ή στα μέλη τους, τουλάχιστον στους αναγνώστες της εφημερίδας τους την ριζική αλλαγή της γραμμής της και να κάνουν μια στοιχειώδη αυτοκριτική για την διεθνιστική "αρρώστια" της "παιδικής τους ηλικίας", μιας και τώρα πια έχουν γίνει ώριμοι "κομμουνιστές-τροτσκιστές". Αποκαλύπτουν μονάχα την δική τους γνωστή αναισχυντία, το επίπεδο της πολιτικής τους σοβαρότητας και αξιοπιστίας.

Ωστόσο, η αλλαγή αυτή δεν οφείλεται σε κάποιο μυστήριο. Απλούστατα, ο ηγετικός σχηματισμός της ομάδας, με επικεφαλής τον Γ. Βερούχη, απομάκρυνε και διέγραψε με τρόπο καθαρά γραφειοκρατικό όλους τους διαφωνούντες στο εσωτερικό της ομάδας, πραγματοποιώντας μια σταδιακή εκκαθάριση των γραμμών της, πατώντας στο χαμηλότατο πολιτικό κριτήριο των υπολοίπων μελών της. Οι εκκαθαρίσεις αυτές περιελάμβαναν όλες τις συνηθισμένες γραφειοκρατικές ιντριγκαδόρικες μεθόδους, ιδιαίτερα γνωστές και επί χρόνια εφαρμοσμένες από αυτόν τον "σεμνό αγωνιστή": απομάκρυνση δοκίμων μελών, διάλυση πυρήνων που διαφωνούσαν, ατομική μετάταξη των διαφωνούντων σε άλλους πυρήνες, "προσωρινή διαθεσιμότητα" άλλων, άρνηση κυκλοφορίας ντοκουμέντων με τα οποία εξέφραζαν τις απόψεις τους, αντικαταστατική διάλυση της Εξελεγκτικής Επιτροπής και απευθείας διαγραφές από την "ηγεσία" με α-

νυπόστατες κατηγορίες. Ο γράφων, μάλιστα, έφθασε στο σημείο να κατηγορείται, εν αγνοία του, ως "οργανωτής φράξιας" έχοντας προ μηνών απομακρυνθεί από την οργάνωση. Οι επιστολές διαμαρτυρίας του έμειναν φυσικά απάντητες από την "πεφωτισμένη ηγεσία". Δεν είναι φυσικά η πρώτη φορά που ο Γ. Βερούχης μετέρχεται τέτοιες μεθόδους. Με τον ίδιο τρόπο διέλυσε την ομάδα που εξέδιδε στις αρχές της δεκαετίας του '70 τα "Μάξιμα Φύλλα" και γενικότερα ολόκληρη η πορεία του χαρακτηρίζεται από την ίδια ατέρμονη γραφειοκρατική μεθοδολογία, όντας πιστός στις αρχαιομαρξιστικές του "αρχές".

Ρατσιστική φρενίτιδα

Οι ρατσιστές της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" ρίχνουν το φταίξιμο για την ανεργία και την συρρίκνωση του βιοτικού επιπέδου της ελληνικής εργατικής τάξης στους μετανάστες, στο πιο καταπιεσμένο τμήμα του ελλαδικού προλεταριάτου, και όχι στο σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Σε αυτό δεν είναι διόλου πρωτότυποι. **Χρησιμοποιούν την προπαγάνδα του νεοναζισμού και της ακροδεξιάς, ντύνοντάς την με "μαρξιστικό" περίβλημα, προκειμένου να σπείρουν την διχόνοια, την διάσπαση και την αντιπαλότητα μέσα στους κόλπους της εργατικής τάξης, προς μεγάλη χαρά των καπιταλιστών.**

Το ρατσιστικό τους παραλήρημα φαίνεται πως έχει φθάσει στο επίπεδο της φρενίτιδας. Σε ένθετο Νο. 65 της ΣΠ (Ιούλιος - Αύγουστος 2005) ο "κομμουνιστής-τροτσκιστής" Β. Παπανικολάου, ο έτερος θιασώτης του Γ. Βερούχη, μας δίνει την λύση για να απαλλαγούμε, επιτέλους, από την "μάστιγα των καθυστερημένων ξένων", προτείνοντας τα εξής:

"Η μόνη λύση για την ακύρωση του πρωτοφανούς και στρατηγικού αυτού σχεδίου του καπιταλισμού, είναι να αντιδράσει με κάθε μέσο ο ελληνικός λαός και να απαιτήσει από την κυβέρνηση και τους εργοδότες τη δραστική μείωση του αριθμού των ξένων που ζουν στη χώρα"

"Για να γίνει αυτή η μείωση, δεν χρειάζονται ούτε πογκρόμ, ούτε ξυλοδαρμοί, ούτε δολοφονίες αλλοδαπών. Το πρόβλημα θα καταπολεμηθεί στη ρίζα του, δηλαδή στον κεφαλαιώδη τομέα της εργασίας. Αν, μετά από πίεση του λαού και των συνδικάτων, επιβληθεί ανώτατο όριο παραμονής αλλοδαπών στη χώρα και ανώτατο όριο πρόσληψής τους ανά επάγγελμα, και συνακόλουθα το κράτος πάψει να χορηγεί άδειες εργασίας στους πλεονάζοντες αλλοδαπούς, το πρόβλημα θα λυθεί" (Ένθετο Νο.65, "Για τους ξένους εργάτες", σ. 6)

Μαθαίνουμε έτσι ότι πρέπει να απορριφθούν τα πογκρόμ, οι ξυλοδαρμοί και οι δολοφονίες "αλλοδαπών" ως μη πρόσφορα μέσα, επειδή δεν παρέχουν την ριζική λύση του προβλήματος!!! Σε ποιους απευθύνεται άραγε; Μήπως ο αρθρογράφος προσπαθεί να "νουθετήσει" τις φασιστικές συμμορίες και τις κατασταλτικές αρχές και τους προτείνει να συνταχθούν με την ομάδα του για την δραστική επίλυση του ζητήματος; Το πρόβλημα με αυτούς τους ακραιφνείς ρατσιστές και σοβινιστές δεν είναι τόσο η βρωμερή προπαγάνδα τους -αυτή την κάνουν παραδοσιακά οι φασίστες- ό-

σο το ότι προσπαθούν να την ντύσουν με "μαρξιστική" περιβολή. Το παραπάνω απόσπασμα είναι μέρος της εισαγωγής σε ένθετο που περιέχει κείμενα του Μαρξ και του Ένγκελς, τα οποία, φυσικά, δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την ρατσιστική προπαγάνδα.

Στην εποχή του Λένιν, υπήρχαν μέσα στην δεξιά ρεφορμιστική πτέρυγα της Β' Διεθνούς παρόμοιες ρατσιστικές φωνές που αξίωναν τον περιορισμό της μετανάστευσης Ασιατών εργατών στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, απηλώνοντας τις πιέσεις της αυστραλιανής και αμερικανικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Με παρέμβαση της αριστερής πτέρυγας της Β' Διεθνούς, στο διεθνές σοσιαλιστικό συνέδριο της Στουτγάρδης, το 1907, αποκρούστηκε αποφασιστικά κάθε σχετικό ψήφισμα από μέρους των ομορτουμιστών και, αντιθέτως, ψηφίστηκε απόφαση στην οποία τονίστηκε η ταξική αλληλεγγύη μεταξύ των εργατών όλων των χωρών. Ας δούμε τι γράφει ο ίδιος ο Λένιν στο ραπόρτο του για το εν λόγω συνέδριο:

"Θα πούμε λίγα λόγια για τον εκπατρισμό και την μετανάστευση. Και στο ζήτημα αυτό στην επιτροπή έγινε προσπάθεια να υποστηριχθούν οι στενές συντεχνιακές απόψεις και ν' απαγορευτεί η μετανάστευση εργατών από τις καθυστερημένες χώρες (των κούληδων από την Κίνα κ.λ.π). Είναι ακριβώς το ίδιο πνεύμα του αριστοκρατισμού μέσα στους προλετάριους μερικών "πολιτισμένων" χωρών που βγάζουν ορισμένα κέρδη από την προνομιακή θέση τους και γι' αυτό έχουν την τάση να ξεχνάνε τις απαιτήσεις της διεθνούς ταξικής αλληλεγγύης. Μέσα στο ίδιο το συνέδριο δεν βρέθηκαν υπερασπιστές αυτής της συντεχνιακής και μικροαστικής στενότητας αντιλήψεων. Η απόφαση ανταποκρίνεται απόλυτα στις απαιτήσεις της επαναστατικής σοσιαλδημοκρατίας..." (B. I. Λένιν, "Το Διεθνές Σοσιαλιστικό Συνέδριο της Στουτγάρδης", Άπαντα, Τόμος 16, σ. 77, Σύγχρονη Εποχή).

Και συνεχίζει:

"Σε συνέχεια πάνω στο ζήτημα του εκπατρισμού και της μετανάστευσης, στην επιτροπή του συνεδρίου της Στουτγάρδης εκδηλώθηκε πολύ καθαρά η διαφωνία ανάμεσα στους ομορτουμιστές και στους επαναστάτες. Τους πρώτους τους τραβούσε η σκέψη ότι πρέπει να περιοριστεί το δικαίωμα της μετανάστευσης για τους καθυστερημένους, μη ανεπτυγμένους εργάτες, ιδιαίτερα για τους Ιάπωνες και τους Κινέζους. Το στενό, κλειστό συντεχνιακό πνεύμα της τρεϊντιγιουνίστικης αποκλειστικότητας υπερίσχυσε σ' αυτούς τους ανθρώπους απέναντι στη συνείδηση των σοσιαλιστικών καθηκόντων τους, δηλαδή απέναντι στο καθήκον να δουλέψουν για να διαφωτίσουν και να οργανώσουν τα στρώματα του προλεταριάτου που δεν έχουν τραβηχτεί ακόμη στο εργατικό κίνημα. Το συνέδριο απέκρουσε όλες τις απόπειρες που έγιναν μ' αυτό το πνεύμα. Ακόμη και στην επιτροπή οι ψήφοι υπέρ του περιορισμού της ελευθερίας της μετανάστευσης έμειναν μετρημένοι στα δάχτυλα και η απόφαση του διεθνούς συνεδρίου είναι διαποτισμένη με πνεύμα που παραδέχεται ότι χρειάζεται εδώ η αλληλέγγυα ταξική πάλη των εργατών όλων

των χωρών". (B. I. Λένιν, "Το Διεθνές Σοσιαλιστικό Συνέδριο της Στουτγάρδης", Άπαντα, Τόμος 16, σ. 91, Σύγχρονη Εποχή)

Για μια περαιτέρω διαπραγμάτευση του ζητήματος από το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα συστήνουμε το άρθρο **"Η εργατική μετανάστευση και ο επαναστατικός μαρξισμός"**, που δημοσιεύτηκε σε τρεις συνέχεις στην εφημερίδα **"Εργατική Δημοκρατία"**.

Φθηνή ξενοφοβική προπαγάνδα

Δεν υπάρχει πιο χυδαίο ψέμα από το ότι οι ξένοι εργάτες και οι μετανάστες ευθύνονται για την ανεργία, την καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων και την πτώση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης. Εξίσου χυδαίο είναι το ψέμα, προσφιλέστατο σε όλα τα ρατσιστικά κινήματα, ότι εάν οι μετανάστες φύγουν, τότε οι θέσεις εργασίας θα καλυφθούν από "ντόπιους" εργαζόμενους, η ανεργία θα μειωθεί, οι μισθοί θα παραμείνουν σε υψηλά επίπεδα και τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα θα διατηρηθούν.

Όσον αφορά την ανεργία, όπως κάθε μαρξιστής γνωρίζει, αυτή αποτελεί οργανικό στοιχείο του καπιταλισμού, το οποίο καθορίζεται, πρώτον, από τη εισαγωγή τεχνολογικών μεθόδων παραγωγής και μεθόδων καταμερισμού εργασίας που αυξάνουν το σταθερό κεφάλαιο (μηχανές κτλ) και μειώνουν την απασχόληση εργατών και, δεύτερον, από τη μείωση του ρυθμού συσσώρευσης κεφαλαίου με αποτέλεσμα τον περιορισμό στην αύξηση της ζήτησης εργασίας, και το φαινόμενο αυτό επιδεινώνεται κατά τη διάρκεια των αναπόφευκτων περιοδικών κυκλικών κρίσεων υπερπαραγωγής. Οι δε μισθοί, ως γνωστόν, καθορίζονται από την προσφορά και την ζήτηση της εργατικής δύναμης, η οποία στον καπιταλισμό δεν είναι παρά ένα εμπόρευμα, του οποίου η τιμή, όπως και όλων των άλλων εμπορευμάτων, πέφτει, όταν η προσφορά είναι μεγαλύτερη από την ζήτηση, και στον καπιταλισμό η προσφορά της εργατικής δύναμης ξεπερνάει διαρκώς τη ζήτησή της. Από το πλήθος των ανέργων εργατών και των κατεστραμμένων αγροτών και των μικροαστών της πόλης, σχηματίζεται η στρατιά των ανέργων, ο λεγόμενος "εφεδρικός βιομηχανικός στρατός", η ύπαρξη του οποίου εμποδίζει την αύξηση του εργατικού μισθού, επιδεινώνει τις συνθήκες δουλειάς και το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης γενικά, και επιτρέπει την αύξηση της υπεραξίας και την καπιταλιστική συσσώρευση. Αυτός ο εφεδρικός βιομηχανικός στρατός περιλαμβάνει ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων -μεταξύ των οποίων οι άνεργοι, οι νέοι εργαζόμενοι, οι γυναίκες, οι εργαζόμενοι μεγάλης ηλικίας και οι μετανάστες- οι οποίοι αναγκάζονται να εργαστούν με χαμηλότερα μεροκάματα και χαμηλότερες εργασιακές απαιτήσεις. Αυτό, λοιπόν, που συμβαίνει σήμερα με τους μετανάστες, καθώς και εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες εργάτες, είναι η ενεργοποίηση του παμπάλαιου νόμου του καπιταλισμού, ο οποίος, ακριβώς εξαιτίας της ύπαρξης ενός διογκωμένου στρατού ανέργων, έχει τη δυνατότητα να ρίχνει την αξία της εργατικής δύναμης, ιδιαίτερα όταν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ως υπηρετικό όργανο του συστήματος, κρατάει το εργατικό κίνημα σε αδράνεια. Για να

τελειώνουμε, λοιπόν, με το ρατσιστικό παραμύθι ότι "οι ξένοι μας παίρνουν το ψωμί" και "ρίχνουν τα μεροκάματα", τα αφεντικά δεν προσλαμβάνουν μετανάστες επειδή τους προσφέρουν λιγότερα χρήματα, αλλά, αντιθέτως, προσλαμβάνουν εργαζόμενους που αναζητούν εναγωνίως εργασία, οι οποίοι αναγκάζονται, προκειμένου να επιβιώσουν, να εργαστούν με χαμηλά επίπεδα μισθού και χωρίς εργασιακά δικαιώματα. Ένα μέρος αυτών των εργαζομένων συμβαίνει να είναι μετανάστες. Τα επίπεδα μισθού και τα εργασιακά δικαιώματα είναι χαμηλά σε πολλές εργασίες, όχι επειδή υπάρχουν μετανάστες, αλλά, αντιθέτως, επειδή υπάρχουν εργαζόμενοι, οι οποίοι ακριβώς επειδή βρίσκονται αντιμέτωποι με το φάσμα της ανεργίας και της φτώχειας, εξαναγκάζονται να δουλεύουν με λίγα χρήματα και με ανύπαρκτα δικαιώματα και, βεβαίως, μία μερίδα αυτών των εργατών συμβαίνει να είναι και μετανάστες. Ο ξένος εργάτης, επομένως, δεν λειτουργεί ως υποκατάστατο του Έλληνα εργαζόμενου, αλλά η ρατσιστική ιδεολογία θέλει επίτηδες να το παρουσιάσει έτσι, ακριβώς επειδή αυτός έχει διαφορετικά εθνικά και φυλετικά χαρακτηριστικά, εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι αυτός είναι πιο ευδιάκριτος λόγω της διαφορετικής εθνικής και φυλετικής του ταυτότητας.

Ο εργαζόμενος που αναγκάζεται να κάνει "μαύρη εργασία", επειδή τον σπρώχνει η σιδερένια ανάγκη της επιβίωσης και τον συνθλίβει η ζούγκλα της καπιταλιστικής αγοράς, μπορεί κάλλιστα να είναι Έλληνας ή ξένος. Και είναι χαρακτηριστικό ότι κανένας ρατσιστής δεν βάζει ζήτημα απόλυσης και εκδίωξης από τη χώρα για τους εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες εργάτες που δέχονται να δουλέψουν "μαύρα". Διαφορετικά, θα έπρεπε να θεωρηθούν υπεύθυνα και πλατεία στρώματα των ντόπιων, ελλήνων εργαζομένων για την ανεργία και την πτώση του βιοτικού επιπέδου των ελλήνων εργατών. Οι εργοδότες δεν προσλαμβάνουν μετανάστες λόγω της εθνικότητάς τους, αλλά επειδή αυτοί, όπως και όλες οι παραπάνω κατηγορίες, δέχονται να εργαστούν στη μαύρη αγορά εργασίας λόγω της φτώχειας και της οικονομικής εξαθλίωσης. Επομένως, τα χαμηλά επίπεδα μισθών σε αυτές τις κατηγορίες είναι χαμηλά όχι επειδή υπάρχουν μετανάστες αλλά επειδή υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που αναγκάζονται να εργάζονται με χαμηλούς μισθούς. Εκτός από τους μετανάστες, χιλιάδες Έλληνες αναγκάζονται να δουλέψουν με χαμηλά μεροκάματα, απλήρωτες υπερωρίες, υπεραποσκόληση κτλ. Αν ακολουθήσουμε τη λογική των ρατσιστών πρέπει να θεωρήσουμε υπεύθυνους για τα χαμηλά μεροκάματα όλους αυτούς τους συναδέλφους που δουλεύουν με τέτοιους όρους και όχι τους εργοδότες που τους αναγκάζουν να το κάνουν αυτό.

Η ρατσιστική προπαγάνδα, ακριβώς επειδή θέλει να απενοχοποιήσει το σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ισχυρίζεται, αντιστρέφοντας την πραγματικότητα, ότι ένοχος είναι ο μετανάστης, γιατί αυτός ξεχωρίζει από όλους τους άλλους από τα φυλετικά και εθνικά του χαρακτηριστικά. Κανένας από τους ρατσιστές που ρίχνουν όλο το φταίξιμο για την ανεργία και τους χαμηλούς μισθούς στους ξένους εργάτες δεν υποστηρίζει την εκδίωξη από τη δουλειά ή από τη χώρα όσων ελλήνων αναγκάζονται να δουλέψουν με πενιχρά μεροκάματα, επειδή είναι ομοεθνείς.

Δεν είναι, επομένως, η ύπαρξη των μεταναστών που οδηγεί στην πτώση του βιοτικού επιπέδου των ελλήνων, αλλά το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που ξεζουμίζει τους εργάτες και χτυπά τα εργασιακά τους δικαιώματα για να αυξάνει τα κέρδη του. Και η αστική ιδεολογία φροντίζει να συγκαλύπτει αυτήν την εκμετάλλευση συγχύζοντας την συνείδηση των εργατών, εμβολιάζοντάς τους με το εθνικό σωβινισμό και το ρατσισμό, λέγοντάς τους ότι οι υπεύθυνοι είναι οι ξένοι εργάτες. Με τον τρόπο αυτό, τα αφεντικά διατηρούν την εργατική τάξη διασπασμένη για να πλουτίζουν και να εδραιώνουν την κυριαρχία τους. Υπήρξαν εποχές οξυτάτης οικονομικής ύφεσης με θύματα εκατοντάδες χιλιάδες γηγενείς εργαζόμενους όπου οι μετανάστες ήταν είτε ουσιαστικά ανύπαρκτοι είτε δεν αποτελούν κανένα ιδιαίτερο ποσοστό. Σε αυτήν την περίπτωση, οι καπιταλιστές χρησιμοποιούσαν την ανεργία για να κάμψουν το βιοτικό επίπεδο των οικονομικά ενεργών εργατών. Τι θα έπρεπε να κάνουν οι ντόπιοι εργάτες απέναντι στους ντόπιους ανέργους συναδέλφους τους; Να τους θεωρήσουν υπεύθυνους για την ανεργία ή να χτίσουν ένα κίνημα ταξικής ενότητας και αλληλεγγύης ενάντια στο σύστημα που ευθύνεται για την ανεργία και την πτώση των μισθών; Την πρώτη απάντηση την προωθούσε πάντοτε, για ευνόητους λόγους, το σύστημα. Η δεύτερη, αποτελούσε πάντοτε κεντρικό άξονα πάλης τού εργατικού επαναστατικού κινήματος. Ας θυμηθούμε, παραδείγματος χάριν, την τρομερή οικονομική κρίση που γνώρισε η Ελλάδα ύστερα από την Μικρασιατική Καταστροφή. Εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες πρόσφυγες κατέκλυζαν την Ελλάδα, αναζητώντας τροφή, στέγη και δουλειά με οποιουδήποτε όρους, αποτελώντας μια πηγή πρώτης τάξεως για την άντληση πάμφθηνης, υπερεκμεταλλεόμενης και ανοργάνωτης εργατικής δύναμης για τους Έλληνες καπιταλιστές. Πάνω στα δάκρυα, το αίμα και των ιδρώτα των προσφύγων, το ελληνικό κεφάλαιο γνώρισε μια από τις ανοδικότερες φάσεις τής ιστορίας του, η κατάσταση των οποίων δεν διέφερε και πολύ από την κατάσταση που περιγράφει ο Ένγκελς για τους Ιρλανδούς μετανάστες. Οι έλληνες εργοδότες χρησιμοποιούσαν τους πρόσφυγες για να χτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο και το οργανωμένο εργατικό κίνημα των ντόπιων ελλήνων εργατών. Επιπλέον, οι πρόσφυγες δεν διέθεταν, ως επί το πλείστον, ούτε αγωνιστική εμπειρία ούτε ανεπτυγμένη ταξική συνείδηση. Τι έπρεπε να κάνει το εργατικό κίνημα; Να θεωρήσει υπεύθυνους τους πρόσφυγες ή να παλέψει για την ενότητα της εργατικής τάξης, την οργάνωση των προσφύγων εργατών, την ταξική αλληλεγγύη ντόπιων και προσφύγων ενάντια στην ελληνική άρχουσα τάξη; Η ελληνική κεφαλαιοκρατία έκανε το παν για να διαρρήξει αυτήν την ενότητα, προκειμένου να εξασφαλίσει τα κέρδη της. Το ελληνικό σοσιαλιστικό εργατικό κίνημα αγωνίστηκε για την ταξική ενότητα ντόπιων και προσφύγων, για την οργάνωση των προσφύγων στα συνδικάτα, για την μετατροπή των πιο εκμεταλλευόμενων τμημάτων του τότε ελλαδικού προλεταριάτου σε πολιτική δύναμη αντίστασης στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και για την επαναστατική ανατροπή του συστήματος.

Έτσι, ο μόνος τρόπος για την προστασία των εργατικών

δικαιωμάτων και κατακτήσεων δεν είναι η εκδίωξη των ξένων αλλά η κοινή ταξική αλληλεγγύη, ο οργανωμένος αγώνας όλων των εργαζομένων ανεξάρτητα από εθνικότητα ενάντια στον κοινό τους εχθρό, τους εργοδότες και τους καπιταλιστές, διεκδικώντας ανθρώπινες συνθήκες ζωής, αξιοπρεπείς μισθούς και δουλειά για όλους. Οι ρατσιστές θέλουν να στρέψουν το ένα τμήμα της εργατικής τάξης ενάντια στο άλλο, αφήνοντας στο απυρόβλητο το ίδιο το σύστημα που δημιουργεί τους διαχωρισμούς. Απέναντι στην επίθεση του ταξικού εχθρού στο βιοτικό μας επίπεδο μόνο η κοινή μας πάλη μπορεί να το εξασφαλίσει για όλους μας, Έλληνες και ξένους.

Οι ρατσιστές της "Σοσιαλιστικής Προοπτικής" επιστρατεύουν σήμερα όλες τις λιλιπούτειες δυνάμεις τους, μαζί με τους φασίστες και, γενικότερα την, ανοικτή ή καλυμμένη, ξενόφοβη αστική προπαγάνδα, για να δηλητηριάσουν τους Έλληνες εργάτες με ρατσιστικό και σωβινιστικό δηλητήριο.

Δεν είναι παρά σωβινιστές. Το "επιχείρημα" της δήθεν ταξικής και πολιτικής "καθυστερήσης" των ξένων εργατών είναι το κάλυμμα για το σωβινισμό τους. Εθνικός σωβινισμός σημαίνει να αξιώνεις προνόμια στο όνομα της εθνικής σου καταγωγής. Ενώ οι φασίστες χρησιμοποιούν το αίμα και τη φυλή για να θεμελιώσουν το ρατσισμό και τον εθνικισμό τους, οι σωβινιστές της ΣΠ, μιας και καμώνονται πως είναι "μαρξιστές", πρέπει να αναζητήσουν μια άλλη ορολογία. Στηρίζουν, λοιπόν, τα εθνικά τους προνόμια πάνω στην υποτιθέμενη "καθυστερήση" των μεταναστών.

Αυτό είναι το κατόντημα αυτής της οπορτουνιστικής γραφειοκρατικής σχέτας, του θλιβερού αρχηγίσκου της και των νεροκουβαλητών του. Πράγματι, προκαλεί ανάμικτα συναισθήματα θλίψης και οργής η εικόνα του Γιάννη Βερούχη -γιου τού περίφημου διεθνιστή τροτσκιστή, Σταύρου Βερούχη- να καταντάει σήμερα από αντιστασιακός αγωνιστής κατά της χούντας των συνταγματαρχών -και ξένος εργάτης στην Γερμανία ως καταδιωκόμενος- να κραυγάζει την ίδια εμετική ρατσιστική προπαγάνδα με τον Καρατζαφέρη, τον Πλεύρη και τον Βορίδη.

Ήταν ο Μαρξ βρετανόφιλος σωβινιστής;

Ο Π. Δάγλας στο "απαντητικό" άρθρο αναφέρει προκλητικά:

"Ο Μαρξ και ο Ένγκελς είπαν εδώ και ενάμιση αιώνα αυτό που οφείλει να βρίσκεται στην προμετωπίδα κάθε πραγματικής επαναστατικής οργάνωσης: "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!". Ταυτόχρονα όμως έλεγαν: "Πάνω απ' όλα οι κατακτήσεις του αγγλικού προλεταριάτου". Γιατί συνέδεαν τις τύχες της επανάστασης με την πιο προχωρημένη χώρα της εποχής τους, μ' αυτήν που η εργατική τάξη ήταν από κάθε άποψη καλύτερα προετοιμασμένη για το σοσιαλισμό". (ΣΠ, Νο. 208, Ιούλιος - Αύγουστος 2005, σ. 11). Δεν μπορούμε παρά να φρικιάσουμε με αυτήν την χονδροειδή προσπάθεια μετατροπής του Μαρξ από διεθνιστή επαναστάτη σε πούρο Βρετανό σωβινιστή. Επίσης, πολύ θα θέλαμε να μάθουμε που ακριβώς ο Μαρξ έχει πει άραγε ότι ""Πάνω απ' όλα οι κατα-

κτήσεις του αγγλικού προλεταριάτου". Και τι τελικά ισχύει; Πρέπει να παλεύουμε για ενότητα όλων των εργατών ή για την υπεράσπιση των κατακτήσεων των εργατών ενός συγκεκριμένου έθνους; Πώς συμβιβάζονται αυτά τα δύο; Η απάντηση είναι ότι δεν συμβιβάζονται, διότι, μιας και η εργατική τάξη είναι μια αληθινά παγκόσμια τάξη -γι' αυτό, άλλωστε "οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα"- έχουν παγκόσμια συμφέροντα και με τον τρόπο αυτό μπορούν να αναλάβουν την ιστορική αποστολή της παγκόσμιας κομμουνιστικής επανάστασης. Τα επιχειρήματα του Π. Δάγλα μας θυμίζουν πολύ τους σοσιαλδημοκρατικούς και, μετέπειτα, σταλινικούς ισχυρισμούς που θέλουν να συμβιβάσουν το "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε" με την "υπεράσπιση της πατρίδας". Γι' αυτούς, έτσι, κάθε καλός κομμουνιστής είναι ταυτόχρονα διεθνιστής και πατριώτης. Κάπως έτσι είναι τα πράγματα και για τον κ. Δάγλα που έχει στην προμετωπίδα της εφημερίδας του το "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!" και στην προμετωπίδα της πολιτικής της το "Ζήτω ο Έλληνας εργάτης και οι κατακτήσεις του".

Άλλωστε, εν ονόματι αυτών των κατακτήσεων η σοσιαλδημοκρατία -όπως κατόπιν και ο σταλινισμός- που είχαν και αυτοί στην προμετωπίδα της φιλολογίας τους το "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!", αλλά μόνο σε αυτήν!- κάλεσαν στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο καθένας ανάλογα με την "χώρα του", την εργατική τάξη να γίνει κρέας στα κανόνια των καπιταλιστών εν ονόματι της υπεράσπισης των "κατακτήσεων" και του "πολιτισμού" της. Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία κάλεσε το γερμανικό προλεταριάτο να πολεμήσει για να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις της -τα μαζικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, τα συνδικάτα, το βιοτικό επίπεδο και την εργατική νομοθεσία- απέναντι στον ρωσικό απολυταρχισμό και επικαλούνταν την ανωτερότητα του "γερμανικού εθνικού πολιτισμού" απέναντι στην "ασιατική βαρβαρότητα". Οι ισχυρισμοί των θλιβερών συντακτών της ΣΠ δεν είναι διόλου πρωτότυποι. Προέρχονται από την ίδια οπορτουνιστική σοσιαλσωβινιστική πολιτική μήτρα.

Για τον Μαρξ, τον Ένγκελς και όλους τους θεμελιωτές του επιστημονικού κομμουνισμού, οι οικονομικές κατακτήσεις του προλεταριάτου μέσα στον καπιταλισμό -ούτως ή άλλως πάντα προσωρινές- δεν ήταν σκοποί αλλά μέσα για την συνένωση της εργατικής τάξης, ανεξάρτητα από επιμέρους διαφορές, στην κοινή πάλη για την ανατροπή του κεφαλαίου. Ποτέ δεν είχαν αυταξία και ποτέ δεν μπορούν να διατηρηθούν για μεγάλο διάστημα μέσα στον καπιταλισμό, διαφορετικά η επανάσταση δεν έχει καμία σημασία, αν η εργατική τάξη μπορεί να τις διατηρεί και να τις διευρύνει επ' άπειρον. Ο αγώνας για κατακτήσεις έχει σημασία ακριβώς επειδή συνενώνει αγωνιστικά την εργατική τάξη, ακριβώς επειδή ξεπερνά τις ατομικές, τοπικές, συντεχνιακές και εθνικές διαφορές του προλεταριάτου και αποτελεί το πρώτο σκαλοπάτι για να αναπτυχθεί η ταξική της συνείδηση σε επαναστατική κομμουνιστική συνείδηση. Για τον οπορτουνισμό, οι περίφημες κατακτήσεις δεν είναι μέσο αλλά αυτοσκοπός, ακριβώς επειδή θέλει να διατηρήσει την κυριαρχία του κεφαλαίου και να διαιωνίσει τον διχασμό της εργατικής τάξης εν ονόματι των κατακτήσεών της. Άλλωστε, και

αυτές οι κατακτήσεις σε εποχές κρίσης αποκαλύπτουν τον σχετικό τους χαρακτήρα και οι εργάτες δεν μπορούν να αμυνθούν απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου παρά μόνο με το όπλο της μαχητικής τους συνένωσης ως εφελτήριο για την ανατροπή του συστήματος. Η μόνη δυνατότητα να αντεπεξέλθουν οι εργάτες τον ανταγωνισμό και την πτώση του βιοτικού επιπέδου που αυτός επιφέρει, είναι να συνενωθούν και να αγωνιστούν όλοι μαζί.

Στο Ένθετο Νο. 65 της ΣΠ περιλαμβάνεται ένα κείμενο του Ένγκελς από το έργο του **"Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία"**. Το σχετικό κείμενο αναφέρεται στους Ιρλανδούς μετανάστες και περιγράφει τις αποκτηνωτικές υλικές και πολιτιστικές συνθήκες στις οποίες ζούσαν όντας το πιο συνδικαλιστικά ανοργάνωτο και καταπιεζόμενο τμήμα της εργατικής τάξης στην Αγγλία που ως εφεδρικός βιομηχανικός στρατός χρησιμοποιούνταν για την αύξηση των καπιταλιστικών κερδών και την πώση της μέσης τιμής της εργατικής δύναμης. Ο Μαρξ και ο Ένγκελς ουδέποτε, ωστόσο, υποστήριξαν την απαγόρευση της Ιρλανδικής μετανάστευσης αλλά, αντίθετα, κήρυτταν την ενότητα της εργατικής τάξης και τον κοινό τους αγώνα απέναντι στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, όπου μοναδικό θύμα είναι το σύνολο της εργατικής τάξης και μοναδικός κερδισμένος το αγγλικό κεφάλαιο, που ακριβώς για να εμποδίσει αυτήν την συνένωση καλλιεργεί τον σοβινισμό.

Στο προηγούμενο κεφάλαιο του ίδιου έργου υπάρχει ένα περίφημο κεφάλαιο του βιβλίου του νεαρού Ένγκελς, το οποίο αναφέρεται στην πραγματική αιτία της εξαθλίωσης της εργατικής τάξης, τον ανταγωνισμό.

"Ο συναγωνισμός είναι η τελειότερη έκφραση του πολέμου όλων ενάντια σε όλους, που κάνει θραύση στη νεώτερη αστική κοινωνία. Αυτός ο πόλεμος, πόλεμος για ζωή, για την ύπαρξη, για όλα, που μπορεί να είναι, σε μια δοσμένη περίπτωση, ένας μέχρι θανάτου πόλεμος, οδηγεί σε σύγκρουση μεταξύ τους όχι μονάχα τις διάφορες τάξεις της κοινωνίας, μ' ακόμα και τα διάφορα μέλη αυτών των τάξεων, ο καθένας φράζει το δρόμο στον άλλον και γι' αυτό ο καθένας επιζητεί ν' αποστερήσει της θέσης τους όλους εκείνους που προβάλλουν στο δρόμο του και να πάρει τη δική του θέση. Οι εργάτες συναγωνίζονται μεταξύ τους όπως ακριβώς συναγωνίζονται οι αστοί. Ο υφαντουργός που εργάζεται σ' έναν αργαλειό εισέρχεται στην παλαιότερα ενάντια στον υφαντουργό που εργάζεται χειρωνακτικά, ο χειροτέχνης υφαντουργός, που 'ναι χωρίς δουλειά ή που κακοπληρώνεται, ενάντια σ' εκείνον που εργάζεται ή πληρώνεται καλύτερα, κι επιζητεί να τον παραμερίσει απ' το δρόμο του. Αυτός λοιπόν ο συναγωνισμός των εργατών, ανάμεσά τους είναι, κάτω απ' τις σημερινές συνθήκες ζωής, ό,τι το χειρότερο μπορεί να υπάρξει για τον εργαζόμενο, το πιο αποτελεσματικό όπλο της αστικής τάξης στην πάλη της κατά του προλεταριάτου. Από εδώ πηγάζουν και οι προσπάθειες των εργαζομένων να εξαφανίσουν αυτό το συναγωνισμό με τη συνένωσή τους, κι από εδώ πηγάζει, επίσης, η λύσσα της αστικής τάξης ενάντια σ' αυτές τις ενώσεις και οι κραυγές

θριάμβου που εκπέμπει σε κάθε ήττα που τυχόν τους επιβάλλει". (Fr. Engels, "Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία", Μέρος Α', "Ο συναγωνισμός", σ. 138-139, εκδόσεις Μπάυρον)

Αυτήν ακριβώς την κατάσταση θέλει να διαιωνίσει η ρατσιστική προπαγάνδα, βάζοντας το ένα τμήμα της εργατικής τάξης να παλέψει ενάντια στον άλλο.

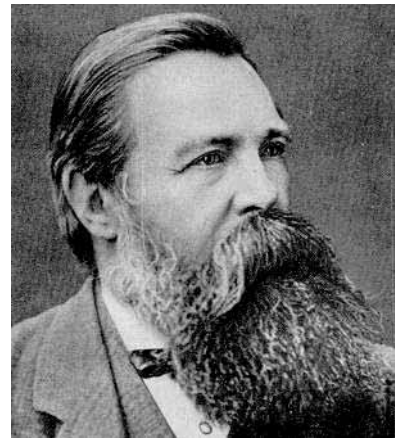
Ο Ένγκελς στο ίδιο βιβλίο αντιτάσσει απέναντι σε αυτόν τον θανάσιμο ανταγωνισμό τον δρόμο της ταξικής αγωνιστικής ενότητας:

"Δεν μένει άλλο απ' το να πάρουν τα συνδικάτα και οι απεργίες, που οργανώνουν, μια θεμελιώδη σημασία, γιατί είναι η πρώτη προσπάθεια, που γίνεται από εργάτες, για να καταργηθεί ο ανταγωνισμός. Έχουν σαν συνέπεια, πράγματι, την συνείδηση πως η κυριαρχία της αστικής τάξης στηρίζεται αναγκαστικά στον ανταγωνισμό των εργατών μεταξύ τους, δηλαδή στην διαίρεση του προλεταριάτου και στην αντίθεση ανάμεσα στις ατομικοποιημένες ομάδες εργατών. Και αν είναι τόσο επικίνδυνα τα συνδικάτα, για την υπάρχουσα κοινωνική τάξη, αυτό συμβαίνει ακριβώς επειδή μέμφονται -έστω κι απ' τα πλάγια μόνο και μόνο με τρόπο πολύ περιορισμένο ακόμα- τον ανταγωνισμό, το ζωτικό αυτό νεύρο της σύγχρονης κοινωνίας. Όμως ο εργάτης δεν μπορεί να χτυπήσει την αστική τάξη, και μαζί της όλη την υπάρχουσα κοινωνική οργάνωση, σε περισσότερο τρωτό σημείο" (Μαρξ-Ένγκελς, "Για τον συνδικαλισμό", σ. 23, εκδόσεις Αναγνωστίδη)

Ο Μαρξ για τον ανταγωνισμό Άγγλων και Ιρλανδών εργατών

Σε μία απεγνωσμένη πράξη δικαιολόγησης του ρατσισμού της με "μαρξιστικά" επιχειρήματα, η ΣΠ "επιστρατεύει" τον Μαρξ και τις αντιλήψεις του για το Ιρλανδικό ζήτημα. Γράφει, λοιπόν: **"Όταν ο Αγγλικός καπιταλισμός κουβαλούσε κατά μάζες στην Αγγλία τους κατεστραμμένους Ιρλανδούς αγρότες, ο Μαρξ που ζούσε τότε στην Αγγλία, έβαζε πάνω από κάθε άλλη αντίληψη έναντι των ξένων εργατών, την υπεράσπιση των κατακτήσεων του Αγγλικού προλεταριάτου. Το ίδιο πρέπει να ισχύει και στην σημερινή Ελλάδα"** (ΣΠ 150, Μάρτιος 2000).

Πρόκειται για αισχρό ψέμα. Ασφαλώς, δεν είναι η πρώτη φορά που χυδαίοι οππορτουμιστές δυσφημούν τον Μαρξ για να καλύψουν την αντιδραστική πολιτική τους. Γι' αυτό άλλωστε, δεν είναι τυχαίο το γεγονός του ότι δεν παραθέτουν ούτε μία παραπομπή από τις πραγματικές απόψεις

του Μαρξ για το ζήτημα. Δυστυχώς, γι' αυτούς, ο Μαρξ δεν ήταν ρατσιστής-εθνικιστής, αλλά διεθνιστής επαναστάτης.

Ας ρίξουμε μια ματιά. Στις αρχές του 16ου αιώνα, η ανάπτυξη του εμπορικού καπιταλισμού, στην Αγγλία, οδήγησε τους αγρότες στην εξαθλίωση, μειώνοντας δραστικά τον αριθμό τους και μετατρέποντάς τους σε εργάτες γης και χειροτέχνες προλετάριους. Τα εργοστάσιά της, όντας η πρώτη χώρα της Βιομηχανικής Επανάστασης, απορροφούσαν τη γηγενή εργατική δύναμη σε συνδυασμό με την πλατεία χρησιμοποίηση της παιδικής εργασίας. Παρ' όλα αυτά, λόγω της ραγδαίας καπιταλιστικής ανάπτυξης, υπήρχε ένα μεγάλο έλλειμμα εργατικών χεριών. Από τα μέσα του 19ου αιώνα, η εξάπλωση του βρετανικού καπιταλισμού καθιστούσε, πλέον, απαραίτητη την εισαγωγή φτωχών αγροτών από την παλαιότερη και πλησιέστερη αποικία της, την Ιρλανδία. Μάλιστα, από πολλές απόψεις, ιδιαίτερα όσον αφορά τα πολιτικά της αποτελέσματα, η ιρλανδική μετανάστευση στην Αγγλία μοιάζει πολύ με τη σημερινή μετανάστευση από τις χώρες του "Τρίτου Κόσμου" στη Δυτική Ευρώπη. Η διαφορά στη θρησκεία (Ιρλανδοί καθολικοί, Άγγλοι προτεστάντες) αποτέλεσε ένα βασικό εμπόδιο στην ενσωμάτωση των Ιρλανδών (ιδιαίτερα, όπως γίνεται συνήθως, διαμέσου των μικτών γάμων).

Επιπλέον, η αποικιακή καταπίεση της Ιρλανδίας εμπόδιζε την ανάπτυξη κάθε κοινωνικού δεσμού μεταξύ των δύο προλεταριάτων. Πολλοί Άγγλοι εργάτες ήταν βέροι σωβινιστές εναντίον των Ιρλανδών, πέφτοντας θύματα της αστικής προπαγάνδας του βρετανικού εθνικισμού, ενώ, από την άλλη μεριά, οι Ιρλανδοί μετανάστες έβλεπαν όλους τους Άγγλους ως μέλη του κυρίαρχου έθνους. Υπήρχε, επομένως, ένα οξύτατο πρόβλημα εθνικιστικού διαχωρισμού της εργατικής τάξης, το οποίο οι επαναστάτες έπρεπε να το αντιμετωπίσουν με την προώθηση μιας διεθνιστικής πολιτικής για την ενότητα της εργατικής τάξης εναντίον του βρετανικού καπιταλισμού.

Ο Καρλ Μαρξ και ο Φρήντριχ Ένγκελς θεώρησαν τον εθνικιστικό ανταγωνισμό μεταξύ Ιρλανδίας και Αγγλίας ως το μείζονα παράγοντα για την πολιτική καθυστέρηση της εργατικής τάξης στα βρετανικά νησιά, παρά την ύπαρξη ενός μαζικού οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος. Ο Μαρξ στο λόγο του προς το Συνέδριο της Διεθνούς, στο Λονδίνο, αναφέρει:

"Γνωρίζετε ότι μεταξύ των Άγγλων και των Ιρλανδών εργατών υπάρχει ένας παλιός και ιδιαίτερα αξιοσημείωτος ανταγωνισμός, οι αιτίες του οποίου είναι, πράγματι, πάρα πολύ εύκολο να απαριθμήσουμε. Αυτός ο ανταγωνισμός έχει τις ρίζες του στη γλώσσα και τη θρησκεία και στον ανταγωνισμό μεταξύ των Ιρλανδών και των Άγγλων εργατών για τους μισθούς. Στην Αγγλία, αυτός ο ανταγωνισμός αποτελεί το φράγμα που συγκρατεί την πλημμυρίδα της Επανάστασης, πράγμα το οποίο έντεχνα εκμεταλλεύεται η κυβέρνηση και οι ανώτερες

τάξεις, οι οποίες είναι πεπεισμένες ότι κανένας δεσμός δεν είναι ικανός να ενώσει τους Άγγλους με τους Ιρλανδούς εργάτες".

Την επόμενη χρονιά, ο Ένγκελς, μιλώντας στο Γενικό Συμβούλιο της Διεθνούς καταδικάζει **"την πεποίθηση, η οποία είναι τόσο κοινή μεταξύ των Άγγλων εργατών, ότι είναι ανώτερα όντα σε σύγκριση με τους Ιρλανδούς, τόσο μία αριστοκρατία όσο οι σιχαμεροί λευκοί των [αμερικανικών] Δουλοκτητικών Πολιτειών θεωρούσε τους εαυτούς τους ότι ήταν σε σχέση με τους νέγρους"**. Οι δηλητηριώδεις επιδράσεις του αγγλικού εθνικισμού στην ταξική πολιτική συνείδηση των Άγγλων εργατών, ο ανταγωνισμός, τον οποίον έντεχνα η βρετανική αστική τάξη καλλιεργούσε, παρέλυσαν τις δυνατότητες για προλεταριακή επανάσταση στην Αγγλία, παρά το μαζικό και καλά οργανωμένο αγγλικό συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα στην ισχυρότερη χώρα του τότε κόσμου. Έως και τα τέλη του 19ου τα αγγλικά συνδικάτα παρέμειναν πολιτικά υποταγμένα στο αστικό Φιλελεύθερο Κόμμα, ενώ η ιρλανδική εργατική τάξη βρισκόταν κάτω από την επιρροή μικροαστικών εθνικιστικών κινήματων. Μονάχα στις αρχές του 20ού αιώνα δημιουργήθηκε ένα ρεφορμιστικό εργατικό κόμμα, το βρετανικό Εργατικό Κόμμα, το οποίο κατόρθωσε να γίνει ηγεμονική δύναμη μέσα στην αγγλική εργατική τάξη μόλις στις αρχές της δεκαετίας του '20, την ίδια περίοδο, δηλαδή, που η Ιρλανδία κέρδισε την ανεξαρτησία της από την Αγγλία. Παρ' όλα αυτά, η νεότευκτη Ιρλανδική Δημοκρατία παρέμεινε μία σχετικά φτωχή νεοαποικία της Βρετανίας, εξάγοντας φθηνή εργατική δύναμη στις φάμπρικες του Λονδίνου και της κεντρικής Αγγλίας. Ακόμη και σήμερα, ο βρετανικός ιμπεριαλισμός εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται τον ανταγωνισμό μεταξύ των Άγγλων και των Ιρλανδών εργατών.

Ο Μαρξ όχι μονάχα δεν έβαζε "πάνω από κάθε άλλη αντίληψη έναντι των ξένων εργατών, την υπεράσπιση των κατακτήσεων του Αγγλικού προλεταριάτου", όπως ισχυρίζεται ο κατεργάρης αρθρογράφος της ΣΠ, αλλά, αντίθετα, **αναθεμάτιζε τον σωβινισμό των Άγγλων εργατών** απέναντι στους Ιρλανδούς μετανάστες, στιγμάτιζε τη νοοτροπία τους να βλέπουν ανταγωνιστικά τους Ιρλανδούς προλετάριους σαν κατώτερους και αποκάλυπτε ότι εάν η αγγλική εργατική τάξη δεν ξεπεράσει το σωβινισμό της απέναντι στους Ιρλανδούς και το ιρλανδικό ζήτημα δεν θα κατορθώσει ποτέ να ανατρέψει τη βρετανική μπουρζουαζία. Να τι έλεγε χαρακτηριστικά:

"Όλα τα βιομηχανικά και εμπορικά κέντρα στην Αγγλία έχουν τώρα μια εργατική τάξη διαιρεμένη σε δύο εχθρικά στρατόπεδα, τους Άγγλους προλετάριους και τους Ιρλανδούς προλετάριους. Ο μέσος Άγγλος εργάτης μισεί τον Ιρλανδό εργάτη σαν έναν ανταγωνιστή που κατεβάζει το επίπεδο της ζωής. Σε σχέση με τον Ιρλανδό εργάτη αισθάνεται ότι είναι μέλος του κυρίαρχου έθνους και, έτσι, γίνεται ένα όργανο της αριστο-

κρατίας".

κρατίας και των καπιταλιστών ενάντια στην Ιρλανδία, δυναμώνοντας την κυριαρχία τους πάνω σ' αυτόν τον ίδιο".

Και συνεχίζει λέγοντας:

"Αυτός ο ανταγωνισμός είναι το μυστικό της ανικανότητας της αγγλικής εργατικής τάξης παρά την οργάνωσή της. Είναι το μυστικό της διατήρησής της καπιταλιστικής τάξης στην εξουσία και η τελευταία έχει πλήρη επίγνωση για αυτό".

Και, εφόσον, ο εθνικός σωβινισμός των Άγγλων εργατών απέναντι στους Ιρλανδούς δεν συνδεόταν, απλώς, με το θέμα της μετανάστευσης, αλλά με την αποικιοκρατική κατοχή της Ιρλανδίας από τη Μεγάλη Βρετανία, ο Μαρξ τάσσεται εκ των προτέρων υπέρ της λύσης του εθνικού ζητήματος, υποστηρίζοντας ρητά την ιρλανδική εθνική αυτοδιάθεση:

"Η Αγγλία ως μητρόπολη του κεφαλαίου, ως η δύναμη που εξουσιάζει ως τώρα την παγκόσμια αγορά, είναι, προς το παρόν, η πιο σημαντική χώρα για την εργατική επανάσταση και, επιπρόσθετα, η μόνη χώρα στην οποία οι υλικές προϋποθέσεις για την επανάσταση έχουν φτάσει σε κάποιο επίπεδο ωριμότητας. Επομένως, η επίτευξη της κοινωνικής επανάστασης στην Αγγλία είναι το πιο σημαντικό καθήκον της Διεθνούς Ένωσης των Εργαζομένων. Ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι να γίνει η Ιρλανδία ανεξάρτητη".

Ο Μαρξ καλεί τους Άγγλους προλετάρους να υποστηρίξουν την ιρλανδική ανεξαρτησία ως απαραίτητο όρο για το σπάσιμο της αστικής επιρροής πάνω στο εργατικό κίνημα, ως αναγκαία προϋπόθεση για την επανάσταση στη Βρετανία. Λέει:

"Το ειδικό καθήκον του Κεντρικού Συμβουλίου στο Λονδίνο είναι να αφυπνίσει τη συνείδηση της αγγλικής εργατικής τάξης σε σχέση με το γεγονός ότι γι' αυτήν η εθνική χειραφέτηση της Ιρλανδίας δεν είναι ζήτημα αφηρημένης δικαιοσύνης και ανθρωπιστικών αισθημάτων, αλλά η κυριότερη προϋπόθεση της δικής της κοινωνικής απελευθέρωσης".

Αυτοί ήταν οι άξονες της πολιτικής του Μαρξ και του Ένγκελς ενάντια στον εθνικό σωβινισμό και το διαχωρισμό που καλλιεργεί η άρχουσα τάξη ενάντια στους μετανάστες. Ο απαραίτητος όρος για την ανάπτυξη μιας διεθνοιστικής επαναστατικής ταξικής συνείδησης των ευρωπαίων και Ελλήνων εργατών είναι ο αγώνας ενάντια στο σωβινισμό και το ρατσισμό, είναι το σπάσιμο της ξενόφοβης προκατάληψης και η κοινή πάλη των δύο τμημάτων της ενιαίας εργατικής τάξης. Για να γίνει αυτό, θα πρέπει οι Έλληνες και οι ευρωπαίοι εργάτες να υποστηρίξουν τα δικαιώματα των ξένων

εργατών, των προσφύγων και των μεταναστών για να τους κερδίσουν στον κοινό αγώνα για την ανατροπή του συστήματος.

Μια πρόσκληση-πρόκληση

Ο Π. Δάγλας τελειώνει το άρθρο του με μια παράκληση εκ μέρους της Συντακτικής Επιτροπής προς τον πολιτικό της "μέντορα": "...τον παρακαλούμε θερμά να συντάξει ένα πλήρες και αναλυτικό βιογραφικό του κείμενο, για την μεγάλη, μακρόχρονη και πολυσύνθετη προσφορά του, πάνω στον συνεχή ακατάπαυστο αγώνα των Ελλήνων Κομμουνιστών-Τροτσκιστών". Κατανοούμε την τυφλή αφοσίωση αυτών των δύσμοιρων προσωπολατρών.

Εμείς, ωστόσο, δεν ζητούμε αποδεικτικά "αγωνιστικών περγαμηνών" από κανέναν. Αξιόνομε, όμως, από τον Γ. Βερούχη και τους αφελείς οπαδούς του να δώσουν τεκμηριωμένη απάντηση στα ερωτήματα που στο κάτω-κάτω οι ίδιοι έθεσαν. Και εφόσον δεν το πράξουν -πράγμα για το οποίο είμαστε απολύτως βέβαιοι- αξιόνομε την αποκατάσταση της αλήθειας.

Αποφασίσαμε να θέσουμε στο επίκεντρο της πολεμικής μας αυτήν την λιλιπούτεια ρατσιστική σχέση για τον απλούστατο λόγο ότι για να καλύψει τον ρατσισμό της επικαλείται τον μαρξισμό, διαστρέφει την ιστορία του τροτσκισμού και σπιλώνει κομμουνιστές αγωνιστές. Να είναι σίγουροι ότι δεν πρόκειται να σταματήσουμε εδώ. Εάν οι ίδιοι επιλέγουν τον δρόμο της θρασύδειλης επίθεσης που την διαδέχεται η ένοχη σιωπή, εμείς θα επιμείνουμε να τους αποκαλύπτουμε δημόσια. Και όσα λέμε μπορούμε να τα υποστηρίξουμε άνετα με τεκμήρια και ορθολογική επιχειρηματολογία και όχι με ύβρεις, στρεβλώσεις και παραληρήματα.

Τους προκαλούμε λοιπόν να συμμετάσχουν σε μια δημόσια πολιτική αντιπαράθεση απόψεων, πρόσωπο με πρόσωπο, την ομάδα της ΣΠ και τον ίδιο τον Γ. Βερούχη, στην οποία θα μας αποδείξει με στοιχεία το βάσιμο των "αναπάντητων ερωτημάτων" του και θα συζητήσουμε κατ' αντιπαράθεση και σεβασμό των κανόνων της δημοκρατικής συζήτησης το ζήτημα των ξένων εργατών και της ιστορίας του τροτσκιστικού κινήματος, κοντολογίς μπορούμε να συζητήσουμε για όλα. Τους προσκαλούμε ή, να θέλετε, τους προκαλούμε σε μια τέτοια ανοιχτή συνάντηση. Αυτοί δέχονται; Εμείς τους περιμένουμε, αλλά και δεν χάνουμε και τον χρόνο μας περιμένοντας.

Αθήνα, 25 Σεπτεμβρίου 2005

Σωτήρης Γιαννέλης

Κυκλοφόρησε Ειδική Έκδοση της Ε.Δ. για το Ενιαίο Μέτωπο